

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed_McBain-Jeho_slovo_je_zakon.pdb

PDB Name: Ed McBain-Jeho slovo je zákon
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeho slovo je zákon

Ed McBain

(87.revír)

1

Mrtvolý našli v otevřené jámě na nejsevernějším konci 87. revíru. Telefonní společnost rozkopala předešlý den časně ráno ulici, aby se její lidi dostali k podzemním kabelům. Opraváři skončili s prací za tmy, kdy teplota klesla pod bod mrazu, a dočasně zakryli výkop prkny, kolem postavili ohradu s blikajícími žárovkami, aby auto nedopatřením nevjelo na ten dlouhý přikrytý příkop. Někdo však prkna odsunul a hodil do jámy mrtvolý. Dva policisti z hlídkového vozu si při pravidelné kontrole přístaviště pro čluny všimli odhozených prken a posvítili si do výkopu baterkou. Byl 6. leden, tři hodiny ráno. Detektivové Steve Carella a Bertram Kling byli na místě ve 3.10.

Na dně příkopu byla spleť elektrických a telefonních kabelů. Voda, která dovnitř prosákla čerstvě vykopanou hlinou, vytvořila bahno. To přes noc zmrzlo a kabely jako by odpočívaly v hnědém plastu. Na špinavém ledu leželo šest mrtvých těl naházených halabala přes sebe a potřísněných ještě další barvou - barvou krve. Těla byla nahá a noc se vinou té nahoty zdála ještě studenější, než byla ve skutečnosti. Carella v kožené bundě s kožešinovou podšívkou, v hnědých vlněných rukavicích a čepici s klapkami na uši hleděl do jámy. Kling svítil baterkou na mrtvolý. Pár metrů od místa, kde stáli, blikala do noci červená světla hlídkových vozů. Policisti se do nich po příchodu detektivů vrátili, aby se zahřáli.

V příkopu leželi tři muži a dvě mladé dívky, jedna svírala v náručí dítě. Carella se odvrátil, teprve když spatřil děcko. Až do té chvíle to byla jen další vražda, sice horší než většina ostatních, ale člověk se neodvrací od žádné, pokud se nemíní odvrátit ode všech. Při pohledu na mrtvé nemluvně ho však krátce a ostře bodlo někde za očima.

"Ježíši!" řekl a otočil se zády k výkopu, za sebou slyšel Klinga, jak zalapal po dechu, a věděl, že dítě spatřil už i on.

Kling zhasl baterku a oba poodešli od příkopu, jako kdyby se z něho šířila jakási nákaza. Od úst se jim vinul oblak páry, z dálky se ozvala policejní siréna. Na chvíli tam stáli jako zařezaní. Kling, bez rukavic a bez klobouku a s vlasy vlajícími ve větru, strčil baterku do podpaží a vrazil obě ruce do kapes kabátu. Nahrbl se, zaryl bradu do límce a řekl sotva slyšitelně: "Připomíná mi to knihkupectví," a Carella v tu chvíli nevěděl, o čem mluví. V zápěstí si samozřejmě vzpomněl na říjnový den před třinácti lety, kdy s Klingem vešli do jednoho knihkupectví na Culverově třídě a našli na podlaze čtyři mrtvá těla. Jednou z obětí byla Klingova milá, Claire Townsendová.

Kling se za těch třináct let fyzicky moc nezměnil, i když snad přece. Přibyla mu únava kolem očí. Ale pořád ještě vypadal mladě se svými světlými vlasy, hnědýma očima a oholenými, jakoby vymydlenými tvářemi. Obličej jako by mu nestárl. Carella se do něj podíval ve snaze uhodnout, jestli Klingova vzpomínka na to knihkupectví je dosud tak živá jako jeho, nebo jestli se té někdejší bolesti zbavil tím, že ji odsunul, a tváří se, jako by k ní nikdy nedošlo. Ježíši, to byl den! Zavolal tehdy poručíkovi a řekl mu, ať se okamžitě dostaví, protože někdo zavraždil Klingovo děvče - Ježíši, koktal tehdy do telefonu, málem ze sebe nevypravil ani slovo.

Oba muži vzhledli při zvuku blížící se sirény. U chodníku zaparkoval neoznačený vůz, z výfuku se vyvalil šedomodrý bubák. Dva detektivové, kteří vystoupili, byli téměř stejně oblečení do černých zimníků, měli měkké šedé klobouky, černé rukavice a modré vlněné šály. Oba byli podsadití, měli mohutná ramena a býčí hrudníky a stehna, hrubé rysy a oči, které už všechno viděly - absolutně všechno! Monaghan a Monroe z oddělení vražd, Tydlítek a Tydlítát - dvě postavy z Alenky v říši divů od Lewise Carolla - bdící nad vyšetřováním zločinů.

"Tak co, chlapi, spíte vy vůbec někdy?" řekl Monaghan.

"Dycinky vzhůru," přidal se Monroe.

"A uprostřed noci se nákej umrlák pro nás dycky najde, že jo?" pokračoval Monaghan.

"Tentokrát je jich víc," řekl Carella.

"Cože?" zeptal se Monroe.

"Kde jsou?" řekl Monaghan.

"Tamhle v příkopě," odpověděl Carella.

Dívali se na oba detektivy z oddělení vražd, jak jdou k příkopu. Ve městě, kde sloužili, byla účast detektivů z oddělení vražd na místě činu povinná, i když celé další vyšetřování vedli detektivové z revíru, který přijal hlášku. Carellovi a Klingovi byli tihle detektivové trnem v oku. Jen zřídka, a pravděpodobně díky tomu, že byli "odborníky", přišli s nápadem, který urychlil vyšetřování případu. Častěji však - jako když oční, nosní a ušní specialista poučí praktického lékaře, že pacient je němý, hluchý a slepý a mimoto trpí sinusitidou a laryngitidou - konstatovali to, co bilo do očí,

popletli důkazy a vyžadovali pro své oddělení zprávu trojmo. Policisti z oddělení vražd zkrátka otravovali život detektivům z revírů, kteří se lopotili, aby případ vyřešili. A Monoghan a Monroe to otravování dotáhli k naprosté dokonalosti.

"Heleďte se, co je tady!" řekl Monoghan a posvítíl baterkou do výkopu.

"Musí jich tam bejt nejmíň šest," přidal se Monroe.

"Určitě půl tuctu," řekl Monoghan.

"A co je todle?" zeptal se Monroe.

"Harant?"

"Dítě," potvrdil Monoghan.

"Já už teda viděl ledacos.." řekl Monroe.

"A horší," dodal Monoghan.

"Horší než fakana v příkopě v půlce ledna a v noci, kdy ti div neumrzne zadek?"

"Mnohem horší," řekl Monoghan.

"Někdy v padesátech letech. Dělal jsem tehdy ještě na třiaosmdesátce, a to je zatracenej revír, to vám teda řeknu!"

"Mně budeš něco povídat!" řekl Monroe.

"To je ten revír, kde vpálili Ralphovi Donatellovi do zad africkou foukačku."

"S votráveným šípem," řekl Monoghan.

"Jo," potvrdil Monroe.

"To bylo za mejch časů," řekl Monoghan.

"Já Ralphika znal. To byl, pane, polda! Chápeš to? Votrávenej šíp!"

"Kam se romány hrabou na život," řekl Monroe a pokyvoval hlavou.

"No a v tom případě, co jsem na něm dělal, bylo v suterénu zahrabáno čtrnáct starejch ženskejch. Čtrnáct! Modrovous byl ve srovnání s tím hadr, účinněj cucák! Čtrnáct!"

"Jak byly starý?"

"Hodně. Sedumdesát, vosumdesát, tak něco. Všecky je zapíchnul a strčil do suterénu. A jak jsme je našli? Přišel tam instalatér spravit potrubí. To bylo horší než tohlencto, mnohem horší."

"Nojo, ale tohle jsou všechno mladý lidi," řekl Monroe a naklonil se přes okraj výkopu, aby líp viděl.

"Tak mladý zasejc ne. Ten s těma fousama vypadá na čtyryadvacet nebo pětadvacet."

"Dobře, ale ty druhý vypadaj mladší..."

"Zvlášť ty holky."

"Čtrnáct až patnáct, co?"

"Krapet starší."

"Šestnáct?"

"Spiš sedmnáct."

"Ta černá má hezký kozičky," řekl Monroe.

"To teda jo," přidal se Monoghan uznale.

Carella s Klingem stáli mlčky opodál s rukama vraženými v kapsách. Carella, jinak urostlý, se zdál menší, protože se pro zahřátí choulil do bundy a hlavu měl zastrčenou do límce, obličej stažený a bledý, šikmé oči - obvykle mu dodávaly orientálního vzhledu - usazené, rty sevřené, k tomu se při holení řízl, a tak vypadal jako bezdomovec hledající teplé závětrí. Normálně budil dojem muže, v jehož klamně štíhlém těle se skrývá veliká síla, ale v kožené bundě působil vyzábale a usmrkaně. Byla mu zima a popuzovalo ho, že ti dva mamlasové z oddělení vražd žvaní o mrtvolách, jako by o nic nešlo. Vytáhl kapesník a vysmrkal se. Laboratorní technik ani policejní lékař se ještě neobjevili. Bude to dlouhá noc. Monoghan a Monroe se vraceli.

"Tentokrát jste vyfásli pěkněj masakr," řekl Monoghan.

"Hotovej Little Big Horne," dodal Monroe.

"My-lai," řekl Monoghan.

"Každej koupil aspoň tři nebo čtyry rány."

"I ten harant."

"To mimi."

"Dočista nahatý, jeden jak druhěj."

"Vrah je musel odbouchnout někde jinde a pak je přitáhnout sem a hodit do té díry."

"Vede asi až k řece."

"Mokrej hrob."

"Mořskej pohřeb."

"Všimnul si příkopu a rozhod se, že se jich zbaví."

"Jesli je nepřítáh sem, jak je pámbu stvořil, a neodkrouhnul je až tady."

"To se mi nezdá," řekl Monroe.

"Možný by to bylo."

"Přitažený za vlasy."

"Kdoví," řekl Monoghan a pokrčil rameny.

"V každým případě máte teda co dělat," řekl Monroe.

"Bez kouska šatstva je budete těžko identifikovat."

"Jesli někde náhodou nepostrádaj basketbalový mužstvo," řekl Monoghan.

"Těch je pět," řekl Monroe.

"A v jámě je jich šest."

"Ten harant byl možná maskot nebo tak něco."

Monroe pokrčil rameny. Otočil se ke Carellovi a řekl: "Dáš nám vědět eo a jak, jo?"

"Určitě," řekl Carella.

"Nebude ti vadit, když zmizíme, než přijde doktor? Je tu zima, že by umrzla prdel i Eskymákovi."

"Dáme vám vědět, co řekl," odpověděl Carella.

"Stejně nás ničím nepřekvapí," řekl Monaghan.

"Někdo je voddělal a podle těch spálenin to vypadá, že zblízka."

"Blázen, kdo jinej?" řekl Monroe.

"Vyšínutej. Kdo jinej by napálil tři rány do fakana?"

"Tři nebo čtyry," opravil ho Monaghan.

"No jó, tři nebo čtyry."

Oba policisti z oddělení vražd se vrátili ke svému autu. Carella a Kling je pozorovali, jak odjíždějí. Jeden z osazenstva hlídkového vozu šel pro kávu a přinesl i Carellovi a Klingovi. V prázdných nočních hodinách stoupala z nezakrytých kelímků pára, stoupala i z mříží na kanálech v černé asfaltové vozovce. Ustrkávali horkou kávu a čekali na zbytek vyšetřovacího týmu. Na řece krátce zahoukal vlečný člun a umkl. Vypadalo to, jako by někdo spustil houkačku nedopatřením.

Carella a Kling čekali.

Pokud zatím nezmrznou, budou mít za chvíli zprávu laboratorního technika a policejního lékaře.

V žádné z těch šesti mrtvol se nenašly střely, ani v příkopu, kde těla našli, se neválely nábojnice. Nezbyvalo než předpokládat, jak už prohlásil Monaghan nebo Monroe nebo oba, že je někdo odpravil jinde a pak odnesl sem do opuštěné uličky u řeky Harbu. Policejní lékař prohlásil, že ve všech případech bylo příčinou smrti několik výstřelů z pistole, ale odmítl se vyjádřit, kdy přesně smrt nastala. Při určování hodiny smrti jsou rozhodujícími faktory rigor mortis nebo jeho absence, ale jelikož mrtvoly nalezené ve výkopu byly doslova tuhé jak prkno (byly u ledu, dalo by se říct), lékař prostě nebyl ochoten hádat, jak dlouho jsou už bez života. Podle velikosti a tvaru ran nemohl ani říct, jestli vražednou zbraní byla puška nebo pistole, i když připouštěl (ve shodě s proroctvími oněch velekriminologů Monaghana a Monroea), že soudě podle známek popálení byly oběti zastřeleny zblízka.

Policejní fotograf pořídil snímek výkopu a jeho okolí, těl ležících na dně jámy a nakonec, když technici vyznačili jejich polohu, vyfotografoval i prázdný příkop. Tento snímek neměl ovšem nic společného s vyšetřováním zločinu, měl jen posloužit jako důkaz při vynášení rozsudku nad vypátraným zločincem. Často se totiž stávalo, že snímky mrtvol z místa činu prohlásila porota za nepřipustné nebo pohoršující a nebyly při soudním jednání připuštěny.

Carella a Kling pořídili už před lékařovým příchodem náskres místa vraždy a rovněž jeho přesný popis včetně klimatických podmínek, viditelnosti a pouličního osvětlení i jiných světelných zdrojů. Jelikož těla byla všechna neoblečená a jejich identifikace bude spočívat v prohlídce rukou, navlékli ruce obětí do plastových sáčků, jakmile lékař skončil vyšetření. Mrtvoly odvezly do márnice dvě ambulance. Kling, Carella a technik prohledali výkop a ulici, nenašly-li by se otisky nohou, pneumatik, zbraní, prostě cokoli, co by jim pomohlo určit, jak k vraždě došlo a kdo ji spáchal. Pak sepsali značky všech aut zaparkovaných v okolí dějiště trestného činu a vrátili se do služebny.

Pro fotografa, laboratorního technika a lékaře práce teprve začínala.

Sejmout otisky prstů z mrtvoly, ať je oblečená nebo ne, není o nic složitější, než je sejmout živému člověku. Jakmile se podaří rozevřít sevřené prsty, je zbytek hračka. Pořídít snímek mrtvého těla je ovšem jiná záležitost. Mrtvoly mají totiž sklon vypadat mrtvě. Pokud jsou oči otevřené (neexistuje nic strašidelnějšího než vejít do místnosti a najít tam mrtvolu, jež civí do stropu), zapadnou do důlků a objeví se na nich našedlý potah. Jsou-li při fotografování zavřené, nabude tvář docela jiné podoby, ani pro manželku nebo obchodního partnera není snadné ji identifikovat. Navíc jsou rty obětí obvykle bez krve a mají stejnou barvu jako její pleť. A celý ten nepohyblivý obličej vypadá spíš jako maska než jako něco, co bylo kdysi teplé a živoucí. Když policejní fotograf pořizuje snímek mrtvoly za účelem identifikace, musí si počínat obratně, jako kdyby pracoval v kosmetickém salonu. Než zvedne oční víčka, vpraví do důlků glycerin a vodu, mrtvé oči se jako kouzlem zalesknou, objeví se v nich náznak jiskry života a stanou se falešnými zrcadly duše. Pak fotograf potře rty barvou a alkoholem a navrátí jim tak červeně, která se sice nedá líbat, ale dá se fotografovat. A aby konečně dosáhl kýženého výsledku, použije pudr a líčidlo, kolodium nebo vosk, a fotografovaná osoba vypadá skoro tak, jak vypadala zaživa. Jenže člověk, jemuž se taková fotografie ukáže, řekne (v devíti případech z deseti): "Vždyť on vypadá jako mrtvola!"

Otisky prstů a fotografie samy o sobě mrtvého neidentifikují, jen identifikaci napomáhají, ovšem za předpokladu, že nešťastný nebožtík má záznam v rejstříku, sloužil v armádě nebo v obecní, městské či státní správě, zúčastnil se pochodů proti válce a také stane-li se, že jeho známý nebo příbuzný při pohledu na snímek vyskočí a vykřikne:

"Ježíšmarjá, to je Harry!" K zahoeení není ani to, když má mrtvola na pravém rameni vytetovaný třeba pohled na most Golden Gate v zapadajícím slunci a pod ním červeně a modře například "Já jsem Harry Lewis. Jenže tak nápomocných mrtvol je tuze málo, i když občas právě tetování poskytne pohled do jejich minulosti, nebo dokonce prozradí jejich zaměstnání. Tak není tajemstvím, že mnoho tetovaných mužů sloužilo někdy v životě u námořnictva. (V tom případě jsou však jejich otisky v kartotéce a není nutné chodit na identifikaci oklikou přes tetování.) A navíc existují ještě dokonalejší metody, jak uhádnout něčí zaměstnání.

Identifikovat mrtvého nahého lidského tvora není v mnoha ohledech o nic snadnější než prokázat totožnost kusu

hovězího masa na háku v řeznictví. Přesto má lidský tvor několik fyzických charakteristik, jež ho odlišují od zvířete. Tak třeba má ruce a nehty, hovězí dobytec ruce a nehty nemá a nadto jich (když je tak jako tak nemá) nepoužívá k výkonu některých činností spojených se společenským vývojem. Lidský tvor je používá. Zkušený lékař dokáže proto vyvodit poměrně přesně obor jeho činnosti na základě tvaru, délky, stavu a úpravy nehtů na rukou, právě tak jako z otlačů nebo jejich nepřítomnosti na prstech nebo ostatních částech ruky.

Nehty na rukou dělníka budou zřejmě olámané nebo ponесou stopy jeho specifické činnosti: prach z cihel, sádro, hlínu, barvu - a jen zřídka známky manikúry. Písařka, pianistka, soudní stenograf nebo masérka určitě nebudou mít dlouhé nehty. Člověk, který spravuje boty, bude mít na levém palci typický mozol. Stejný mozol najdete na levém palci u rytce. Dobytek mívá někdy mozoly na kopytech, ale ty vznikají tím, jak zvíře neustále dupe do země. O zaměstnání utraceného zvířete nic neprozrazují.

Po pravdě řečeno, všechny tyto odhady lékařských profesionálů nejsou pro vyšetřující detektivy ničím víc než vodítkem. I když jsou křehké nehty typické pro lékárníka, může se stát, že mrtvola s křehkými nehty, která se vám dostane do rukou, bude pasák. Nebo filmový producent, pilot nebo břichomluvec. Ale ti dva mužové, kteří se náhle octli před šesti mrtvolami, potřebovali jakoukoli pomoc a byli vděční za sebemenší náznak, který jim laboratoř nebo policejní lékař budou s to poskytnout.

V tomto případě to však bylo veliké nic.

Těch šest mrtvých v příkopě bylo rasově a etnicky vyváжено. Tři černoši, dva Hispánci a jeden běloch. Ani jedna mrtvola neměla jizvy nebo tetování, podle nichž by se dala určit její totožnost. Ani jeden mrtvý neměl charakteristickou ruku nebo nehet, z nichž by se poznalo, že se zabývá výrobou krajků nebo že je automechanik. Ani jednomu neuvázlo za nehty něco, co by neomylně svědčilo o jeho zaměstnání. A co bylo vůbec nejhorší: ani od jedné mrtvolky neměli záznam otisků prstů. Po všech stránkách byli mrtví pořád ještě stejně anonymní jako jejich snímky a detektivové neměli sebemenší stopu po jejich vražedci, ani po důvodu, proč je zabil.

Výpověď Randalla Nesbitta ze dne 14. ledna učiněná ve 22.55 ve služebně detektivů 87. policejního revíru na Groverově třídě v Isole. Randall Nesbitt svobodně a dobrovolně poskytl následující informace v přítomnosti detektiva 2. třídy Stephena Louise Carelly, detektiva 3. třídy Bertrama A. Klinga a obhájce ex offio, určeného výše uvedenému Randallu Nesbittovi, pana Harolda Finche z advokátní kanceláře Finch, Golden a Horowitz, Cabotova ulice 119, Isola. Po povinném poučení zadrženého o jeho právech a poté, co nevyužil práva zachovat mlčení, odpověděl Randall Nesbitt na otázku detektiva Carelly "Proč jsi to udělal, Randy?" takto:

Proč? Jakýpak proč? Já jsem prezident, proto jsem to udělal. Jsem zvolený vůdce, můžu dělat, co chci. Můžu naříditi libovolnou akci a neplnit moje příkazy se nevyplácí. Nemusím se o akci s nikým bavit, sám vím, co je pro moje lidi nejlepší, a oni mě poslouchají a vykonávají moje rozkazy, i když nejsou vždycky populární. Ale mně je to jedno. Nezúčastňuji se soutěže o popularitu, dělám to, co je nejlepší, a o tom, co je nejlepší, rozhoduju jen já, protože jen já mám v malíčku všechny fakta. Tyhle lidi byli nepřátelé. Příklad jsem je zlikvidovat, protože mi šlo o to, aby tady byl mír. Spousta lidí z mé party si myslí, že být prezident je něco ohromného, že se to zvládne levou rukou. Ale ono to tak snadný není. Jste v tom sám a rozhodnutí, který musíte dělat, lidi hned nechápou. Ale já za každým rozhodnutím, který jsem udělal, stojím a ochotně za něj беру odpovědnost, i když se zodpovídat nemusím nikomu. Mám svého vyjednavatele a svého válečného poradce, oba jsou experti. Vyslechnu, co říkají, ale i oni vědí, že moje slovo platí. Vyslechnu je, zvážím jejich informace a pak se rozhodnu. A o těchto akci jsem rozhodl já.

Byla to komplikovaná záležitost, protože šlo o dvě různé party. Mým cílem bylo usmířit je s náma... Projednávali jsme to od října, scházeli jsme se v naší klubovně, scházeli se v jejich, ale co z toho vylezlo? Nic. Dohadovat se nedá věčně. Nakonec musíte projevit sílu. Musíte ukázat, kdo je silnější. Já jsem se teda rozhodl, že jim ukážu. Jenže nakonec se nic nevyřešilo, a tak jsme museli přijmout ještě přísnější opatření. Ale myslím, že přece jen trochu zaváhali, ne? Myslím, že se na nás začali koukat s úctou. Museli si říct: "Ten člověk je nejmocnější prezident v našem okolí. Radši se budeme držet zpátky, protože on si nedělá srandu. Říká, že chce mír, a myslí to doopravdy." Je jasný, že tohle si mysleli po naší první akci. Potom jsme museli přidat na razanci.

V partě jsou lidi, který nechápou, proč jsem udělal to, co jsem udělal. Myslejí si, že jde o prkotiny. Nepochopili tu první akci a pořád jim ještě nedošlo, co se dělo pak. Něco vám řeknu. Když je člověk nucen udělat takový těžký rozhodnutí a nakonec ho udělá, tak čeká, že ho jeho lidi, ty, který vede, budou podporovat, chápete, o co mi tady kráčí? Řekněte sami! Jsou to jeho vlastní lidi, no ne? Nemají co mít námitky, nečeká se od nich, že budou říkat tohleto nebo támhleto nebo něco jiného. Mají chápat, že já jsem prezident, a mají říct: "V pořádku, i když se nám nelíbí, co děláš, je to třeba jen proto, že tomu zatím nerozumíme. Pusť se do toho, my tě podporujeme." Tak to má vypadat! Místo toho se našli v užší radě takový, co hned začali remcat, hned tu minutu, co jsem řekl, že akce se už provedla.

To bylo potom, co mi Čingo oznámil, že odnes ty mrtvolky do Isoly a hodil je do otevřeného výkopu na severním břehu. A rada se ozvala. Řekněte sami, ptal se jich někdo na jejich názor? Málem jsem nařídil sedm ran karabáčem. To je v našem klubu pravidlo: když neposlechněš rozkaz, dostaneš sedm ran od každého člena. Jak si troufla rada pochybovat o tom, co jsem udělal? Na mou duši, ty lidi jsou jako děti, chápete, jak to myslím? Člověk aby je vzal za ručičku a všude je vodil, beže mě by si nedokázali ani utřít nos! Proč jsem se stal prezidentem? Proč si mě zvolili? Abych byl jejich vůdce, ne? Oukej, já je teda vedu a ani mě nenapadne, abych si nechal líbit nějaký kec, prej jak to, že jsem nařídil tu akci, a jestli si nemyslím, že se tím všechno jen protáhne a třeba i vyvolá protiakce ze strany nepřítele, nebo dokonce přivede poldy. Ale tohle všechno mi bylo putna, mně šlo jen o ten mír.

Johnny, jeden z členů rady, byl celej vedle kvůli tomu dítěti. Bouchačka mu řekl, že to bylo nedopatření. Když Čingo a Bouchačka vrazili k tomu negrovi a jeho ženské, spalo to mrně v kolíbe u okna, víte? Čingo jim řekl, ať se slíknou, ta ženská byla stejně polonahá, a když jí došlo, o co kráčí, vrhla se ke kolíbe, popadla to dítě a málem začala řvát o

pomoc, chápete? A tak se Čingo do toho vložil, toho prcka oddělat nechtěl, to se ví, ale takový věci se stanou. Při akci se všelijaký maléry daj očekávat, že jo? Mrně za nic nemohlo, a nevinný dítě by nikdo neoddělal, prostě se to stalo. Čingo ještě říká, že ten negr vytáh kvér, když Čingo začal pálit, a kdoví, třeba ho zasáh on, kdo to může vědět? Že jako odbouchnul to svý dítě on. Že jako viděl Činga s bouchačkou v ruce, vytáh svou, aby se bránil, a střílel padni kam padni. Čingo to vysvětlil radě a extra Johnnymu, kterej spustil ten rambajz. Nakonec jsem ho vyrazil z klubovny a řek mu, ať se jde ven provětrat, než ho to přejde. Potom jsme si to s ním museli vyřídít kvůli jiný věci, ale to nemělo nic společnýho s tím, jak se vypytał na to střilení a na ten malér, co se při tom stal.

Jak už jsem řek předtím, bylo to komplikovaný. Sice proto, že tu byly dvě party, Rudý mstitelé a Smrtihlavové. Říkáme jim Smrt'áci a polovička jich fetuje, i když to nechtěj přiznat. Neříkáme jim to do očí, protože než bysme se nadáli, došlo by na nože. Na tyhle debily si člověk musí dát pozor, jsou strašně citlivý. Jako když bodli Joja kudlou před gymplem na Yanceový, protože jeden Rudoch si myslel, že si Jojo začíná s jejich holkou. Páni! Nechci se dožít, až se jeden z naší party jenom koukne na jednoho Rudocha! Ale to je teď vedlejší. Ty frajeři to maj všechno pomotaný. Pořád hledaj důvod, aby mohli říct, že my jsme něco provedli, zatímco my si celou dobu hledíme svýho a snažíme se konat dobro. Kdo zbavil tuhle čtvrt' polovičky zdejších dealerů, jestli ne my? Na to si nikdo nevzpomene, jen pořád melou svý, ale vědí něco? Já mám dobrý lidi, my jsme dobrá parta. Snažíme se dávat těm ostatním příklad. Já jsem prezident a vždycky se snažím konat dobro. Jsem svejím lidem příkladem.

Pro tu akci jsem se rozhodl hned po Novým roce. Nemusíte mi věřit, ale celý noci jsem přecházel sem a tam a přemýšlel. Podle mě byl jedinej způsob, jak je přivést k rozumu, uhodit tam, kde to bolí, zaútočit na ně na jejich vlastním trávníku, zasáhnout jejich hlavouny, ukázat jim, že se nebojíme ničeho. Nemluvil jsem o tom s nikým. Ani s Panenkou. Ani jí jsem nic neřek. Důkladně jsem si to promyslel a pak jsem to řek Doktorovi, to je můj vyjednavač, a Majzlíkovi, to je zas můj válečnej poradce. Výslech jsem, co k tomu mají, a oni oba řekli, že je to to pravý. Stejně nezáleželo na tom, co řeknou, já už jsem byl rozhodnutej. Ale poctivě jsem si poslechl jejich názory. Dobrej vůdce musí vědět, kdy má poslouchat, nejen kdy jednat. Usnesli jsme se, že pošleme Činga a ještě dva s ním, aby zlikvidovali prezidenta Rudejch mstitelů a prezidenta Smrtihlavů. Přitom jich nakonec Čingo dostal víc, než jsme plánovali.

To dítě byla smůla, jak už jsem řek. Ale navíc, když Čingo s těma dvěma vrazil do toho jejich hispánskýho kvartýru, seděl tam ještě nějaký blondák a něco si vykládali se Smrt'ákem a jeho holkou. Čingo nevěděl, kdo je ten blondák, dověděli jsme se to až z novin. Čingo viděl jen bílýho fousatýho chlápka, mohlo mu bejt šestadvacet nebo tak, jak tam sedí a žvaní s těma dvěma Hispáncema. Čingo přišel za prezidentem. Ta holka měla smůlu. Neměla se tahat s chlapem, kterej zdržoval mírový jednání a octnul se v nebezpečný situaci. Člověk riskuje, takovej je život. Ten cizí chlap byla jiná věc. Čingo se přece nemoh otočit a zmizet, když tam už jednou byl! Postaral se už o ty první tři, měli jejich mrtvolky v kufru v pikapu, přikrytý plachtou. Byl tady, aby udělal svou práci, tak ten cizí chlap musel jít taky. Za čtyři vteřiny bylo po všem. Jestli někdo v baráku něco slyšel, tak držel jazyk za zubama. Jinak jsme mu přišli příští den zapálit kvartýr. Myto myslíme vážně.

Buď nás bereš, nebo jseš náš nepřítel.

2

Člověk, který telefonoval, byl spisovatel na volné noze a pracoval na článku o spojitosti televize s násilnými činy. "Tak se článek nebude jmenovat," vysvětlil spěšně, "to je jen jeho obsah. Titulek bude kratší a průraznější. Titulek," vysvětloval dál, "Je skoro stejně důležitý jako první řádek, ať píšete cokoli, je to háček, na který se čtenář chytí a uvízne na něm, ať se kroutí a zmítá, jak chce." Jmenoval se Montgomery Pierce-Hoyt.

Detektiv Meyer Meyer, člověk zpravidla trpělivý, k němu pojal okamžitou nedůvěru a poslouchal dlouhé vysvětlování jeho záměrů s až náměsíčnou unuděností. Nedůvěřoval už jeho jménu. Meyer Meyer neznal nikoho, kdo by měl příjmení s pomlčkou uprostřed. Lidé kolem něho měli velice prostá příjmení, bez vymyšleností, jako jsou pomlčky. Pomlčky patří společnostem, jako je třeba Colgate-Palmolive nebo Bow-Jones. A taky se dosud nesetkal s nikým, kdo by byl pokřtěný na Montgomeryho. Jediný Montgomery, o kterém v životě slyšel, byl Montgomery Ward a to byla taky obchodní společnost. S kým to tedy vlastně mluví? S osobou nebo společností?

Meyer Meyer byl na jména citlivý, protože jeho vlastní jméno mu odjakživa působilo nekonečné potíže a rozpaky. Jeho otec (Bůh žehnej jeho duši, srdci a smyslu pro humor) si myslel, že to dvojité jméno pomůže potomkovi vyniknout ve světě většinou anonymních lidí. Protože si potrpěl na kanadské žertíky, pokládal to i za dobrý vtip. (Kéž odpočívá v pokoji, myslel si Meyer.) Meyera časem omrzelo vykládat lidem, že není žádná legrace vyrůst jako Žid v převážně křesťanském prostředí, kde jeho jméno dalo vznik dvojverší "Meyer Meyerák, špinavej židák", a nejméně v jednom případě vedlo k pořádání pikniku na zadním dvorku, kde všelijací a nejrůznější gójové pokládali za nutné podrobit špinavého židáka očistě ohněm. Privázali Meyera ke kůlu, zažehli mu pod nohama ohniček a odešli na hodinu katechismu, kde se učili lásce k Bohu - i když ten byl možná taky Žid. Meyer se modlil, ale bez výsledku. Trpělivě se modlil ještě vroucněji a zbožněji, ale pořád se nic nedělo. Pod teniskami mu začínalo být nepříjemně horko. Trpělivě, aniž ztratil víru, se horlivě modlil dál, až se konečně dalo do deště. Byla to opravdová průtrž mračen a plameny rázem uhasila. Meyer po tom zážitku nepropadl bigotnosti a místo toho pojal hluboké sympatie k jízdním důstojníkům přivazovaným indiány ke kůlům. Naučil se trpělivosti, jež hraničila se svatostí - snad to byl ten bohubilý výsledek. V této chvíli ho však trpělivost téměř nadobro opouštěla. S hlavou holou jako koleno, rozložitý a s porcelánově modrýma očima (a víčky spuštěnými na půl žerdi) poslouchal v telefonu tirádu Montgomeryho Pierce-Hoyta a uvažoval, jestli mu nemá odpovídat stroze, jak se na policajta sluší.

"Já bych opravdu strašně rád věděl," řekl Pierce-Hoyt, "Jestli podle vašich zkušeností násilné činy, s nimiž se denně setkáváte, jsou nějak, ať už vědomě, nebo nevědomky, ovlivňovány a podněcovány něčím, co zločinec mohl spatřit na

obrazovce."

"Hmm," řekl Meyer.

"Co si o tom myslíte?" naléhal Pierce-Hoyt.

"Pro koho jste říkal, že píšete tenhle článek?" zeptal se Meyer.

"Zatím pro nikoho."

"Zatím pro nikoho," opakoval Meyer a kýval hlavou.

"Ale já ho někde uplatním, to se nebojte," řekl Pierce-Hoyt.

"Tak co si o tom myslíte?"

"Snad nechcete, abych vám odpověděl po telefonu?" zeptal se Meyer.

"Teď hned?"

"No ano, jestli..."

"To nejde," řekl Meyer.

"Proč?"

"Především proto, že nejdřív si musím promluvit s poručíkem. A za druhé: jak vím, že jste skutečně pan Pierce-Hoyt, a ne někdo jiný? A za třetí si to musím pořádně promyslet."

"No, tak jo, chápu," řekl Pierce-Hoyt.

"Bylo by vám milejší, kdybych přišel za vámi?"

"Nebylo, dokud si nepromluví s poručíkem, jestli je to v pořádku."

"Kdy asi si s ním promluvíte?"

"Ještě dneska. Dejte mi svoje číslo a já vám ráno zavolám."

"Bezva," řekl Hoyt a dal mu své číslo. Na Meyerově stole zazvonil druhý telefon. Meyer se s Pierce-Hoytem stručně rozloučil a zdvihl sluchátko.

"87. pátrací skupina, detektiv Meyer," řekl.

Volala žena, která viděla v ranních novinách fotografii všech zavražděných, a řekla, že prý ví, kdo je ten vousatý muž.

Jmenovala se Phyllis Kingsleyová.

Bydlela v Isole, nedaleko řeky Dixu, která ohraničuje ostrov na jihu. Bydlet o dva bloky dál směrem od středu města, ocitla by se v oné luxusní a exkluzivní čtvrti známé jako Stewart City. Bydlela však v činžáku, který souvisel s dvěma skladišti nábytku a s dvěma parkovacími garážemi. Carella a Kling se tam to úterní ráno dostali až v jedenáct hodin. Teploměr se zatím vyšplhal o pár stupňů. Phyllis Kingsleyová je přivítala zahalená v ručně tkaném burnusu a řekla jim, že celou noc nefungovalo pořádně topení a ještě ho nikdo nepřišel spravit. Šli do obýváku, kde byla na oknech námraza.

"Volala jste, že můžete prokázat totožnost jedné z obětí té vraždy," začal Carella.

"Ano," odpověděla Phyllis. Byla to přibližně čtyřicátnice se světle rezavými vlasy a zelenýma očima a vypadala velice irsky. Světlou pleť měla postříkanou pihami. Nebyla hezká a cosi v jejím chování prozrazovalo zranitelnost. Detektivové vyčkávali, jestli pronese ještě něco mimo to jediné ano. Když bylo jasné že ne, řekl Carella: "Můžete nám říct, kdo to byl?"

"Můj bratr," odpověděla.

"Jméno?"

"Andrew Kingsley."

"Jak byl starý?" zeptal se Carella. Jakmile Phyllis začala mluvit, vyměnil si s Klingem pohled, Kling se posadil trochu vlevo mimo zorné pole Phyllis Kingsleyové, a zatímco se Carella vyptával, zapisoval její výpověď do notesu. Tato metoda ušetřila vyslýchaného člověka rozpaků.

"Osmadvacet let," odpověděla.

"Kde bydlel?"

"Tady. Dočasně. Přijel před několika týdny z Kalifornie."

"Byl někde zaměstnaný?"

"Nebyl. Totiž tam na pobřeží ano. Ale nechal práce, aby mohl přijet sem."

"Co dělal?"

"Myslím, že byl číšník. V takovém tom podniku, kde se prodávají hamburgery."

"Proč přijel sem, slečno Kingsleyová, jestli to víte?"

"Povídal, že se tam zabýval spoustou věcí, které mu strašily v hlavě, a tak se rozhodl vrátit na východ a uskutečnit některé své myšlenky v praxi."

"Jaké to byly myšlenky?"

"Zajímal se o ghetta a přemýšlel, co by mohl udělat pro lidi, kteří v nich žijí. Na pobřeží pracoval ve Wattsu."

"Co tam dělal?"

"Organizoval dramatické kroužky pro černošskou mládež. Na univerzitě vynikl v divadelním oboru, a proto odjel do Kalifornie. Byl by se tam rád uchytil ve filmu nebo v televizi, ale víte, jak to chodí..." Pokrčila rameny a pak sepjala ruce v klíně.

"Kdy přesně přijel, slečno Kingsleyová? Myslím z Kalifornie sem. Vzpomenete si?"

"Včera to byly dva týdny."

"A bydlel tady? V tomhle bytě?"

"Ano. Mám ještě jeden pokoj."

"Znal tady ve městě někoho? Mimo vás?"
"Narodil se a vyrostl tady. Znal spoustu lidí."
"Ty ostatní snímky v novinách..."
"Ne," řekla a zavrtěla hlavou.
"Nepoznala jste nikoho?"
"Ne."
"Nevíte, jestli byl někdo z nich přítel vašeho bratra?"
"Ani jeden mi nepřipadal povědomý."
"Měl černošské přátele? Nebo Portoričany?"
"Ano, měl."
"Seznámila jste se s nimi někdy?"
"Ne."
"Znala jste se vůbec s některými jeho přáteli?"
"Ano, jednou večer sem jednoho přivedl."
"Bělocha?"
"Ano."
"Vzpomněla byste si, jak se jmenoval?"
"David Harris."
"Představil vám ho jako jednoho ze svých přátel?"
"Myslím, že se zrovna seznámili."
"Víte, kde ten Harris pracuje a jako co?"
"Nemluvil o tom. Měla jsem pocit..."
"... potřásla hlavou."
"Ano, pokračujte."
"Moc se mi nelíbil."
"Proč?"
"Nevím. Zdál se mi... měla jsem pocit, že to není dobrý člověk."
"Proč jste měla ten pocit, slečno Kingsleyová?"
"Zdál se mi... agresivní. Něco mi říkalo, že by dokázal spáchat skutečné násilí. Byla jsem z něho celá nesvá. Jsem ráda, že ho sem Andy už víckrát nepřivedl."
"Kolik mu bylo let?"
"Řekla bych, že mu šlo na třicátý rok."
"Máte tušení, kde bydlí?"
"Myslím, že ve Čtvrti. Zmínil se o Audibonské třídě a to je ve Čtvrti, že?"
"Ano." Co ještě nám o něm můžete říct?"
"Vy myslíte, že mého bratra zabil on?"
"Zatím na to nemáme žádný názor, slečno Kingsleyová."
"Vsadila bych se, že ano," řekla Phyllis a mírně pokývala hlavou.
"Vypadal jako člověk, který by dokázal vraždit."
"Jak vypadal?"
"Hodně velký a docela hezký. Tmavá pleť, dlouhé hnědé vlasy."

"Kdy tu byl s vaším bratrem?"
"Je to asi týden. Nebo šest dnů. Už si to přesně nepamatuju."
"Kdy jste viděla bratra naposledy živého?"
"V neděli večer."
"Řekl, kam jde?"
"Řekl, že má co dělat ve městě."
"Kde ve městě?"
"Řekl jen ve městě."
"A co tam měl co dělat?"
"To neřekl."
"V kolik hodin odsud odešel?"
"Asi v šest."
"Řekl, kdy se vrátí?"
"Neřekl."
"Čekala jste, že se vrátí?"
"Čekala a nečekala. Často zůstával v noci venku. Měl svůj klíč. Byl dospělý, tak jsem se ho neptala, kam chodí."
"Co měl na sobě, když jste ho viděla naposledy?"
"Modrou bundu, kostkovanou košili, tmavé kalhoty... modré nebo hnědé, nevím to jistě."
"Klobouk? Rukavice?"
"Černé kožené, klobouk žádný."
"Šálu?"
"Ne."

"Náprsní tašku? Klíče?"

"Náprsní tašku měl, černou, koženou, předpokládám, že si ji vzal s sebou. Jediný klíč, který měl, byl od mého bytu."

"My bychom moc rádi věděli, kam měl namířeno ten večer, kdy ho někdo zavraždil, slečno Kingsleyová. Neměl nějaký deník nebo notýsek? Nebo aspoň kalendář, kam by si zapisoval..."

"Já vám ukážu jeho pokoj," řekla Phyllis. Vstala, přitáhla si burnus těsněji kolem ramen a vedla je bytem. Měl celkem čtyři místnosti: obývací pokoj, v němž ji vyslyšali, kuchyň a dvě ložnice. Pokoj Andrewa Kingsleyho byl na konci dlouhé chodby, která neměla okna. Na jejích stěnách visely fotografie lidí oblečených podle módy třicátých a padesátých let. Carella předpokládal, že jsou to rodinné snímky. Mohly pocházet odkudkoli z Isoly, nebo konečně z kteréhokoli jiného města. Byl tam i obrázek kloučka, stojícího před automobilem, zřejmě z konce čtyřicátých let. Carella před ním zaváhal a Phyllis ihned řekla: "To je bratr, byly mu tenkrát teprve čtyři roky." Stejným dechem dodala:

"Nemůžu věřit, že je mrtvý. Je to už dávno, co odsud odešel - nejdřív na univerzitu a pak do Kalifornie, ne že bychom se vidali často. A přece... nemůžu tomu věřit, opravdu nemůžu."

"Vaši rodiče dosud žijí, slečno Kingsleyová?" zeptal se Carella.

"Nežijí. Zahynuli při automobilovém neštěstí ve Francii před sedmi lety. Na své první cestě do Evropy. Maminka po tom toužila celý život a konečně měli našetřeno dost peněz." Potřásla hlavou a odmlčela se.

"Máte ještě další sourozence?"

"Nemám. Zůstala jsem sama," řekla.

V pokoji Andrewa Kingsleyho byl prádelník a postel. V prádelníku bylo jen pár kousků oblečení, ve skříní ve zdi jich bylo ještě méně. Nikde žádný deník, notes, zápisník nebo kalendář. V hořejší zásuvce prádelníku byl balíček levného dopisního papíru. Jeden list byl vytržený a byl na něm nedokončený dopis. Jeho začátek zněl:

DRAHÁ LISO

JAK SE MÁŠ, MOJE ZLATÁ PRINCEZNO? JÁ UŽIVÁM KAŽDOU MINUTU SVÉHO POBYTU TADY. JEDINÝ NEDOSTATEK JE, ŽE NEJSI SE MNOU, ALE DOUFÁM, ŽE VÁŽNĚ UVAŽUJES

"Je to písmo vašeho bratra?" zeptal se Carella.

"Ukažte," řekla Phyllis a podívala se na papír, který k ní napřáhl.

"Je."

"Máte tušení, kdo je Lisa?"

"Nemám."

"A tohle jsou všechny jeho osobní věci?"

"Ano..." neměl toho moc."

"Slečno Kingsleyová," řekl Carella, "nechci vám působit ještě větší bolest, ale kdybyste mohla přijít do nemocnice a bratra identifikovat..."

"Ano, ale... musí to být dneska? Není mi moc dobře. Proto nejsem v práci."

"Co děláte?"

"Účetní. Cítila jsem včera večer, že na mě něco leze, a vzala jsem si prášek proti nastuzení, pravděpodobně by mi nic nebylo, kdyby bylo nevyplivlo topení. Byla jsem ještě v posteli, když mi sousedka přišla ukázat noviny. S bratrovou fotografií."

"Můžete tam zajít až zítra, jestli chcete a jestli vám bude líp," řekl Carella.

"Ano." Která nemocnice je to?"

"Buona Vista. Na Culverově."

"Ano, dobře," řekla.

"Ještě něco?"

"Ne." Děkuje, slečno Kingsleyová, moc jste nám pomohla."

Když je vedla ke dveřím, řekla: "Byl to hodný chlapec. Ještě se nenašel, ale zkoušel to. Měla jsem ho moc ráda. Bude mi chybět, i když jsem ho nevidala často..."

Znova se rozplakala.

Nemohla se strejit klíčem do dírky, ale nakonec se jí podařilo otevřít. Zakryla si rukou nos a oči, z nichž se jí řinuly slzy, vyprovodila je až na chodbu a zamkla za nimi. Když scházeli ze schodů, slyšeli, jak pláče za dveřmi bytu, kde bude opět sama.

V isolském telefonním seznamu byl jeden David Harris na Jižní Philbyově a další na třídě Ypsilon ve Čtvrti. Pohledem na mapu isolských ulic zjistili, že tato třída přetíná v jednom místě Audibonskou, a usoudili, že to je žádaná adresa.

Dorazili k bytu před polednem. Odpovědi se jim dostalo až po pátém zaklepání, a i pak byl hlas, který se ozval, přitlumený, jako by vycházel odněkud z hloubky bytu. Zaklepal ještě jednou.

"Oukej, oukej," křikl někdo.

Ke dveřím se blížily kroky.

"Kdo je?" zeptal se hlas.

"Policie," řekl Kling.

"Byl byste tak laskav a otevřel?" Nato, co se událo potom, nebyli připraveni. Harris připadal v úvahu jako eventuelní podezřelý jen proto, že ho Phyllis popsala jako agresivního člověka. Jiný důvod k předpokladu, že zavraždil šest lidí, detektivové neměli. Přišli, aby se zeptali na rozsah jeho přátelství s Kingsleym, a proto, že Harris byl jediným pojítkem s životem, který vedl Andrew Kingsley mimo byt své sestry. Chtěli vědět, co - pokud vůbec něco - jim může Harris

povědět o tomto životě, a doufali, že jeho informace vrhnou trochu světla na to, jak nebo proč Kingsley skončil ve výkopu s pěti dalšími mrtvolami. Jejich úmysly byly mírumilovné.

V příštích deseti vteřinách změnili názor.

V příštích deseti, osmi nebo šesti vteřinách, nebo jak dlouho trvalo člověku za dveřmi, aby rychle třikrát za sebou stiskl

spoušť pistole, odvrhli mírumilovné úmysly a názory na podezřelé osoby i na zákon, který zakazuje vykopnout dveře. Rány z pistole byly otřesně hlučné, dřevěné výplně dveří popraskaly, střely zasáhly omítku na protější stěně a divoce litaly sem a tam v úzké chodbě. To už Kling a Carella leželi na podlaze, Carella třámal pistolí a Kling vytahoval svoji z pouzdra. Další tři rány nadělaly ze dveří třísky a zasvištěly jim nad hlavou.

"To je celkem šest," řekl Carella.

Odkulil se k jedné straně dveří a postavil se na nohy, Kling ho následoval. Odplazil se na druhou stranu dveří a vyskočil. Podívali se přes dveře na sebe a zaváhali jen proto, že rozhodnutí, které učiní v těch několika následujících vteřinách, může stát jednoho z nich život. Někdo vypálil šest ran. Znamená to, že vyčerpal náboje z šestiranného revolveru a nabíjí znova? Nebo je vyzbrojený automatickou pistolí, která má kapacitu až jedenácti nábojů? Carella se v mžiku rozhodl a Kling ho následoval jako obránce v basketbalu. Carella přiskočil ke stěně proti dveřím, opřel se o ni zády kvůli síle a rovnováze, zdvihl koleno a ze všech sil kopl celým chodidlem do zámku. Vyrázil ho hned prvním kopancem, dveře se otevřely směrem do bytu a Carella se vrhl za nimi. Kling proběhl dveřmi těsně za ním.

Obrovitý, pohledný muž právě nabíjel zbraň, která vypadala jako kolt osmatřicítka. Stál asi půldruhého metru ode dveří jen v kalhotách od pyžama. V okamžiku, kdy se Carella s Klingem vřítli do dveří, upustil náboje, které držel, do dlaně levé ruky a pravíci s koltem namířil. Carella věděl ze zkušenosti, že křik je lepší než šepot, a tak zařval: "Pust' to!" Kling za ním vykřikl: "Zahod' tu bouchačku!" a ten člověk, o němž předpokládali, že je Harris, na chvilinku zaváhal, podíval se z jednoho na druhého a rozhodl se také v pravý čas, protože oba policisti by ho byli v následující vteřině na místě zastřelili. Upustil kolt, který žuchl na podlahu. Měl na sobě sice jen kalhoty od pyžama, ale oni ho stejně přitiskli ke zdi, prohledali a pak mu zavakali na rukou pouta.

Oba sotva popadali dech.

3

Číst? Ne, já nečtu.

Já číst nemusím. O partě se párkrát psalo v novinách, reportéři se tu motají každou chvíli a čmouchají. Ale já s reportérami nemluvim a nečtu, co napíší. Zachovám si tak střízlivou hlavu. Když máme schůzi, jsem já ten nejstřízlivější ze všech. Protože si nezatěžuju hlavu hloupostma. Do kina nechodím skoro vůbec, na televizi taky nekoukám, jen na fotbal. Fotbal mám rád. Rád si představuju, jak to budou válet a jak to dopadne. Je to jako představovat si život, jestli chápete, jak to myslím. Ty chlapeci na trávníku v jednom kuse přemějšlej, číhají na nebezpečí a reagují automaticky. Než jsem vychodil Whitmaňák, to je ten gympl v Crestview, byl jsem ve fotbalovém mužstvu. Nebyl jsem útočník nebo něco takovýho, jen obyčejnej hráč. Já jsem velkej, víte, a jako kluk jsem byl ještě větší pořež. A to mi zůstalo, ty zkušenosti z kopaný. Když se dívám na zápasy v televizi, odpočinu si a pomůžu mi to při rozhodování. Čtení mě jen poplete. Našinec si musí zachovávat jasnou hlavu.

Zkrátka, ve středu mi Majzlík přinesl noviny a přečetl mi o tom chlápku, co ho dostali poldové, prej to možná nějak souvisí s tím fousatým chlapem, kterého odbouch Čingo a ty další dva. Včelánku stálo, kdo byl ten zastřelenej, Andrew Kingsley se prej jmenoval a nedávno přijel z Kalifornie. Měl tam zůstat, co sem leze? V novinách nestálo, co dělal v tom hispánském kutlochu, ani kdo byli ty Hispánci. Bodejť by jo! Moc toho o Smrtihlavech nevím - no řekněte, není to jméno vrchol? -, ale že nepoletí za poldama a neprozradí jim své lidi, to dá rozum. Tady nám poldové dělají potíže, ať je člověk na té straně, nebo na oný. Zavoláte je, protože vám někdo přerazil hnátu baseballovou pálkou, a než se nadějete, pošlou do basy vás, že jste zamazal chodník od krve! Smrtáky ani nenapadne říct poldům, že mrtvej v příkopu je jejich prezident, na to budou muset přijít sami, a podle novin, který mi Majzlík čet, se jim to dvakrát nedaří. A Rudochové jim taky nic neřeknou. Kdyby se už rozhodli něco podniknout, tak by se snažili vyřídit si to s náma. Proto jsme byli několik dní po akci tak opatrný.

My tu máme pro každý případ moc účinný bezpečnostní systém. Nikoho si nepustíme k tělu. Máme hlídky na všech střeších a na všech nárožích. Nikdo se nepřiblíží k naší klubovně, abysme to nevěděli předem. Věděl jsem, že Majzlík přichází, ještě než zaklepal na dveře a přinesl mi ty noviny. Nevěřím nikomu, ani jemu. Všichni členové mají příkaz, že sotva se někdo přiblíží ke klubovně, i když je to člen, prezident o tom musí vědět. Čtyry minuty předtím, než Majzlík zaklepal, přiběhl kurýr a řekl mi, že Majzlík jde nahoru. Tak to mám rád.

Klubovna je ve třetím patře toho opuštěného baráku na Sedmapadesátý. Dali jsme si na něj namalovat téma hezkejma lesklejma barvama něco jako abstraktní vzor, víte? Bouchačka není jen bojovník, ale taky docela obstojnej malíř.

Navrhnul ty obrazy na stěnách a pak mu s nima pomohli mladší kluci z party. Sprostý obrázky na stěnách nemáme. Já si na takový věci nepotrpím a členům jsem vysvětlil, že nic takovýho v klubovně nedovolím. Sex je privátní záležitost, věnujte se mu v soukromí s osobou, kterou milujete. Nemám rád neslušný chování, ani oplzlý řeči. Žádný sprostý árný, to je jedno naše heslo. Slyšeli jste mě říct jediný sprostý slovo za celou tu dobu, co s váma mluvím? Samozřejmě neslyšeli, a jsem na to hrdej. Ono je to snadnější vyjadřovat se hrubě, to já vím, ale já jsem člověk, kterej si nikdy nevybírá snadnou cestu. Já ty věci, co jdou těžko, nevyhledávám, ale asi mám v povaze zařídit to tak, aby vyšly, nemyslíte? A zrovna tak nekleju, když mluvím, nikdy neříkám sakra nebo krucinál - teď to říkám jen pro příklad. A sprostý řeči nedovoluju ani lidem kolem mě. Jasně, moh bych přimhouřit oko, nechat své lidi říkat, co chtěj, nechat je přitáhnout své holky až do klubovny a rozdávat si to s nima tam, zakouřit si koks, tohle všechno. Ale já na to nevěřím. Nemá to být, nic z toho nemá být.

Já vím, že existují komise a že se píšou zprávy o haši, podle nich kouření haše neubližuje, haš není návykové a tak podobně, ale já se nestarám o to, co říkají nějaké komise. Dokud jsem tady prezident, budu poslouchat své srdce a hlavu, ty mi řeknou, co je správné a co špatné. A nikdo mi nebude povídat, že ty filmy, co se dávají, a časopisy na stáncích a ty sprosté knihy, co je píšou spisovatelé, jsou správné. Protože nejsou. Jsou špatné. Jako je špatné nadávat. Když jsem byl na Whitmaňáku ve fotbalovém mužstvu a náš trenér slyšel někoho říct sprosté slovo, musel osmkrát oběhnout hřiště. Už jste někdy běžel osmkrát kolem hřiště? To se člověk rychle odnaučí sprostěárnám! Majzlík povídal, že poldové - byli jste to vy? - sebrali nějakýho pobudu, jmenuje se David Harris, kterej do nich začal pálit, jen co zaklepal na dveře. Popsali ho jako nezaměstnanýho se záznamem v rejstříku pro násilí a vloupání. Při výslechu na policii přiznal, že večer předtím vykradl obchod s lihovinami v Calm's Pointu, a když slyšel klepání na dveře a že je to policie, myslel, že jdou po něm kvůli tomu ozbrojenému vloupání. A pak z něj začali tahat rozumy o jeho stycích s tím chlapem, tím Andrewem Kingsleym, co ho Čingo a další dva členové zlikvidovali zároveň s tím šéfem Smrt'áků a jeho holkou. Setkali se před tejdnem nebo tak nějak v baru a začali si povídat o životě na pobřeží, kde Harris žil nějakou dobu nejspíš v base -, a Kingsley ho pak pozval k sobě, aby ho seznámil se svou sestrou. To bylo všechno. Kingsley povídal, že s tou sestrou si moc nepadli do oka, byla to prej moc "upjatá milostdávka". O tom, že našli Kingsleyho mrtvýho v příkopě, prej neměl poněti, aspoň to tvrdil, protože (jako já) nečte noviny. Vypadalo to dobře. Poldové pořád ještě nevěděli, kdo jsou ty ostatní v příkopu, a taky na to nepřijdou.

Jenže pak se do toho vložila ona. Pískle.

Telefon na Carellově stole zazvonil ve středu 9. ledna ve čtvrt na tři odpoledne, den potom, co sebrali Davida Harrise a obvinili ho z ozbrojeného vloupání. O jeho zatčení přinesly zprávu oba raníky a titulky se objevily i v odpoledním bulvárním plátku. Všechny troje noviny dosud uveřejňovaly snímky šesti neznámých obětí a Carella pořád ještě doufal, i když to neočekával, že se přihlásí někdo, kdo je pozná. Zjištění totožnosti Andrewa Kingsleyho znamenalo pro Carellu a Klinga spíš komplikaci než usnadnění. Původně se totiž domnívali, že vraždy souvisejí s organizovaným zločinem. (Někde se začít musí, a když najdete hromadu mrtvol hozených do jámy, je nasnadě začít právě u organizovaného zločinu.) Nebyl to nerozumný předpoklad, policie celého města se dosud potýkala s nečekanou střelbou, která byla výsledkem boje mezi zkušenými bílými gangstery a černými portorickými začátečníky. Příčina boje byla úplně prostá. Bílí dealeri měli už hezky dlouho v rukou výnosný obchod s drogami, a ačkoli jim nevadilo prodávat své zboží černochům a Portoričanům, nelibě nesli, když se jim jejich zákazníci začali plést do řemesla a snažili se urvat část zisku pro sebe. Způsob, jak takovému svobodnému podnikání čelit, existuje - kulka do konkurentovy nosní dírky. V opuštěných uličkách a na veřejných parkovištích nebo v kufrech odstavených plymouthů se začaly objevovat neidentifikované mrtvoly. A protože podsvětí (jak bílé, tak černé) přísně dodržuje zákon známý pod jménem omerta, to jest krevní msta, z italštiny zhruba přeložitelný jako "mlčet a nekecat", sotva by se byl našel někdo tak kurážný, aby se přihlásil s tím, že neznámou mrtvolu zná. Možnost, že těch šest mrtvých ve výkopu souvisí s rasovou válkou a drogami, byla tedy reálná. Nevysvětlená přítomnost bělocha s bradkou, Andrewa Kingsleyho, který neměl záznam na policii a který se podle své sestry věnoval na západním pobřeží pouze charitativní činnosti. Jak se ukázalo, byly domněnky policie o spojitosti vražd s válkou gangů správné, jen se rozbíhaly příliš do široka. Teprve telefon dívky jménem Pískle je přiměl, aby svůj pohled poněkud zúžil.

"Steve, tady je Dave Murchison zdola."

"Jo, Dave, co chceš?"

"Mám na telefonu nějakou dívku, chce mluvit s někým, kdo má na starosti ty mrtvé v jámě. Řek jsem si, že ji přepojím na tebe."

"Dej mi ji," řekl Carella a přitáhl si k telefonu blok.

"Haló," řekl dívčí hlas. Bud' šeptala, nebo byla pořádně nachlazená, Carella to nepoznal.

"Tady je detektiv Carella," řekl.

"Můžu vám nějak pomoci, slečno?"

"Který detektiv?" zašeptala.

"Carella. Kdo volá, prosím?"

"Pískle."

"Jak se jmenujete celým jménem, slečno?"

"Na tom nezáleží," řekla dívka.

"Musím spěchat. Teď jsem sama, ale oni se vrátí. Kdyby mě přistihli, že vám volám..."

"O kom to mluvíte, slečno... Pískle?"

"O těch, co zabili ty lidi v příkopu. Já jsem nevěděla, že je mezi nimi taky dítě. Jak mi Johnny řekl, že je tam taky miminko..."

"Který Johnny?"

"To je jedno který. Prozradil mi to, ještě než jsem viděla ty fotky v novinách. Řekla jsem mu, že zavolám a povím, kdo to udělal. Pohrozil mi, že mi přerazí ruce a nohy."

"Ale kdo?"

"Ten černoch v příkopu byl Lewis Atkins, prezident klubu Rudých mstitelů. Ta holka byla jeho žena. Posloucháte mě?"

"Poslouchám, slečno... Pískle," řekl Carella.

"To zavražděný děťátko bylo jejich. To nebylo správné. Řekla jsem Johnnymu, že to nebylo správné, a on řek, že o tom promluví na schůzi rady."

"Jak se jmenuje Johnny příjmením?"

"Já nechci, aby se dostal do průšvihů," řekla dívka.

"Už jednou měl průšvih, když se mě zastal. Nechci, aby se to opakovalo."

"Víte, kdo byli ti další v tom výkopu?"

"Ten Hispánc byl prezident Smrtihlavů. Jeho pravý jméno je Eduardo Portoles, ale podepisuje se Eduard I. Tou holkou si nejsem jistá, myslím, že se jmenuje Constantina, ale nevím to určitě."

"Kdo je zabil?" Telefon mlčel.

"Pískle, odkud voláte?"

Opět nic. Carella si najednou uvědomil, že linka je hluchá. Klepnutí sluchátka do vidlice nezaslechl. Někdo buď přerázl kabel, nebo vytrhl telefon ze zdi.

Potíže s Johnnym a jeho holkou jsme měli už předtím, takže to nebylo nic nového. Jenže tentokrát to bylo vážnější. Poprvé se to stalo, když přišla do jiného stavu a chtěla jít na potrat. Já vím, že v našem státě jsou potraty legální, ale pro mě je potrat vražda. Pískle patřila k naší pomocný ženské četě, takže byla členkou party a platily pro ni naše pravidla. Podle nich se u nás smí zabíjet jen v sebeobraně. Vysvětlím vám to, abyste tomu rozuměli. To, co se stalo s Rudochama a Smrtákama, i to všechno, co se dělo potom, bylo v sebeobraně. Stalo se to v zájmu všech členů. Na ochranu party. Tím, co jsme udělali s Pískletem, jsme taky chránili partu. A protože je holka, byli jsme na ni hodný. Neshody začaly loni v dubnu tím potratem, dávno předtím, než mě zvolili podruhy. Já nemluvím do toho, co se děje mezi členama a jejich holkama, když se to neodehrává v naší klubovně. Oukej, Johnny měl být opatrnější, ale nebyl. Tak ta jeho holka byla v tom a přišla za mnou, že má v úmyslu jít na kliniku a dát si udělat potrat. Musím vám o ní říct pár slov. Tak za prvé moc mluví. Ještě k tomu nahlas. A pořád telefonuje. Já jsem si o sobě myslel, že v telefonování vedu" ale ta holka mě překonala. Ostatně, já nepoužívám telefon, abych si s někým pokecal. Volám například, abych členovi party pogratuloval, když udělá dobrou práci, zavolám ho a řeknu mu, že to oceňuju. Nebo kdysi jsem volával na rozhlasové stanice. To bylo před dvěma měsíci, předtím než jedna stanice poslala svého reportéra, aby si promluvil s členama všech klubů... On si s nima promluvil, ale nás vynesl. A protože neměl páru, jak jsme organizovaný nebo co se snažíme dokázat, tak nás, to se ví, promluvil. Už jim nevolám. Volával jsem jejich diskžokejovi, víte, a řekl mu, že jsem prezident tady v Riverheadu, že jsme právě teď poslouchali jeho program, že se nám ohromně líbil, a jestli by nám nezahrál písničku podle našeho přání. Bylo to úplně přátelský, chápete? Ale teď, co na nás začali kydat špínu, už s nima nekomunikuju. A říkám vám rovnou: Ať si daj v budoucnu pozor na jazyk, chci říct, jestli se tahle poslední věc dostane do novin - co myslíte, dostane se tam? -, tak ať si dávaj bacha! Máme spoustu členů. Spoustu.

Ale ona používala telefon, jen aby si s někým pokecala. Tak se například tady něco semele, my na to reagujeme a Pískle už sedí u aparátu a vykládá to ostatním členkám party. Jedním slovem, užvaněná až hrůza. A pořád každého objímala, vrhala se mu kolem krku, sotva vešel do dveří, říkala mu "miláčku nebo "brouku" nebo "ty moje zlato". Něco odporného. Neměl jsem ji nikdy rád, snášel jsem ji kvůli Johnnymu, myslel jsem si, že Johnny za to stojí. Měli jsme na ni být přísnější a asi se současně zabývat i jím, mohli jsme si ušetřit pořádný bolení hlavy. Ale nikdo není dokonalý. Já se snažím řešit věci, jak přicházejí, a ony nepřijdou vždycky podle plánu. A to je chvíle, kdy člověk kombinuje, kličkuje a domejšlí akce za pochodu. To je chvíle, kdy se vyplácí být ze všech nejchladnokrevnější, neztrácet hlavu.

Řek jsem jí v dubnu, že potrat nedovolím. Chtěla vědět, co má teda dělat. Bylo jí teprve patnáct, dítě nechtěla a Johnnyho máma by jim nedovolila, aby se vzali. Řek jsem, ať dá dítě k adopci. Řek jsem, ať jde a koupí si nějaký pilulky nebo tělísko nebo co (to nebylo ode mě sprostý, mluvil jsem s ní jako doktor nebo farář), a aby se těmhle malérům v budoucnu vyhnula. Porodila v listopadu a ty lidi, co dítě adoptovali, si ho odvezli, ani jí ho neukázali. Nevěděla ani, jestli je to holka, nebo kluk. Žvanila jako vždycky, to se rozumí, chodila po sousedech a vykládala, že jsem jí ukradl dítě. Málem jsem jí jednu vlepil, když mi Johnny řekl, ať jí odpustím, že se lehko rozlítostní. Prej jí citově vyvedlo z míry, když jí to dítě tak beze všeho odebrali. Řek jsem Johnnymu, že to ona chtěla nejdřív dítě zabít, tak co teď ječí? Johnny slíbil, že si s ní promluví a uklidní ji. Jenže, pánové, když někdo v jednom kuse mele pusou jako Pískle, nedá se dělat nic jiného než jí to zarazit.

To jsme taky udělali, když jsme ji nachtali u telefonu. Abyste věděli, ten randál na zasedání rady způsobil Johnny, když se dověděl, že Čingo nedopatřením zabil to mně. Dodatečně se ukázalo, že Johnny opakoval jen to, co mu nakukala ta holka. Jako že to celý je psychická záležitost a že to začalo tenkrát, když musela dát své dítě pryč. Mě se neptejte, já psychologii nerozumím. Jednou jsem se octnul v průšvihů a musel jsem povinně jít k psychiatrovi, měl jsem podmínku, chápete? Pánové, já jsem se od toho chlápka dověděl úplně houby! Potom, pozděj, když mě poprvé jmenovali prezidentem, tak se s tím někdo vytasil - jako aby mě shodil, víte? Že jsem byl tenkrát u toho psychiatra a že se na prezidenta nehodím. Že jako prezident musí rozhodovat rychle a rozvážně a nebyť vyšinutej. Ten kluk, co s tím přišel (zapomněl jsem, jak se jmenoval, on se pak odstěhoval se svou mámou do Chicaga), tak ten řekl, že jsem třeba cvok, když jsem byl u toho psychiatra, ale já jsem tam byl kvůli té podmínce. Ve volbách jsem stejně vyhrál. A zvolili mě i podruhy.

Ale já chci říct, že Pískleti to všechno vlezlo na mozek. Ten preck, co ho Čingo nedopatřením odbouchnul, a to dítě, co jí v listopadu vzala ta agentura pro osvojování, a tak naléhala na Johnnyho, aby tu otázku přednesl v radě - ne že bych věděl, co tím Johnny chtěl získat. To mně už přece nešlo, že? A pak, když se k ní Johnny vrátil a řekl jí, že jsem ho setřel a poradil mu, aby se šel nadejchat čerstvého vzduchu, vělo to v ní dál, až se nakonec rozhodla, že zavolá na policii. Dva členové klubu byli v baráku u jiný holky, Ellie se jmenuje, dostali chuť na pizzu, a tak Ellie a dvě další holky pro ni šly dolů a nechaly Pískle u telefonu. Samotnou. Ona telefonu neodolá. Vidí telefon a dostane chuť ho zvednout, vytočit číslo, a už to jede. Žvaní o sto šest. A tak, sotva se octla sama, zavolala policajům a vychrlila na ně jména těch lidí v příkopu. Bouchačka se vrátil, protože si zapomněl cigára, slyšel, co říká, a vytrhnul šňůru od telefonu ze zdi.

Zavolali jsme ji před užší radou. Pro Johnnyho to bylo zlé, byla to jeho holka, provedla něco doopravdy špatného, a on byl jeden z těch, kdo měli rozhodnout, jak ji máme potrestat. Mohli jsme s ní udělat, co jsme chtěli. Její máma je mrtvá a

táta je Talián, ktereji ji znásilnil, když jí bylo jedenáct. Bála se bejt s ním sama v baráku, a tak většinou spávala v klubovně, i když se tam topí jen petrolejovejma kamínkama, který jsme sami instalovali. Je to zpustlej barák, už jsem vám to říkal, že jo? A tak jsme s ní mohli dělat, co chceme, nikdo by se to nedověděl a nikomu by na tom nezáleželo - snad jen Johnnymu. Mohli jsme ji zabít. Ohrožovala naši bezpečnost.

Rada navrhla, abysme jí uřízli jazyk.

Johnny požádal o milost a já jsem ji udělil. Radě se moje veto nelíbilo, ale když rada nemá pravdu, kašlu na to, jak hlasuje. Kolem Vánoc odhlasovali, že bysme měli naše klubovní peníze věnovat partě ze sousedství, která se snaží udělat z jedný prázdný parcely park. Nabarvit stěny okolních baráků, dát tam lavičky a dokonce nasejt trávu. Měli jsme v kase dvě stě šedesát dolarů a já jsem nesouhlasil. Vyhodit peníze na prázdnou parcelu, když potřebujem tolik prachů na zbraně a střelivo kvůli vlastní obraně? Tak jsem řek ne. Já jsem prezident a mám na veto právo. Ale- rada mě přehlasovala, hlasovala znova a zase stejně. A tak víte, co jsem udělal? Řek jsem Velkému Anthonymu, říkáme mu Čára, je pokladník a má na starosti naši bankovní knížku, ať jde do banky a vybere peníze a nechá tam jen dva dolary, jinak by nám zrušili účet. Přines dvě stě padesát dva dolarů a já jsem je schoval. Ještě tam jsou, v bezpečí, ani na ně nešáhnu. Patří partě. Ale taky je nedám těm dobrodincům, i když to rada schválila.

Důvod, proč jsem byl proti tomu, aby se Piskleti uříz jazyk, neměl nic společnýho s johnnyho žádostí o milost. Řek jsem si, že to nejhorší už provedla, když mluvila s policajtama. Určitě přijdou, budou ji hledat a snažit se vymámit z ní všechno, co ještě neřekla. Takže my ji musíme buď zlikvidovat, nebo odstranit z dohledu. Když jde o bezpečnost, neznám slitování, myslím to úplně vážně. A tady šlo o naši bezpečnost, to je jasný jak facka. Ale já jsem byl ten den asi naměkko. Moh jsem říct "Zbavme se ji" a Čingo nebo Bouchačka by ji byli bez mrknutí hodili do řeky. Jenže my máme jedno místočko, patří tetě Velkého Anthoniho, a je v sousedním státě, hned za Hamiltonovým mostem. Ta teta tam jezdí v létě pěstovat kukuřici. Hezký místočko. V zimě je to tam zavřený, ale Velkej Anthony má klíč a někdy tam i s holkama chodíme, zatopíme si a sedíme kolem ohně. Řek jsem Čárovi, jako Velkému Anthonymu, aby si vybral ještě jednoho člena, koho chce, a aby odvedl Piskle tam a drželi ji zavřenou tejdén nebo dva, dokud se poměry neustálí. Taky jsem jim řek, ať jí daj každej den ráno a večer dvacet ran karabáčem přes záda a ať si dá holka pozor a nekřičí. Kdyby křičela - ona byla celou dobu při tom -, chci to vědět a pak zapomenu na ohledy a řeknu radě, ať si s ní dělají, co chtějí.

Pochopila. Nebo to aspoň vypadalo, že chápe. Ale přes to, co se muselo udělat potom, myslím, že jsem se tenkrát zachoval správně. Moh jsem zrovna tak ztratit rozvahu a říct radě, ať si dělá, co chce, hned. Ale já jsem to neřek. Proto jsem vůdce a oni jen rada. Když je člověk vůdce, musí vědět, kdy použít svou moc a kdy ne. Někdy musíte projevit absolutní tvrdost a někdy zase bejt umírněnej. Dodržovat rovnováhu, chápete, jak to myslím? Když mě zvolili podruhý, měl jsem v klubovně projev. Řek jsem členům, že si přeju, aby se modlili k Bohu a prosili ho, aby mi pomoh rozhodovat se vždycky v jejich prospěch.

Já se modlím každej večer za to, abych se vždycky zachoval správně. A myslím si, že se za mě modlí i ty moje lidi, protože o tý holce jsem rozhod správně, i když jsem ji nesnášel a i když to pozděj mohlo vypadat, že to správný nebylo.

4

Město se dělí na pět částí a Riverhead je jedna z nich. Od Isoly ji dělí řeka Diamondback, která vytéká z Harbu, vine se směrem na jih a pak na západ a nakonec se na jižní straně ostrova vlévá do Dixu. V samotném Riverheadu žádná řeka není. Je tam několik nádrží, dva rybníky a potok, kterému se říká Pětímilový. Potok není pět mil dlouhý, ani široký, ani pět mil vzdálený od nějakého důležitýho místa. Původ a vývoj toho názvu jsou nejasné. Důvod, proč ho pojmenovali Pětímilový, je pravděpodobně týž jako ten, podle něhož se Riverhead jmenuje "hlava řeky", i když tam nikdy žádná řeka nebyla.

Kdysi dávno, když svět byl ještě mladý a ve městě byli pohodlně usazení Holanďani, patřily pozemky sousedící s Isolou jakémusi Pieterovi Ryehertovi. Ryehert byl holandský statkář a v osmašedesáti ho omrzelo vstávat se slepicemi a uléhat s krávy. Jak se město rozrůstalo a potřeba výstavby za jeho hranicemi vzrůstala, Ryehert prodal nebo věnoval většinu svých pozemků vzkvétajícímu městu a přestěhoval se do Isoly, kde si vesele žil jako tlustý a bohatý měšťan. Jeho farmám se už neříkalo famy, ale prostě Ryehertovy pozemky, ale nebylo to jméno, které by se snadno vyslovovalo. Než se přehnala první světová válka, začalo jméno Ryehert vadit, i když nebylo německé, nýbrž holandské, a objevily se petice žádající o jeho změnu. Zní prý příliš teutonsky - a všude se to jen henžilo Huny urežavajícími hlavičky belgickým dětem. V roce 1919 se z Ryehertových pozemků stal Riverhead a Riverheadem zůstal, i když už to nebyl ten původní.

S výjimkou nejvýchodnější části, kde bydlel Carella, začala počátkem čtyřicátých let větší část Riverheadu upadat a její sestup v dalších letech pokračoval. Bylo skutečně těžké věřit, že západní Riverhead patří k největšímu městu nejbohatší země na světě, ale nedá se nic dělat, lidičky, stačí pár rychlých kroků přes most na Thomasově třídě. Na druhé straně mostu žilo půl milionu lidí v neuspořádaném prostředí pustém jako měsíční krajina. Dvaadvacet procent zdejších obyvatel bylo na seznamu sociální pomoci a z těch, kdo byli schopni pracovat, jich mělo zaměstnání pouze dvaadvacet procent. V budovách našlo útulek sedmáct tisíc narkomanů, pokud se ovšem nepotulovali po ulicích jako konkurenti zlých psích smeček. Statistiky západního Riverheadu byly děsivé. Už jen jejich tíha by stačila rozdrtit tuto část města na padrť. Každoročně zde bylo hlášeno 26 347 případů tuberkulózy, 3 412 podvýživy, 6 502 případů pohlavních nemocí. Na každých sto dětí narozených v západním Riverheadu umíraly už v dětství tři. Ty, které přežily, čekal život v zoufalé chudobě, beznadějném vzteku a bezmocné frustraci. Není divu, že tamější policie měla na záznamu víc než devět tisíc pouličních gangů. A právě ty záznamy přivedly Carellu a Klinga k tomu, aby ve čtvrtk 10. ledna ráno překročili most na Thomasově třídě.

S detektivem Charlesem Broughanem z riverheadské stojedničky už mluvili. Okamžitě poznal jména gangů, které dívka

Pískle prozradila v telefonu Carellovi, a řekl jim, ať přijdou za ním. Riverhead samozřejmě znali, protože policejní práce je skoro vždycky zavedla za hranice jejich revíru, ale ani jeden tam už nevstoupil několik měsíců a pohled na jeho rychle postupující rozklad je oba trochu šokoval. Dokonce i průčelí zchátralého cihlového domu vedle policejní stanice 101. revíru bylo plné sprejových čmáranic, i když by se to v ulici, kde policisté chodí ve dne v noci sem a tam, zdálo nemožné. Kurva 46, Teror 17, Opičák 11, Luis III, Anděl 24, Absolutista L, Díra 18 - a tak pořád dál. Žluté, modré a fialové smyčky a klikyháky s tečkami na i a s pečlivě přeškrtnutými t se rozlézaly jedny přes druhé, až zakryly cihlovou zed' i sebe navzájem a vytvořily vzory tak složité, jaké se najdou jen na obrazech abstraktního malíře Jacksona Pollocka. Carella nechápal motivaci autorů těchto děl. Že by nová forma pop-artu, při níž se podpis malíře stává sám o sobě obrazem? Prostředek sdělení? Ale za předpokladu, že se autoři chtějí ozvláštnit ve městě, které lidem vnucuje anonymitu, proč nenapsat raději skutečné jméno než přezdívku, pod níž tvůrce znají jen nejbližší přátelé? Postříkat zdi budov sprejem, který se prakticky nedá odstranit, není ovšem legální, a tak snad sprejeři používají raději své přezdívky než pseudonymy, což je jemný rozdíl, jak tvrdí skuteční básníci, kteří jen tak bokem píšou pornografii. Carella zavrtěl hlavou a následoval Klinga na stanici.

Většina starších policejních budov ve městě se sobě podobala, jako jsou si podobní vzdálení bratřenci. Detektivové se zastavili u známého dřevěného pultu v ohlašovně s naleštěným mosazným zábradlím přišroubovaným k podlaze a s nápisem nabádajícím návštěvníky, aby se ohlásili. Pak sledovali ručně psaný nápis ODDĚLENÍ DETEKTIVŮ nahoru po schodech, prošli kolem oprýskaných a loupajících se jasně zelených stěn z doby španělsko-americké války, kdy svět byl ještě mladý a zločinů ubývalo, pak dál úzkou chodbou s mnoha dveřmi z matného skla, na nichž stálo černými písmeny VÝSLEDKY, ÚŘADOVNA, ŠATNA, MUŽI, ŽENY, až dorazili k dřevěnému hrazení oddělujícímu chodbu od služebny. Bylo to jako přijít domů.

Charlie Broughan byl veliký a svalnatý policista s dva dny neholenou bradou. Vysvětlil jim, že měl na krku vraždu ("Já tady mám vraždu na krku pořád") a neměl čas jít spát, natož se oholit. Okamžitě šel ke kartotéce místních pouličních gangů, vytáhl svazek velkých obálek, hodil je na stůl a řekl: "Tady to máte. Jsou seřazené podle jmen gangů, jmen členů a taky geograficky. A uvědomte si, prosím vás, že jsme na tom dělali dva roky. Ty hajzlíci venku si myslí, že tu nemáme nic jiného na práci než sledovat, kam jdou a co podnikají. Rád vám to půjčím, prohlídněte si to, ale nerozházejte, nebo mě poručík pověsí na zadním dvorku. Až s tím budete hotový, dejte to Dannymu Finchovi v úřadovně, on už je vrátil, kam patří. Rád bych s váma zůstal, ale musím dolů do města do jednoho hotelu podívat se do knihy hostů, protože tam snad bydlel ten grázl, co vodil šlapky do hotelů a pak je při soustání probodnul - milej zákazník, co? Rozeslali jsme vzorek jeho podpisu, má falešný jméno a podepsal se jím při předposledním případu tady u nás, v jednom pajzlu na Yatesovy. A ten chlap dole u tunelu, noční recepční v jednom tamějším hotýlku, si myslí, že poznává rukopis člověka, kterej tam strávil noc před dvěma dny. Už je pryč, to se ví, byl tam pod jiným jménem, ale třeba najdeme někoho, kdo by nám aspoň řekl, jak ten darebák vypadá. Jestli ovšem ten rukopis bude stejnej, což asi nebude. Jediný dobrý na tom je, že jestli je to on, tak tentokrát už nebude mít možnost odvést nějakou ženskou na pokoj a tam ji zapíchnout. Tohle je město za všechny prachy. Jestli chcete vědět, tak já uvažuju, že se přestěhuju do Tokia nebo někam, kde je klid. Tak nashle," řekl, zamával jim, sundal štítek se svým jménem z tabule s rozvrhem služeb, oblékl si kabát, nasadil klobouk a odvalil se chodbou jako obrovský nabručený medvěd.

Posadili se k jeho stolu a pustili se do seznamů.

Ačkoli Carella a Kling měli k Smrtihlavům ještě dva bloky, už nacházeli na zdech činžovních domů načmáraný podpis prezidenta gangu.

"Podepisuje se Eduard L," řekla ta dívka a "Eduard L" se objevoval na domech v šesti blocích v této části západního Riverheadu jako portréty vůdce Maa v Číně.

Okolí samo bylo odpuzující směsicí bílých, černých a portorických kolonií, každá neurčitě označená enkláva sousedila s další a nebezpečně se přelévávala do kontroverzních zemí nikoho. Podle záznamů stojedničky bydlel Eduardo Portoles dva bloky od klubovny, na třídě Concord číslo 1103 mezi španělským krámem s potravinami a krámem se snáří, bylinami, numerologickými průvodci a podobným zbožím. Na vylámaných schránkách na dopisy nebyla samozřejmě žádná jména, ale podle stojedničky bydlel Portoles až nahore v bytě číslo 43.

Tentokrát stáli Carella s Klingem každý na jedné straně dveří, když se Carella nahnul a zaklepal. Pistole nevytáhli, ale měli rozepnuté zimmíky a pouzdro se zbraní v dosahu. Jejich obavy byly zbytečné. Dveře otevřela holčička, která na ně vykulila hnědé oči.

"Nazdar," řekl Carella.

Holčička neodpovídala. Mohlo jí být pět let, určitě ne víc než šest. Měla na sobě bavlněnou sukýnku a byla bosa, cucala si palec a nic neříkala, jen na ně upírala strnulý pohled.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Carella. Holčička neodpověděla.

"Myslíš, že ti rozumí?" zeptal se Kling.

"Pochybuju. Hablas tú español?" řekl Carella. Holčička přikývla.

"Está alguien contigo aquí?" Zavrtěla hlavou.

"Estás sola?"

"Sí," řekla a přikývla.

"Sí, estoy sola."

"Quién vive aquí contigo?"

"Eduardo y Constantina."

"Co říká?" zeptal se Kling.

"Říká, že tu bydlí s Eduardem a Constantinou. Ale teď je sama, nikdo tu s ní není. Jestlipak ví, že jsou mrtví?"

"Podívejme se dovnitř."

"Perdóname," řekl Carella holčičce, "nosotros queremos entrar."

Holčička ustoupila. Když vešli do bytu, Carella řekl: "Cómo te llamas? A holčička odpověděla: "Maria Lucia."

Dřez byl plný hrnců a kastrolů, na kuchyňském stole stály hromady špinavých talířů. V obýváku byla puštěná televize, ale zvuk byl zřejmě pokažený, na obrazovce poskakovaly animované postavičky a honily se beze slova a hudby. V ložnici se po podlaze válelo ve spěchu a zmatku odhozené šatstvo, a jak detektivové zjistili, mužské i ženské. Holá neohoblovaná prkna nasákla množstvím krve a bílé povlečení na postelích mělo hnědočervené skvrny. Na jedné stěně spatřili otisk zakrvácené dlaně.

Maria Lucia stála ve dveřích do ložnice a pozorovala je.

Alex Delgado, jediný portorický detektiv v pátračce, byl doma s chřipkou. Přivolali tedy nahoru strážníka Gomeze, který se v odpočivárně díval na televizi, a požádali ho, aby holčičku vyslechl. Gomez chtěl vědět, nač se jí má ptát. Prostě zjistí, co se tu stalo, řekli mu. Stalo se toto:

Gomez: Cos tu dělala sama, querida-niña?

Maria: Čekala jsem.

Gomez: Na koho jsi čekala?

Maria: Na Euarda a Constantinu. Oni odešli.

Gomez: Kdy odešli?

Maria: Já nevím.

Gomez: Dneska?

Maria: Ne.

Gomez: Tak kdy? Včera večer? Někdy včera?

Maria: Už dávno.

Gomez: Jak dávno?

Maria: Já nevím.

Gomez: Asi ještě neumí počítat. Umiš počítat, Marie?

Maria: Já jsem Maria Lucia.

Gomez: Maria Lucia, sí, sí. Umiš počítat?

Maria: Ano. Jedna, čtyři, osm, dva, sedm.

Gomez: Neumí.

Kling: Zeptej se jí, jestli to bylo v neděli.

Gomez: Bylo to v neděli večer?

Maria: Ano, v neděli.

Gomez: Dobře, jsi hodná Maria.

Maria: Maria Lucia.

Gomez: Maria Lucia, ano.

Carella: Zeptej se jí, jestli tu bydlí ještě někdo.

Gomez: Niña, kdo tady bydlí s tebou?

Maria: Eduardo a Constantina.

Gomez: A kdo ještě?

Maria: Už nikdo.

Gomez: Jen ti dva? Tvůj tatínek a maminka?

Maria: Maminka a tatínek jsou v nebičku.

Gomez: A kdo jsou Eduardo a Constantina? Jak jste příbuzní?

Maria: Eduardo je můj bratr. A Constantina je moje sestra.

Gomez: A odešli v neděli večer?

Maria: Ano.

Gomez: Nechali tě tu samotnou?

Maria: Ano.

Gomez: Proč to udělali, chiquilla?

Maria: Ty páni.

Gomez: Jak to? Jací páni?

Maria: Ty páni, co přišli.

Gomez: Tady byli v neděli večer nějaký páni?

Maria: Ano.

Gomez: Jaký páni?

Maria: Nevím.

Gomez: Kolik jich bylo?

Maria: Nevím.

Gomez: Víš, jak se jmenovali? Říkali jeden druhému jménem?

Maria: Neříkali.

Gomez: A jak tedy vypadali?

Maria: Nevím.

Gomez: Ty si nepamatuješ, jak vypadali?
Maria: Já jsem je neviděla.
Gomez: Ale byli tady?
Maria: Ano. Přišli pro Eduarda a Constantinu.
Gomez: A kde jsi tedy byla ty? Když jsi je neviděla?
Maria: Na záchodě.
Gomez: Oni nevěděli, že jsi na záchodě?
Maria: Nevěděli. Měla jsem strach. Byla jsem tiše.
Gomez: Z čeho jsi měla strach, querida-niña?
Maria: Z toho rámusu.
Gomez: Jaký rámus to byl?
Maria: Constantina plakala.
Gomez: A jaký ještě?
Maria: Jako v Loíza Aldea. Když je Fiesta Santiago Apostól.

Carella: Co je to? Co to řekla?
Gomez: To je jejich slavnost, koná se jednou ročně. V červenci. Než začne procesí, pouštějí ohňostroj. Myslíš ohňostroj, miláčku? Byl to takový rámus jako při ohňostroji?
Maria: Ano, moc podobný jako ohňostroj v Loíza Aldea.
Kling: Kriste pane! Ona slyšela, jak ti mizerové zastřelili jejího bratra a sestru!
Carella: Ježíši!
Kling: Zeptej se jí, co tu dělal Kingsley?
Gomez: Kingsley?
Carella: Ten pán s bradkou. Zeptej se jí, co tady dělal?
Gomez: Proč byl tady u vás ten fousatý pán?
Maria: Povídal si. S Eduardem a Constantinou.
Gomez: O čem si povídali?
Maria: O moc věcech. Já nevím o čem. Nerozuměla jsem tomu. Mluvili tiše. Když tu byl ten fousatý pán, bylo ticho. Rámus začal až potom. Šla jsem na záchod a pak začal ten rámus.
Kling: Dneska je čtvrtek. Myslíš, že je tady sama od neděle?
Gomez: Odešla jsi z domova od toho večera?
Maria: Ne.
Gomez: Volala jsi o pomoc?
Maria: Ne.
Gomez: Snažila ses otevřít dveře?
Maria: Ne.
Gomez: Ale proč ne, chiquilla?
Maria: Já jsem věděla, že Eduardo a Constantina přijdou.

Vrátili se do domu odpoledne a vyptávali se ve všech poschodích. Nikdo nic neviděl ani neslyšel. Děvčátko Maria Lucia popsala rámus "moc podobný ohňostroji v Loíza Aldea", ale nikdo z domu nic takového neslyšel. A to v neděli večer, kdy se dá čekat, že je většina lidí po víkendu doma a chystá se do práce, která ji čeká v pondělí. Klubovna Smrtihlavů se nalézala v opuštěném domě na rohu ulice Concord a Osmačtyřicáté. Carella a Kling si všimli kurýra, který vběhl dovnitř několik minut před nimi. Věděli, že ohlásil jejich přítomnost, ale nečekali nějaké potíže, místní pouliční gangy s výjimkou několika, opatřených poznámkou "zapřísáhlí zabijáci policajtů", vyhledávaly srážky se zákonem jen zřídka a naopak vystupovaly jako počestní občané ochotní ke spolupráci. Přesto Carellovi a Klingovi zahradil cestu před schůdky ke vchodu do domu mládenec se zpatovským knírem a v kazajce švédské armády. Kazajka, kdysi bílá, byla teď tak špinavá a plná skvrn, že se nijak nelišila od strakatých obleků pro válku v džungli. Stál nahoře na schůdkách s rukama v kapsách, díval se dolů na policisty a mlčel, jako by čekal, že se už prvním pohybem prozradí jako vetřelci na cizím území. Carella se chystal šlápnout na první schůdek, když mládenec nahoře řekl: "To by stačilo, kámo."
"Co by stačilo, kámo?" řekl Carella.
"Dál se nedostaneš."
"Já jsem od policie," řekl Carella a unaveně blýskl odznakem.
"Máte soudní povolení vstoupit do téhle budovy?" zeptal se mládenec.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se Kling.
"Já jsem Pacho. Máte povolení vstoupit do téhle budovy?"
"Hledáme někoho, kdo by mohl znát Eduarda Portolese," řekl Carella.
"Nebo jeho sestru Constantinu."
"Máte soudní povolení vstoupit do téhle budovy?" opakoval Pacho.
"Zní jako obehnaná deska, co, Steve?" řekl Kling.
"Máš ty povolení bydlet v téhle budově?" zeptal se Carella.
"Cože?" řekl Pacho.
"Povídám, jestli tady platíš činži?"

"Ne, my činži neplatíme. Ale to vám ještě nedává právo..."

"Koukni, Pacho, nezlob mě," řekl Carella.

"Dneska je zima a mně se tady v Riverheadu nelíbí. A nepotřebuju, aby mi nějaký pankáč, kterej si myslí, že je spásonosnej anděl s křídla, dělal potíže. Teď hezky ustup a pusť nás dovnitř, než si vzpomeneme, z čeho všeho tě můžeme obvinít. Oukej, Pacho?"

"Je to jasný, Pacho?" řekl Kling.

"Co máte s křídla?" zeptal se Pacho.

Oba detektivové byli mezitím už v polovině schůdků. Oba si rozepli třetí knoflík zimníku, aby mohli pravou rukou hrábnout po zbrani v případě, že by Pacho měl v objemných kapsách té umolované vojenské kazajky ještě něco, a byl tak hloupý, že by to vytáhl. Pacho se k nim otočil zády, ruce pořád ještě v kapsách.

"Odvedu vás nahoru," řekl.

"Abyste nepřišli k úrazu."

To gesto udělal na záchranu své hrdosti a ještě při něm ukázal obrovskou nestvůru namalovanou na bílé kazajce červenou a černou světélkující barvou, z tlamy jí šlehal jazyk jako plamen a nad ní se vinul nápis SMRTIHLAVOVÉ. Pacho je mocný muž, záruka jejich bezpečí, říkalo to všechno. Carella s Klingem to ovšem pokládali za divadýlko, dokonce i tu saň na kazajce. V Portolesově bytu našli mimo jiné šatstvo stejnou kazajku s drakem na zádech - byla sice příjemnou změnou proti očekávané lebce a zkříženým hnátům, ale patřila k tomu divadýlku. S úšklebkem vyvolaným částečně tím, jak Pacho stavěl na odív ten polovojenský rituál (patřili také k polovojenské organizaci, ale to je v tu chvíli nenapadlo), a částečně puchem odpadků a lidských výkalů na schodech, následovali Pacha do druhého patra. Nahoře stál další mladý muž ve stejné kazajce.

"Tak ven s tím," vybídl Pacha. Chtěl slyšet heslo, i když Pacha jako člena gangu zřejmě znal.

"Akard kardan," řekl Pacho - to nebo něco, co znělo podobně. Carellovi to vůbec nic neříkalo.

"Kdo jsou tyhle dva?" zeptal se druhý Smrtihlav.

"Detektivové Carella a Kling z 87. pátrací skupiny," řekl Carella.

"Kdo jste vy?"

"Pravověrný modrý."

"Těší mě," řekl Carella.

"Kde je pravověrný zelený?"

"Já se nejmenuju po těch blbejch cigaretách, abyste věděl," řekl Pravověrný modrý.

"A po kom nebo po čem?" zeptal se téměř fascinovaný Kling.

"Pojmenoval mě Eduardo za věrnost."

"Eduardo je váš šéf?" zeptal se Kling.

"Jo, ale momentálně tu není."

"Čekáte, že se vrátí?"

Oba mládenci si vyměnili pohled průhledný jako diamant.

"To se ví," řekl Pacho, "ale nevíme, kdy přijde."

"My si počkáme," řekl Carella.

"Nemohli bychom si zatím promluvit s někým jiným?" zeptal se Kling.

"Je tu Henry, tajemník."

"Tak dobrá, promluvíme si s Henrym, oukej?"

"Kde je Henry?"

"Tamhle," řekl Pravověrný modrý a kývl hlavou směrem k chodbě, kde zela díra bez dveří.

"Chcete nás ohlásit, nebo máme jít rovnou dál?" zeptal se Kling.

"Raději mu řeknu, že jste tady," řekl Pacho.

"Jinak byste to mohli odskákat."

Carella zív. Pacho šel po chodbě a zmizel v jedné místnosti. Pravověrný modrý se na ně nepřestával dívat.

"Topí se v tomhle baráku?" zeptal se Carella.

"Ne."

"Voda tu je?"

"Není. My nepotřebujeme teplo ani vodu. Jsme Smrtihlavové."

"Ach tak," řekl Carella.

"Improvizujeme."

"To vidím," přisvědčil Carella.

"Co se tady děje? Porada o chlupatejch z centra města?"

"Já jsem si hned myslel, že vás neznám. Nejste z tohoto revíru," řekl Pacho.

"Vy znáte všechny detektivy v tomto revíru?"

"Většinu. A oni znají mě."

"Ach tak," řekl Carella a na chodbu vyšel Pacho.

"Oukej," řekl Pacho, "přijme vás."

"To je od něj hezký," řekl Kling Carellovi.

"Moc hezký," přisvědčil Carella.

Místnost, do které vešli, byla vyzdobena fotografiemi nahých žen vystřiženými z všelijakých časopisů pro dívky a přelakovány, aby se nepoškodily. Stěny byly těmi lesklými výstřižky polepené od podlahy až do stropu a různé části

anatomie vyobrazených dam obsadili různí členové gangu tím, že naškrábali svá jména na řadra, hýždě, stehna, rozkroky a usmívající se ústa. Uprostřed té rozsáhlé výstavy fotografií byl bachratý polštář z rudého sametu a na něm jako vyzábělý kněz trůnil obřýlený mladý muž s knírkem a la proslulý doktor Fu-Manchu a hrál si s širokým, třicet centimetrů dlouhým nožem. Carella usoudil, že mládenec bude Henry, a dále, že Henry je osoba neohrožená, držení podobného náradí, jako bylo toto, mohlo klidně vyústit v zatčení jeho majitele. Henry věděl, že policajti jsou za dveřmi a jdou za ním, a mohl klidně strčit nůž pod polštář, na němž si hověl.

"Vy jste policajti, co?" zeptal se. Přitom jemně tiskl ukazováčkem zahnutý konec střenky nože, opřené špičkou o holou podlahu, a snažil se ho udržet v rovnováze. Nůž to odmítal a pokaždé se převrátil. Henry ho sebral a zkusil to znova. Když detektivové vstoupili, ani nezvedl oči.

"Jsme od policie," řekl Carella.

"Co si přejete? My jsme nic neprovedli."

"Chceme se dovědět něco o Eduardu Portolesovi."

"Je to náš prezident."

"Kde je?"

"Pryč."

"Kde pryč?"

"Žijeme ve velkém městě, člověče," řekl Henry, zdvihl nůž a znova se ho snažil postavit na špičku. Nůž se opět překotil. Dosud se na detektivy ani nepodíval.

"A co Constantina Portolesová?"

"Jo, jeho sestra."

"Víte, kde je?"

"Co vás vede," řekl Henry a nůž se opět překotil. Sebral ho.

"Je členkou vašeho klubu?"

"Jo."

"Ale ani o ní nevíte, kde zrovna je, co?"

"Přesně tak," řekl Henry a znova se věnoval noži. Tentokrát se mu to skoro podařilo, ale nůž se na špičce neudržel.

"Do prdele," řekl Henry, ale oči nezvedl.

"A ta druhá sestra?"

"Oni mají ještě jednu?" zeptal se Henry.

"Marii Lucii, malou sestřičku."

"Co je s ní?"

"Máte tušení, kde ta je?"

"Vůbec ne," řekl Henry.

"Zato my to víme," řekl Kling.

"Neříkejte! A kde?"

"Právě teď je ve Washingtonově nemocnici, protože byla tak vyhladovělá, že div neumřela."

"Cože?" řekl Henry a poprvé upřel pohled na detektivy. Upřímné překvapení v jeho očích se nedalo zastířit. Pokud Carella četl v jeho obličeji správně, tak Henry nevěděl, že holčička unikla masakru sobotního večera. Zřejmě to tak bylo. Bez ohledu na to, co si Henry přečetl v novinách, předpokládal automaticky, že zabijáci zlikvidovali celou rodinu Portolesových, včetně malé Marie Lucie.

"Je to tak," řekl Carella.

"Je v nemocnici. A předtím byla u nás ve služebně a vypravovala nám všechno, co se dělo v neděli večer, kdy někdo zavraždil Eduarda a Constantinu Portolesovy."

"Já nechápu, o čem mluvíte," řekl Henry. Za silnými skly brýlí se jeho oči zdály nepřírozeně velké. Teď se díval přímo na oba detektivy a nespouštěl z nich oči, zaujatý stejně jako když stavěl nůž na špičku.

"Nač je ti tenhle zastírací manévř?" zeptal se Kling.

"My se snažíme zjistit, kdo je zabil."

Henry neodpovídal.

"Viš přece, že jsou mrtví, prokristapána, musels vidět ty fotografie v novinách."

"Nic jsem neviděl," řekl Henry.

"Co uděláš, Henry? Půjdeš po nich sám?"

"Neudělám vůbec nic," řekl Henry.

"Jsi teď vůdcem party."

"Jsem tajemník. Pacho vám to neřek?"

"Pacho lže a ty taky. Ty jsi teď prezident nebo úřadující prezident nebo jak ti členové vaší party říkají, než si zvolí nového prezidenta. Eduardo je mrtvý, a jestli nevíš, kdo to spáchal, tak určitě někoho podezíráš, a právem... Ty si to tedy s vrahy vyřídíš sám, je to tak?"

"Já o ničem nevím," řekl Henry.

"A nikoho nepodezírám."

"Vražda je vždycky vražda, Henry. Ať ji spáchá někdo jiný nebo ty sám. Pořád je to vražda."

"A co z toho?"

"Říkám ti, aby sis koukal zachovat čisté ruce," řekl Kling.

"Přenech to nám. My na tom pracujeme a my se o to postaráme."

"To určitě," řekl Henry.

"Vem rozum do hrsti, Henry," řekl Carella.

"Pomoz nám, místo aby ses dostal sám do maléru."

"Já vám nemůžu ničím pomoci," řekl Henry.

"Oukej, dobrá," řekl Carella.

"My si teď půjdeme promluvit s Rudými mstiteli. Třeba nejsou tak zbednění jako ty." Obrátil se k Henrymu zády a zamířil ke dveřím.

"Jsou ještě zbedněnější," hodil za ním Henry.

Štěnici jsme si koupili podle jednoho katalogu firmy, co posílá zboží na dobírku. Zaplatili jsme ji z fondu, kterej má parta v kase. Dali jsme tu štěnici Rudochům do klubovny na Gatesideský už předtím, než jsem nařídil tu dvojakci, a dali jsme ji tam, protože bylo absolutně nutný, abysme věděli, co dělá druhá strana. Snažili jsme se umístit štěnici taky do klubovny Smrtákům, jenže ty jsou líp hlídány. Ale že jsme ji měli v Gatesideský, bylo dobrý, parádně jsme sledovali pohyby Rudochů. Váš rozhovor s jejich válečným poradcem jsme taky slyšeli.

Na umístění štěnice jsme poslali tři kluky, všichni byli nezletilí. Kdyby je Rudoši chytli, mohli by se rozhodnout, že píchnou všechno, a kluky by obvinili z bůhvíčeho. A vy poldové byste měli v tom případě co dělat jen s třema malejma klukama, chápete? Když jde o malý kluky, přimhouří oko i soudy. Mysleli jsme si, že kdyby sebrali tyhle utrfinosy, pokládali byste celou věc za klukovskej kousek a po nás byste neměli proč jít. Protože my jsme zletilí, že jo? Kdybyste při něčem podobným dopadli nás, odskákali bysme si to. Protože nastrkat někam dráty je ilegální, že jo? Namontovat tam tu štěnici nebyla žádná legrace, to vám řeknu! Bylo to pro ně ohromný riziko. Ty kluci to udělali, protože věděli, že naše parta se snaží nastolit mír a že musíme mít potřebný informace. Navlíkli jsme to takhle.

Házeli jsme na ten barák kamení.

To byl úskok. Museli jsme dostat Rudochy ven a sebe dovnitř. Drát už jsme měli natažený přes střechu, šlo jen o to dostat se nějak do klubovny a tu štěnici tam namontovat. Udělali jsme to zrovna před Vánocema. Co vám mám povídat, roztřískali jsme v tom baráku všechny okna. Rudochové vyběhli ven, řekli byste, že barák hoří. Hnali nás kolem bloku a Malej Anthony a ty druhý dva tam zatím namontovali drát. Všimli jste si toho kusu lepenky, co tam maj přitlučený ke zdi, a na něm stanovy klubu? Strčili štěnici rovnou za ně. Moh jsem se uchechtat, když mi řekli, kam ji dali. To byla ke všemu urážka navíc, že jo?

Ta štěnice se nám ohromně vyplatila. Díky ní jsme zjistili, že prezident Rudochů je ten večer, na kterej jsme svou akci plánovali, doma se svou ženou. Nevěděli jsme, že mají dítě. Rudochové jsou tajnůstkáři a drzej se mezi sebou, jako kdyby měli co schovávat. To dítě byla nešťastná náhoda. Bejt o něm na štěnici zmínka, vyřídili jsme si to s Atkinsem pravděpodobně na ulici. Neměli jsme v úmyslu ublížit těm okolo, co za nic nemůžou. Ale když se člověk jednou rozhodne k zabezpečovací akci, nedá se čekat, že všechno vyjde na puntík přesně.

A ještě k tomu, jak jsem vám už řek, Čingo je přesvědčenější, že toho prcka zastřelila náhodná rána z Atkinsovy bouchačky. Měli byste slyšet aspoň něco z toho, co jsme slyšeli my na tý štěnici. Já jsem vždycky věděl, že negři jsou líný flákači, ale některý věci, který prováděli v tý své klubovně, jsou neuvěřitelný. Prasečiny, chápete, nic než prasečiny.

Ten den, co jsme šli za Rudochama, jsem já osobně poslouchal. Slyšel jsem celej váš rozhovor s válečným poradcem Rudochů, s tím frajerem, co si říká Stratég. Nepřál si mír už od samýho začátku. Sice říkal, že mír chce, to se ví, pořád to opakoval, ale mír podle jeho představ? Jakej mír by to byl? Naše parta chce mír, kterej vydrží. Napořád. O takovej mír se snažíme. Od samýho začátku. To, jak to vypadá tady kolem, jsme nezavinili my, my jsme to zdědili, víte? Ono to tu smrdělo a my jsme se snažili najít z toho marastu slušnou a čestnou cestu ven. Kdyby byli Rudochové a Smrtáci usilovali o stejný mír, neměli bysme teďtyhle průšvihy. Já se nemám zač stydět. Já jsem jednal správně. Ty ostatní dvě party tomu nechtěly rozumět a nechtěly spolupracovat. Šlo o čest. O čest party a moji osobní jako prezidenta. Ale zkuste to vysvětlit některým těm debilům!

Zkrátka, ten den, co jste tam šli, jsem já poslouchal. A odehrávalo se to přesně tak, jak jsem očekával. Rudochové s váma nechtěli nic mít, ani kápnout božskou. Věděli, kdo je odpovědný za to, co se stalo jejich prezidentovi, a chtěli si to s viníkem vyřídit sami, bez pomoci poldů. A slyšel jsem vás, když jste mu říkali, že stejně reagoval ten čtyrokejší usmrkanec Henry, kterej teď vede Smrtáky, a slyšel jsem vás, když jste říkali, že jsou všichni hloupí a že si prosí o malér. Nemám rád Rudochy a nevěřím jim nos mezi očima, ale musím jim přiznat, že se zachovali férově, když vám řekli, ať se zdejchnete, že vám do toho nic není.

Nebyl jsem si tenkrát jistej, jak se hodlaj zachovat, ale myslel jsem, že se nám pomstí odvetnou ranou. Nedělalo mi to starosti, věděl jsem, že ať si Rudoši a Smrtáci společně vymyslí, co chtějí, nám to neublíží. Pánové, naše parta, to je síla! Máme největší arzenál v Riverheadu, nikdo se nám nevyrovná. V Calm's Pointu je jedna parta stejně silná jako my, ale v celým městě nikdo jinej. My máme moc, ale umíme se ovládat a víme, kdy ji užít a kdy ne. Je to ohromná odpovědnost. Když jste tenkrát odešli z Gatesheadský, říkal jsem si, že nám nebudete dělat potíže, podle toho, co vám řekli, nebyla mezi náma a Smrtákama a Rudochama žádná souvislost. Byli jsme čistý a daleko od nich a jsme schopný postavit se proti všemu, co by nám ty dvě party chtěly spískat.

Ale tak to bylo předtím, než ta holka, Pískle, šlápla do věci už podruhé - a všechno dopadlo úplně jinak.

5

Tělo mrtvé dívky našla policie sousedního státu v lesíku u městečka Turmanu. Někdo jí prořízl hrdlo od ucha k uchu a záda měla plná jizev od ran karabáčem nebo řemenem. Aspoň to tak vypadalo. Jeden všímavý detektiv si vzpomněl na obsáhlý obězník z druhého břehu řeky a všiml si, že dívka má na ruce náramek s vyrytým jménem Pískle. Po návratu do

služebny si své podezření ověřil a zavolal na 87. revír.

Když Carella s Klingem přejeli v pátek ráno 11. ledna Hamiltonův most, byla řeka Harb od břehu k břehu zamrzlá. Řídil Kling. Carella seděl za ním a snažil se v té starobylé kraksně spravit topení. Vůz, jeden ze tří, které dostala pátračka přidělem, poznal mnohem lepší časy. Oba detektivové by byli radši použili vlastní vůz, až na to, že předložit potvrzení o odběru benzínu představovalo v posledních týdnech nekonečné úřední tahanice, bylo proto jednodušší jet jedním z přidělených aut, která ráno předjela s nádrží plnou benzínu.

"Já myslím, že už to mám," řekl Kling.

"Celej případ nebo co?" zeptal se Carella.

"Co to znamenalo."

"Co? Co co znamenalo?"

"Ten Pacho. Jak nás vedl po schodech a jak ho ten jeho kolega zastavil. Ten Pravověrný modrej."

"Jo, už si vzpomínám.

"Chtěl po Pachovi heslo, vzpomínáš si? A Pacho řekl: Akard kardan. Pořád mi to vrtalo hlavou, ale mám dojem, že už jsem tomu přišel na kloub."

"Ale jdi," řekl Carella.

"Vážně. Mají přece na zádech těch svých bílých bund namalovaný ty potvory nebo draky, když chceš. Správně se jim říká chrlič."

"Chrlič?"

"Ty nevíš, kde jsou ty nejznámější chrlič?"

"Nevím."

"No přece na chrámu Notre Dame v Paříži," řekl hrdě Kling, usmíval se a obrátil oči ke Carellovi.

"Ale o to teď nejde. Akard kardan. A teď si to přečti obráceně."

"To je nesmysl," řekl Carella.

"Akard kardan?"

"Ne akord, ale akard. Obráceně a trochu přeházeně a máš jejich heslo. Drak na draka."

"Drak na draka," řekl Carella.

"Bezva. A co s tím?"

"Zlobilo mě to a teď mám aspoň pokoj."

"Dobrý. Nevíš náhodou, co je s tím topením?"

"Nevím. Mě trápí ještě něco, Steve."

"Copak? Ne, nemusíš mi nic říkat. Snažíš se naučit balancovat nůž na špičce."

"Ne." Augusta. Chci ji požádat, aby si mě vzala."

"Opravdu?" řekl překvapený Carella.

"Opravdu," řekl Kling a přikývl.

Mluvil o rudovlasé Augustě Blairové, fotomodelce, s kterou se seznámil před devíti měsíci, když vyšetřoval jedno vloupání. Carella věděl, že nemůže reagovat uštěpačně, když je

Kling tak smrtelně vážný. Posměšky, jimiž osazenstvo služebny komentovalo telefonáty Gussie (tak ji Klingovi kolegové nazývali), které se v posledních dvou měsících rozrostly do astronomického počtu, se sem, do důvěrného rozhovoru v autě, s okénky - až na přední sklo - pokrytými jiním, jaksi nehodily. Carella se horlivě věnoval topení.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Kling.

"Já nevím. Předpokládáš, že řekne ano?"

"Což o to, podle mě řekne."

"Tak ji tedy požádej."

"To máš tak," řekl Kling a odmlčel se.

Mezitím projeli mýtem. Za jejich zády trčely do olověného nebe zubaté vrcholky a minarety isolských mrakodrapů. Před nimi se táhly kouřově zbarvené pahorky a mezi nimi se líně klikatila silnice do Turmanu.

"Jde totiž o to," řekl Kling, "že já se trochu bojím."

"Čeho?" zeptal se Carella.

"Stát se manželem. Chci říct, že to je... jak bych to řekl... ohromně závažná věc."

"To máš pravdu," řekl Carella. Dost dobře nechápal Klingovo váhání. Jestli si opravdu chce Gussii vzít, tak o čem pochybuje? A jestli pochybuje, tak se s ní asi oženit nechce.

"Jaký je to?" zeptal se Kling.

"Co jaký je?"

"Když se člověk stane manželem."

"Já ti můžu jen říct, jaký to je být manželem Teddy," řekl Carella.

"Ano, tak jaký to je?"

"Báječný."

"Hm," řekl Kling.

"Protože dejme tomu, že se oženíš a pak najednou zjistíš, že to není takový jako předtím."

"Co že není takový?"

"Všechno."

"Například?"

"Například... no, dejme tomu, tedy... no, že sex už není to, co byl."
"Proč by neměl být to, co byl?"
"Já nevím," řekl Kling bezradně.
"Co s tím má společného oddací list?"
"Já nevím," řekl Kling zas tak bezradně.
"Je to opravdu jako dřív?"
"Bodejt' by ne," řekl Carella.
"Nechci být osobní..."
"Neboj se."
"Ale je to stejný, co říkáš?"
"Je to stejný, na mou duši."
"A to ostatní? Víš, jako jestli se pořád ještě spolu bavíte?"
"Jestli se bavíme?"
"Jo."
"To se ví, a jak!"
"Stejně jako předtím?"
"Ještě víc."
"Protože my se spolu ohromně bavíme," řekl Kling.
"Augusta a já. Ohromně."
"To je dobře," řekl Carella.
"Ano, to je moc dobře. Když dva lidi spolu mají legraci, je to bezvadný, Steve, co říkáš, mám pravdu?"
"Máš. Já myslím, že je moc dobře, když je to mezi dvěma lidma takový."
"Ne že bysme se někdy nehádali," řekl Kling.
"Hádá se každé, prosím tě. Jak jsou dva lidi..."
"Ano, ale ne moc."
"Ne, to ne."
"A naše... naše osobní vztahy jsou skvělé. Jde nám to spolu."
"Hmm."
"Jako sex," řekl Kling rychle a najednou se horlivě věnoval silnici před sebou.
"To nám jde výborně."
"Hm, tak to je dobrý. Opravdu dobrý."
"I když ne vždycky. Chci říct, že někdy se to nevydaří tak jako jindy."
"To je přece přirozený," řekl Carella.
"Ale většinou..."
"Samo."
"Většinou nám to dělá velkou radost."
"Samo," řekl Carella.
"A máme se rádi. To je důležité."
"Ze všeho nejdůležitější," řekl Carella.
"Taky si to myslím."
"Na beton."
"To je to jediný, na čem záleží," řekl Kling.
"Všechno ostatní je pak v pořádku. Společný rozhodnutí, to, co děláme společně, dokonce i ty naše hádky. My se máme opravdu rádi... víš... a proto to klapě, chápeš?"
"Chápu," řekl Carella.
Kling se prudce otočil od volantu, aby viděl, jestli se Carella neusmívá. Neusmíval se. Choulil se na sedadle, nohy opíral o chrástící topení, ruce měl zastrčené v podpaží a bradu vraženou do vyhrnutého límce zinníku.
"Myslím si, že je to skoro, jako když je člověk ženatý," řekl Kling a obrátil pozornost k silnici.
"Ale docela přece ne..."
"A čím se to podle tebe liší?" zeptal se Carella.
"Já vlastně nevím. Proto se ptám tebe."
"Já žádné rozdíly nevidím."
"Tak proč se pak brát?" zeptal se Kling.
"Dej se vycpat, Berte, já nevím!" řekl Carella.
"Jestli se chceš ženit, tak se ožeň, jestli ne, tak zůstaň svobodnej."

"Proč ses ženil ty?"

Carella dlouho přemýšlel.

"Protože jsem nesnášel pomýšlení, že by na Teddy sáhl jinej chlap," řekl konečně.

Kling přisvědčil.

Celou cestu do Turmanu už neřekl ani slovo.

Detektiv se jmenoval A1 Grundy. Nejdřív je zavedl do márnice v nemocnici, aby se podívali na dívčino tělo, a pak je odvezl na místo, kde byla mrtvola nalezena. Objevili ji dva dospívající kluci, kteří si lesem krátili cestu do školy. Jeden

zůstal u mrtvé dívky a nervózně postával asi dva a půl metru od místa, kde leželo tělo částečně zakryté listím spadným už v říjnu, teď bylo mrtvé a zetlelé. Druhý chlapec pelášil, seč mu nohy stačily, k nejbližšímu veřejnému telefonu a zavolal policii, která se dostavila během čtyř minut. V mokřém listí byly stopy pneumatik a policie usoudila, že mrtvola byla převezena na opuštěnou mýtinu odjinud.

"Myslíš, že je to ta, co ji hledáte?" zeptal se Grundy.

Byl to černovlasý hromotluk se světlemodrými očima a pihami postříkaným kořenem nosu. Mohlo mu být nanejvýš pětadvacet až šestadvacet let. Když se Kling vedle něj postavil, cítil se najednou starý, cítil, že by se měl oženit, zplodit děti a stát se dědečkem.

"Snad," řekl Carella.

"Znáte její příjmení? Měla u sebe nějaký průkaz?"

"Nic než ten náramek na ruce."

"Kabelku ne?"

"Nic."

"Jsou tu poblíž nějaký domy?"

"Jen jeden, tamhle nahoře. Pochybuju, že by odtamtud někdo něco viděl, je to na kopci."

"Jiná silnice než ta, po který jsme přijeli, sem nevede?"

"Jiná ne. Jen tahle, číslo čtrnáct. Šli jsme po stopách až tam, kde na ni vjeli," řekl Grundy.

"Usnadnilo nám to bláto a listí. Ale na silnici jsme nenašli nic, z čeho by se dalo soudit, odkud přijeli."

"Co ty kluci, který ji našli? Vyslechli jste je?"

"Že váháš. Myslím, že v tom nejedou. Člověk sice nikdy neví, ale dvě věci svědčí v jejich prospěch. Jednak zavolali policii a jednak byli vystrašení k smrti."

"Co říká koroner o hodině úmrtí?"

"Nastalo podle něj včera v noci mezi desátou a dvanáctou. Ta holka měla na zádech živý maso a krvácela, jako by ji někdo nejdřív ztřískal a pak podříz. Sexuální útok vyloučený, pochva bez semene."

"Vadilo by ti, kdybych šel a promluvil si s lidma tam v tom domku?"

"Jdem všichni," řekl Grundy.

Lidi v domku nahoře byl, jak se ukázalo, jediný člověk. Jmenoval se Rodney Sack, bylo mu šestasedmdesát let a vyděsil se, když se v jeho kuchyni objevili detektivové. Právě se chystal snídat. Měl na sobě modráky, vlněnou kostkovanou košili, modrou pletenou vestu, která se klubala na loktech, a v uchu sluchadlo. To mu bylo celkem k ničemu a jeho strach situaci jen zhoršoval.

Detektivové se snažili zjistit, kdo je Pískle. Prošli Broughanovy záznamy o pouličních partách velice důkladně, ale nikde mezi dívčími pomocnicemi takovou přezdívku nenašli. To hledání nebylo jednoduché. Záznamy se týkaly sto třiapadesáti gangů jen v Západním Riverheadu. Rudochové a Smrtihlavové se ustavili asi před třemi nebo čtyřmi roky a od té doby válčili s kdekým. Najít gang, který se rozhodl zlikvidovat vůdce Rudochů a Smrt'áků, bylo jako vybrat si na čínské hostině jídlo: všechno vypadá jako dobrý začátek. Zatím měli detektivové jen dvě stopy. Věděli, že Andrew Kingsley byl v bytě u Eduarda a Constantiny Portolesových ve chvíli, kdy neznámá osoba nebo osoby vnikly do bytu a všechny tři zabily. Nevěděli, proč tam Kingsley byl, ani jaký vztah měl k Portolesovi a jeho sestře. A ještě věděli, že dívka přezdívaná Pískle, pravděpodobně pomocná členka toho řádícího gangu, která jim poskytla informaci, byla po dvou dnech nalezená v sousedním státě s podřiznutým hrdlem. Ale kdo k sakru byla ta holka? To Pískle?

"Nevšiml jste si včera v noci tamhle v tom lese něčeho nezvyklého?" zeptal se Carella Sacka.

"Ne, pane," řekl Sack a viditelně se celý klepal.

"Nějakých reflektorů nebo něčeho takového?"

"Co by tam dělali redaktoři?"

"Reflektory, ne redaktoři. Reflektory! Světla automobilů."

"Jo, reflektory!" řekl Sack.

"Ne, reflektory jsem tam neviděl." Snažil se zapálit si fajfku, ale sirka mu vypadla z rozřesených prstů. Vyndal z krabičky kuchyňských sirek další. A když s ní škrtl, zlomila se. Podíval se na detektivy, chabě se usmál a fajfku odložil.

"Čeho se bojíte, pane Sacku?" zeptal se Kling.

"Já? Ničeho. Čeho bych se měl bát?"

"Neviděl jste včera v noci něco tam dole v lese?"

"Ne, pane policajče, neviděl."

"Kde jste byl včera večer, pane Sacku?" zeptal se Carella a uvědomil si, že on i Kling na starce křičí. Carellova žena byla hluchoněma a jemu nikdy nepřišlo, že by její neschopnost slyšet nebo mluvit byla nedostatkem. Ale Sackova nahluchlost ho popuzovala až příliš, dokud si najednou neuvědomil, že většina lidí se na neslyšící zlobí, zatímco k nevidomým nebo invalidům se chovají laskavě. Odsunul ty myšlenky stranou, věděl, že si o nich později promluví s Teddy.

Ona bude očima napjatě sledovat jeho rty a její prsty mu budou odpovídat jazykem hluchoněmých, který spolu sdíleli a jímž "mluvil" plyně s vlastním markantním "přízvukem". Sack na něj zíral a Carella si nebyl jistý, že ho stařec slyšel.

"Pane Sacku, kde jste byl -"

"Já vás slyšel, já vás slyšel," řekl Sack nedůtklivě a Carella najednou viděl druhou stranu mince, podrážděnost nahluchlého člověka, na kterého se křičí a kterému se všechno opakuje, protože mluvčí má pochybnosti, že oslovený slyší, co se mu povídá.

"Kde jste tedy byl?"

"Tady."

"Celou noc?"
"Celou noc, ano."
"Co jste dělal mezi desátou a půlnocí?"
"Spal."
"V kolik jste si šel lehnout?"
"V devět. Chodím spát v devět každý den."
"Neozývalo se z lesa něco nezvyklého?" zeptal se Kling.
"Já špatně slyším," řekl Sack důstojně.
"Neslyšel bych ránu z děla, i kdyby se mi střílelo před barákem."
"Vstal jste v noci z postele?"
"Jo, to asi ano."
"V kolik?"
"To si přesně nepamatuju. Chtělo se mi na záchod, tak jsem vylez z postele."
"Kde máte záchod?" zeptal se Carella.
"Vzadu v domě."
"Je z něj vidět na les?"
"Je."
"Máte tam okýnko?"
"Mám."

"Podíval jste se z okýnka, když jste tam byl?"
"Na to si nevzpomínám."
"Zkuste si vzpomenout," řekl Kling.
"Je to možný, že jsem vykouknul."
"Co jste viděl?"
"Les."
"Něco v lese?"
"Stromy a keře." Sack zavrtěl hlavou.
"Ještě něco?"
"Možná že zvěř. Zvěř se chodí pást až sem."
"Viděl jste nějakou zvěř včera v noci?"
"Jo, to asi jo."
"Jakou."
"To vám nepovím. Byla tam tma jak v ranci, až na..." Sack se v půli věty odmlčel.
"Až na co?" zeptal se Carella.
"Světlo před vchodem," řekl Sack.
"Nechávám ho rozsvícený."
"Myslíte světlo v přístřešku před domem?"
"Ano, tam."
"Máte vchod s přístřeškem taky vzadu, pane Sacku?"
"Ne, jen tady vepředu."
"Ale říkal jste, že záchod máte v zadní části domu."
"To ano. To mám, to mám."
"Tak co má světlo v přístřešku před domem společného s tím, co jste viděl nebo neviděl zezadu?"
Sack zamrkal a pak se najednou dal do pláče.
"Já jsem starý člověk," řekl a šmátral v modráčích po kapesníku.
"Špatně slyším a žiju z invalidní penze a z toho, co dostanu ze sociálky
. Můžu tady být ještě tak pět nebo šest let, jestli vůbec tolik. Nechci se dostat do maléru. Prosím vás, nechte mě na pokoji! Prosím vás!" Vysmrkal se, otřel si oči a zastrčil kapesník, i když mu po tvářích tekly slzy.
"Prosím pěkně," řekl.
"Nechtěl byste nám říct, co se tady včera v noci dělo, pane Sacku?" řekl Carella šetrně.
"Nic se nedělo," řekl Sack.
"Už jsem vám řekl..." Nemohl pokračovat. Konec věty se utopil ve vzlyknutí. Rozkašlal se a opět sáhl po kapesníku.
"Viděl jste ty reflektory dole v lese, pane Sacku?" Sack neodpovídal.
"Ano nebo ne?"
"Viděl jsem reflektory." Těžce vzdychl.
"Jsem starý člověk. Prosím vás, nechci se dostat do maléru."
"V kolik hodin to bylo, pane Sacku? Ty reflektory."
"Asi tak ve dvě ráno."
"Viděl jste je z okna záchoda?"
"Ano."
"Co jste udělal?"
"Měl jsem jít zpátky do postele, ale myslel jsem... napadlo mě, že třeba někdo sjel nešťastnou náhodou ze silnice... a trčí tam v tom dolíku v blátě, a tak... jsem na sebe hodil kalhoty a svetr a bundu a šel jsem se podívat, jestli... bych jim

nemohl nějak pomoci. Zavolat do garáže nebo... Jsem starší a hluchej, ale úplně k ničemu nejsem, ještě něco dokážu, víte. Myslel jsem si, že někam zavolám, kdyby ty lidi dole potřebovali pomoc."

"A dál?" řekl Kling tiše a nebyl si jistý, že ho Sack slyšel.

"Neměl jsem žádné světlo, hledal jsem tu ztracenou baterku, ale nemoh jsem ji najít. Já pořád něco ztrácím, nevím, čím to je. Ale měsíc svítil a já ty lesy znám jak své boty. Narodil jsem se a vyrostl v tomhle domku, znám tady každou centimetr. Tak jsem šel dolů, tam, co byly ty světla... a pak jsem viděl, co se tam děje."

"Co se dělo, pane Sacku?"

"Říkám, že jsem viděl, co se tam děje."

"Ano, a co jste viděl?"

"Na zemi před tou dodávkou ležela holka. Šaty měla samou krev. Ve světle reflektorů stáli blízko ní dva kluci. Hádali se."

"O co?"

"Jeden ji chtěl zakopat. Řek, že přivezli lopaty, aby ji mohli zakopat. Ten druhý říkal, že chce co nejrychleji pryč, že stačí to, co udělali, když ji přikryli listím."

"Jak vypadali?"

"Byli to ještě kluci, nemohlo jim být víc než šestnáct sedmáct."

"Bílí nebo černí?"

"Bílí."

"Oslovovali se jménem? Slyšel jste nějaké jméno?"

"Já špatně slyším," řekl Sack znovu, "ale myslím, že jeden říkal tomu druhému Fáro."

"Fáro? F-á-r-o?"

"Jo, tak. Fáro."

"Jste si tím jistý?"

"Jistě si nejsem, to ne. Ale tak jsem tomu rozuměl."

"Dobrá a co dál?"

"Ten, co se jmenoval Fáro, řekl, že on je tady šéf a že už nechce trávit v lese víc času. Tak nasedli do dodávky a odjeli."

"Jaká to byla dodávka?"

"Stará chevroletka."

"Všiml jste si čísla?"

"Bylo to isolské číslo, ale nerozeznal jsem jaký."

"Když říkáte stará... který rok máte na mysli?"

"Šedesát čtyři nebo pět, tak něco."

"Otevřená dodávka?"

"Ano."

"Měli vzadu nějaký náklad?"

"Já nic neviděl. Asi tam měli lopaty, protože o tom mluvili. Ale z místa, kde jsem byl, jsem to nemoh vidět."

"Pamatujete si ještě něco o tom autě? Bylo nějak poškozené, nějaké zvláštní znaky, něco namalovaného na stranách?"

"Na dveřích, co byly nejbližší ke mně, byla taková legrační vlajka."

"Které dveře to byly?"

"Na té straně, co sedí řidič."

"Jaká vlajka?"

"Já jsem se v tom nevyznal. Říkám vlajka, protože to tak vypadalo, ale nevím."

"Jakou měla ta vlajka barvu?"

"Červenou, modrou a bílou."

"Ale americká vlajka to nebyla?"

"Ne, to ne, já přece vím, jak vypadá americká vlajka, že jo? Měla na sobě velké modré kříže. Teďka si vzpomínám, že taky hvězdy, ale hvězdy a pruhy to nebyly, určitě ne. Za americkou vlajku jsem bojoval, tak musím vědět, jak vypadá, ne? V první světové válce. Proto jsem hluchej."

"Věděli byste, jak ti kluci vypadali?"

"Oba měli tmavé vlasy a modrý bundy a na nich... počkejte, to je ono, no jó, teď si vzpomínám."

"Co je ono, pane Sacku?"

"Měli tu samou vlajku vzadu na bundách. Správně. Zrovinka tu stejnou."

"Jak byli ti hoši velcí?"

"Normálně."

"Nevšiml jste si na nich ještě něčeho zvláštního?"

"Jo. Jeden měl šátek."

Carella neřekl, že měl na mysli spíš jizvy nebo tetování. Místo toho se chytil starcova postřehu a zeptal se: "Jakou barvu měl ten šátek?"

"Červenou."

"A kdo ho měl? Fára, nebo ten druhý?"

"To si nepamatuju."

"Nějaká jiná poznávací znamení?" zeptal se Carella a dodal, aby Sack nevěděl, že mu špatně rozuměl.

"Nějaký znetvoření? Nebo stopy po zranění? Něco takového?"

"Myslíte jako jizvy?" řekl Sack.

Carella se usmál.

"Ano, pane Sacku. Jizvy."

"Ne." Jizvy žádný. Aha, na to jste se ptal předtím? Už rozumím. Ne, žádný jizvy." Sack se bůhvíproč usmíval taky.

"Děkuju vám, pane Sacku," řekl Carella.

"Být vámi, nedělal bych si starosti s tím, že se ti dva vrátí. Nemají důvod myslet si, že je někdo viděl. Neviděli vás, že ne?"

"Ne, ale... napadlo mě, že když vám to řeknu, mohli by se dovědět, odkud to víte, a... ta holka je mrtvá, že jo? Na to nemusí být člověk dvakrát chytřej, aby ho napadlo, že to udělali oni dva."

"Jestli se budete cítit bezpečnější, detektiv Grundy zařídí, aby jeho lidi zesílili hlídky v okolí vašeho domu. Že to půjde, pane Grundy?"

"Ovšem," řekl překvapený Grundy. Nebyl si jistý, jestli může po svých lidech chtít takovou službu.

"Ohromně jste nám pomohl, pane Sacku," řekl Carella.

"Odpusťte, že jsme vás vyrušili od snídaně. Teď se v klidu najíte."

"Jsme vám moc vděční," dodal Kling.

"Kde bych je teď v lednu sehnal?" řekl Sack.

"A k snídani se stejně nehodí."

Ve služebně stojedničky prošli znova Broughanovy záznamy. Dověděli se, že existuje gang, který se - nesmyslně - jmenuje Američtí rebelové. Jejich barvy jsou červená, modrá a bílá a znakem to, co užívala Konfederace otrokářských států ve válce Severu proti Jihu - výrazný modrý kříž s třinácti bílými hvězdami na červeném poli. Seznam obsahoval i jména a přezdívky (Broughan jim říkal "alias") členů gangu a některé údaje o nich: rodinné poměry, historky ze školy nebo ze zaměstnání. Jeden z Rebelů se nazýval Malý Anthony, zřejmě aby se rozlišil od Velkého Anthonyho, který figuroval v seznamu jako pokladník gangu. Detektivové předpokládali, že jméno, které slyšel Rodney Sack v noci, kdy byla dívka zavražděna, nebylo Fára, ale Čára, jak se říkalo Velkému Anthonymu, tedy Anthonymu Sutherlandovi. Vykonavatelem gangu byl Charles Ingersoll, přezdívaný Čingo, vyjednavacem chlapec jménem Edward Marshall, jemuž se říkalo Dok (zkratka doktora), protože jednou vyndal - zřejmě úspěšně kulku z ramene členovi gangu postřelenému v pouliční šarvátkce. Válečný poradce se jmenoval Edward Mason" nazývaný Majzlík. Prezident se jmenoval Randall M. Nesbitt. Stoupenci ho znali pod jménem Randy.

6

Cože provedla? Pokoušela se vzít roha.

Dala jim čestný slovo, že nic takového neprovede, ale když vás někdo zklame jednou, nemůžete na něj spoléhat podruhé. Já jsem vždycky zastával názor - a zastávám ho dodnes - že se nedá důvěřovat někomu napolovic nebo na tři čtvrtiny, ani na devadesát devět a jednu setinu procenta. Bud někomu věřím absolutně, nebo vůbec ne. Proto jsem při všech těch mírovejch

jednáních trval na tom, aby se všechno sepsalo černý na bílým. Protože jinak by to spočívalo jen na důvěře a já Rudochům ani Smrtákům nevěřím nos mezi očima.

Ta vilka Čarovy tety je spíš venkovskej domek. Je tam jen jedna ložnice, a tak Čára a Jojo, toho si vybral, aby šel s ním, dali ložnici Pískleti a sami spali v obejváku. Čára na gauči a Jojo na podlaze ve spacáku. Ani je nenapadlo Pískle sexuálně obtěžovat, věděli, že patří Johnnymu a že naše parta je hrdá na svou čest. Každý ráno a každé večer ji svlíkli do pasu a dali jí těch dvacet předepsanejch ran, ale to nemělo nic společného se sexem. To byl jen výkon trestu.

Takovej byl rozsudek a musel se provést. Velkému Anthonymu určitě nebylo milý vykonávat trest na holce, protože naše parta si doopravdy váží ženskéjch, který k nám patří. V našich očích jsou rovnocenný členové a mají stejný práva. To, že jsem nejmenoval žádnou holku svým poradcem, nic neznamená. Než se stala ta věc s Písklem, měl jsem v úmyslu udělat jednu holku svou sekretářkou. Chystal jsem se předložit to radě jako návrh, vážně. Ale pak začala ta pitomá holka chytračit. Anebo blbnout, jestli to chcete vědět přesně.

Stalo se to hned potom, co dostala svech večerních dvacet ran. Trošku krvácela, ale ne moc. Oblíkla si blůzu a odešla do ložnice. Velkej Anthony mi řek, že při tom aktu spravedlnosti nikdy ani nepípla. Měl dojem, že už přišla k rozumu, že se poučila, jak jsem předpokládal. My jsme se žádný chyby nedopustili, ta holka je prostě nevypočitatelná, nic jinýho v tom není. Asi tak kolem půl desátý se v obejváku koukali na televizi, měli ji puštěnou tiše, aby nerušili Pískle, co kdyby se snažila usnout, když zaslechli zvenku nějaký šramot, jako by se někdo pokoušel dostat dovnitř. Jojo se rozběhl kolem baráku z jedny strany, Čára z druhý, a zjistili, že se nikdo nesnaží dostat dovnitř, ale naopak ven. Kdo jinej než Pískle! Nejen, že se pokoušela dostat ven, ona už venku byla, když oběhli barák a dopadli ji. Právě vyskočila z okna, to byl ten šramot, co slyšeli, a utíkala k lesu. V ruce měla nůž, kterej se jí podařilo ukrást v kuchyni.

Jojo ani Čára neměli v úmyslu jí ublížit. Chtěli ji jen dostat zpátky do domu. Ale ona se na ně vrhla s tím nožem v ruce a bodla Joja do ramene, ještě má to místo, kam ho bodla, ovázaný, a pak se hnala na Velkého Anthonyho, kterému se neříká Velkej pro nic za nic, zúčastnil se už tolika bojů, že sebrat někomu zbraň je pro něj hračka. Ale ona se sápla s nožem taky na něho, a než se Čárovi podařilo ji ho vytrhnout, ztratil trpělivost. Popadl ji ze zadu, jednou rukou ji držel takhle, víte, druhou ji položil na krk a řek, že jestli se hne, tak je s ní konec. Otočila se k němu a kopla ho do rozkroku a to stačilo. Čára ji na místě zabil. Právem.

Řek jsem mu, že se zachoval správně.

Randalla Nesbitta našli dopoledne v sobotu 12. ledna v cukrárně na rohu Hitchcockovy a Dooleyovy v Riverheadu. Jedl banán s čokoládou. V boxu naproti němu seděla hubená světlooká blondýnka a popíjela sodovku s čokoládovou zmrzlinou. Vypadala ostýchavě, trochu chudokrevně a trochu anachronicky, jako kdyby vystoupila z filmu o mládeži ze čtyřicátých let. Nesbitt byl tmavovlasý, měl tmavé, přemýšlivé oči, dlouhý baňatý nos, těžkou dolní čelist a zřejmě i hustě zarostlou bradu, sice se asi nedávno oholil, ale brada i obě strany obličej pod tvářemi měly namodralý nádech. Když se detektivové blížili k boxu, nezvedl oči. Určitě věděl, že přicházejí, protože z ulice viděli, jak do cukrárny vchází kurýr v modré džínové bundě se znakem Konfederace na zádech. Kurýr teď seděl u pultu a pozoroval detektivy, když se zastavili u boxu.

"Randall Nesbitt?" zeptal se Carella.

"Copak?" řekl Nesbitt a vzhlédl. Na tváři měl úsměv, široký, vypočítavý úsměv hvězdy nočního televizního představení.

Carella pojal k tomu úsměvu okamžitou nedůvěru.

"Policie," řekl a ukázal odznak.

Nesbitt si odznak prohlédl s velkým zájmem. Pak zdvihl oči a znova se usmál.

"Ano," řekl.

"Přejete si ode mne něco?"

"Jak se jmenujete vy, slečno?" zeptal se Kling.

"Panenka," řekla dívka.

"Panenka?"

"Panenka Wilkeová."

"Rádi bychom se vás zeptali na několik věcí," řekl Carella Nesbittovi.

"Dovolíte, abychom si přisedli?"

"Prosím, jen si sedněte," řekl Nesbitt.

"Dáte si zmrzlinu, kávu nebo něco?"

"Děkujeme, ne," řekl Carella a sedl si v boxu vedle Panenky. Kling se posadil vedle Nesbitta.

"Vy jste prezident gangu, který se jmenuje Američtí rebelové?"

"Ano, tak se naše parta jmenuje, správně," přisvědčil Nesbitt.

"Snažíme se najít někoho, kdo se jmenuje Pískle," řekl Carella.

"Je vám to jméno povědomé?"

Panenka měla zřejmě něco na jazyku, ale Nesbittův kradmý pohled ji umlčel.

"Pískle," řekl Nesbitt zamyšleně, sepal prsty a uvažoval o tom jménu, jako kdyby ho právě vyzvali, aby pokřtil válečný křižník.

"Pískle, Pískle," opakoval.

"Nikoho mi to nepřipomíná."

"Podle informací, které máme, jsme usoudili, že Pískle patří k vašemu gangu."

"Skutečně?" řekl Nesbitt.

"Panenko, znáš někoho od nás, kdo by se jmenoval Pískle?"

"Neznám," řekla Panenka a nahnula se nad sklenici, vzala slámku do rtů a věnovala se svému pití.

"Je mi líto, ale v tom vám nemůžeme pomoci," řekl Nesbitt. Pak, jako na znamení, že oba detektivy propouští, vzal lžičku, zabořil ji do banánu, nabral směs čokoládové polevy a třešňového sirupu a vložil si tu kaši do úst.

"My jsme ještě neskončili," řekl Carella.

"Promiňte," řekl Nesbitt a spolkl sousto. Opět lžičku položil, příjemně a úslužně se usmál a řekl: "Ano?"

"Jmenuje se někdo u vás Velký Anthony?"

"To ano," řekl Nesbitt.

"Víte, kde bychom ho našli?"

"Zkusili jste to u něj doma?"

"Jestli mluvíte o bytě, kde bydlí se svou matkou, na Osmatřicáté severní číslo 334, tak ano, zkusili jsme to."

"Asi tam nebyl, že?"

"Máte pravdu, nebyl."

"Já nevím, kde je," řekl Nesbitt a zase vzal do ruky lžičku a namáčel ji do tajícího kopečku jahodové zmrzliny.

"Má řidičský průkaz?" zeptal se Carella.

"Kdo? Čára? To se rozumí, že má."

"Jaké má auto?"

"Žádné."

"Ale váš gang auto má?"

"Ne, my taky nemáme auto."

"Ale pikap máte?"

"Ano, máme malou dodávku," řekl Nesbitt.

"Promiňte, pánové, ale já opravdu nevím, kam tímhle vyptáváním směřujete?"

"Jen vydržte," řekl Kling.

Nesbitt se usmál.

"Jsem tady, jak vidíte."

"A taky tady zůstanete," řekl Kling.

"Dokud s vámi nebudeme hotovi."

"Já ovšem znám svá práva," řekl Nesbitt.

"A tak-"

"Tyhle řeči si ušetřte," řekl Kling.

"Chtěl jsem jen říct, že byste mě s nimi měli pro začátek seznámit vy. Totiž, jestli mě tu chcete vyslyšet jako na divadle, tak byste měli -"

"To je jen předběžný výslech a vaše práva nejsou ohrožena," řekl Kling.

"Jakou dodávku vlastně?"

"Chevrolet."

"Ročník?"

"Šedesát čtyři."

"Kde je teď?"

"Nevím, který náš člen ji má zrovna teď," řekl Nesbitt a usmál se.

"Všichni máme právo ji používat" když potřebujeme. Všichni, kdo mají řidičák, samozřejmě. My jsme klub, který dodržuje zákony."

"Kdo řídil, když jste ji viděl naposledy?" zeptal se Carella.

"To jsem už zapomněl."

"Snažte se vzpomenout si."

"Proč vám na tom záleží?"

"Mohla by figurovat v ozbrojeném vloupání," zalhal Kling.

"Skutečně?" řekl Nesbitt a potřásl hlavou.

"Obávám se, že jste se spletli a že jde o jinou dodávku."

"Zelenomodrá, ročník šedesát čtyři, chevrolet, na straně řidiče namalovaná vlajka Konfederace."

"Na obou stranách," řekl Nesbitt.

"Mechanik v garáži viděl jen jednu stranu," řekl Carella. Připojil se ke Klingově lži a ještě ji rozvedl.

"To se podívejme," řekl Nesbitt.

"Nakonec nám někdo ukrad naše auto, co říkáš, Panenko?"

"Možná," řekla Panenka a vysrkla tekutinu ze dna sklenice.

"Přesto to vypadá na vaši dodávku, že?"

"To ano, vypadá, jistě. Ale chápejte, že to není možné. Pokud ovšem, jak jsem už řekl, někdo ten vůz neukrad. Obvykle ji máme zaparkovanou na nezastavěné parcele nedaleko klubu. Možná že ji někdo ukrad a pak šel vyloupit benzinovou pumpu."

"Možné to je, Steve," řekl Kling.

"Ano, je," přisvědčil Carella.

"Tak nějak se to muselo stát," řekl Nesbitt.

"Radši se vrátím do klubovny a ověřím si to tam. Má tam být člověk, který dodávku hlídá."

"Anthonyho matka nám řekla, že její syn někam odjel."

"No ano, vždyť to znáte, ona moc málokdy ví, kde Čára zrovna je," řekl Nesbitt s úsměvem.

"Zdalo se nám, že si je tím jistá."

"Jak myslíte," řekl Nesbitt a rozpřáhl ruce, aby naznačil, že Anthonyho matka není důvěryhodný a spolehlivý svědek.

"Řekla, že odešel z domova ve středu večer, a sdělil jí, že může být pryč celý týden."

"Vidíte, to je pro mě novinka," řekl Nesbitt.

"Musím vám říct, pánové, že je to pro mě novinka. Jsem prezident téhle party a většina členů mi oznamuje, kam jedou nebo nejedou. Abyste rozuměli, není to pravidlo, není jejich povinností mě o tom informovat. Ale oni to dělají a já obvykle vím, kde kdo je. A Čára se mi ani slovem nezmínil, že by se chystal odjet."

"Jeho matka řekla, že jel do Turmanu."

"Skutečně? Přes řeku? To je pro mě skutečně novina."

"Nás zajímá Velký Anthony proto, že ta vyloupená benzinová pumpa je právě v Turmanu."

"Pánové," řekl Nesbitt.

"Myslím, že mi lžete. Nevím sice proč, ale myslím, že mi lžete."

"Aspoň si nemáme co vyčítat," řekl Kling.

"To myslíte, že já taky?" zeptal se Nesbitt.

"Já nikdy nelžu. Ze zásady mluvím vždycky pravdu."

"Výborně, tak začněte mluvit pravdu hned teď," řekl Carella.

"Mluvil jsem pravdu celou dobu."

"Kde je Piskle?"

"Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Piskle."

"Kde je ten váš Čára? Velký Anthony?"

"Nevím. Jestli jeho máma řekla, že jel do Turmanu, tak je snad tam, i když ona je trochu vyšinutá, a upřímně řečeno, já bych jí nevěřil ani slovo. Ale když říká, že Anthony jel do Turmanu, možná, že jednou v životě pochopila něco správně, kdo ví?"

"Kde v Turmanu je?"

"Neřekl mi ani, že tam jede, tak jak můžu vědět, kde v Turmanu je?"

"Ozval se vám od středy?"

"Vůbec ne."

"Není to trochu zvláštní?"

"Nikdo není povinen mi oznamovat, když jde na záchod," opáčil Nesbitt.

"Moje lidi jsou slušní, můžou si dělat, co chtějí. Vědí, že jsem prezident a moje slovo platí, ale nemusí se mi hlásit každých deset minut."

"Nemluvíme o deseti minutách, mluvíme o třech dnech. Chcete nám namluvit, že jeden z vašich členů je pryč tři dny a vy o tom nic nevíte?"

"Já vám to nenamlouvám, já vám to tvrdím."

"My si myslíme, že Čára a Pískle jsou spolu."

"Vyloučeno."

"Proč?"

"Tak za prvé, kdo je Pískle? Když ji neznám já, jak by ji znal Čára? A za druhé, Čára má přítelkyni a ta by se velice zlobila, kdyby se povyřázel s jinou. Nemám pravdu, Panenko? Nerozzlobilo by ji to?"

"Jo," řekla Panenka.

"Rozzlobilo by ji to. Moc."

Oba detektivové nespouštěli z Nesbitta oči. Nechali ho žvanit tak dlouho, až se prořekne, a teď ho jen mlčky pozorovali a čekali, až si uvědomí, že past sklapla, smyčka kolem krku se utahuje a nohy se klátí ve vzduchu pod šibenicí.

"Copak?" zeptal se Nesbitt.

"Na co koukáte?" Detektivové neodpovídali.

"Soutěž, kdo vydrží dýl nemrknout?" řekl Nesbitt a vzal do ruky lžičku.

"Už je z toho břecha," obrátil se k Panence. Detektivů si nevšímal.

"Jak víš, že je to holka?" zeptal se Carella.

"Kdo? O kom to zas mluvíte?" zeptal se Nesbitt.

"Už jsme o ní mluvili. Přece Pískle. Jak víš, že Pískle je holka."

"To jste řekli vy, že je to holka. Že hledáte holku, která se jmenuje Pískle."

"My jsme řekli, že hledáme někoho, kdo se jmenuje Pískle. Neřekli jsme, že je to holka."

"Mně prostě přišlo, že je to holka," řekl Nesbitt a pokrčil rameny.

"Co myslíš, že je Čingo?"

"Kluk."

"Ale Pískle sis myslel, že je holka."

"Jo, přesně."

"Prostě tak, ano? Pískle je automaticky holka."

"Automaticky."

"Oukej," řekl Carella.

"Tak a teď na rovinu, Randy," řekl a hned vyslovil další lež.

"Hledáme Pískle, protože si myslíme, že je spolupachatelkou trestného činu, který vyšetřujeme."

"O jaký trestný čin jde?" zeptal se Nesbitt.

"O normální krádež. Myslíme, že Pískle a dva mládenci okradli na Petersonově ulici jednu starou paní."

"Moc rád bych vám pomoh," řekl Nesbitt, "ale já ji neznám." Hlíдали jeho obličej. Nepřelétl přes něj ani záblesk pohnutí. Jestliže už věděl, že dívka je mrtvá, jestliže mu Anthony z Turmanu už zavolał, nic v jeho tmavých zamyšlených očích to neprozrazovalo.

"My si myslíme, že je v tom namočený i Velký Anthony," pokračoval Kling ve vylepšování své báchorky, "ale někdo nám řekl, že Pískle je jeho holka. Zřejmě to byla mylná informace, co, Steve?" řekl a otočil se ke Carellovi.

"Zřejmě. Randy říká, že Velký Anthony už holku má. Je to tak, Randy?"

"Je."

"Jak se jmenuje?"

"Ellie Nelsonová."

"Víš, kde bydlí?"

"Samo. Na Dooleyový, dva bloky od klubovny."

"Adresa?"

"Dooleyova 1894."

"A číslo bytu?"

"5 A. Ale Ellie taky nebude vědět, kde je Čára."

"Jseš si tím tak jistý?"

Nesbitt se zase usmál tím naučeným úsměvem televizní osobnosti.

"Jsem si jistý," řekl.

Cestou nahoru do pátého patra domu číslo 1894 v Dooleyově řekl Kling zčistajasna: "Myslím, že jsem na to přišel."

"Nač tentokrát?"

"Co tím míníš."

"Kdo? Nesbitt?"

"Ne, Sack. Ten děda v Turmanu."

"Sack?" řekl Carella.

"Proboha, to bylo včera."

"Jo, včera, ale mě to trápilo. Pamatuješ, jak jsme se s ním loučili?"

"Pamatuju."

"Poděkovals mu a řekl mu, že teď se konečně nají bez vyrušování."

"Jo."

"A já jsem řekl, že jsme mu vděčný. Vzpomínáš si? A on řekl, kde bych je v lednu sehnal. Konečně mi došlo, co to znamená."

"Co? "Je to přece jasný. Bez vyrušování. Vy-rušo-vání."

"No a co?"

"Tohle. Rušo. Sack rozuměl, že mluvíš o hruškách. Moc neslyší a domejšlí se. Proto odpověděl. Kde bych je v lednu sehnal. Už chápeš, Steve?"

"To je blbost," řekl Carella.

"Určitě je to tak."

"Tak jo, když myslíš."

"Vrtalo mi to hlavou a teď mám pokoj."

"Dobře, dobře. A jsme tady," řekl Carella, zastavil se před bytem A5 a zaklepal na dveře.

Ellie Nelsonová měla na sobě tmavozelené tričko a modráky, když jim otevřela. Mohlo jí být sedmáct a byla docela hezká s tím svým drzým nosíkem a modrýma očima, které rejdlily sem a tam. Měla taky hezkou postavu a věděla to.

Usmála se na policisty, jako kdyby je očekávala. Carella a Kling předpokládali, že jí Nesbitt zavolal z telefonní budky v cukrárně.

"Ahoj," řekla.

"Policie," řekl Carella a ukázal odznak. Dívka se na něj sotva podívala.

"Pustíte nás dovnitř?"

"Jasně, proč ne?" řekla a ustoupila ode dveří, aby mohli vejít. V kuchyni u okna seděla šedovlasá paní s krajkovým šálem přes ramena, houpala se v zelené houpací židli a v proudu slunečního světla pletla. Ellie si všimla Klingova letmého pohledu a řekla.

"Babička. Nebude nám překážet. Pojdte dál, pojdte dál."

"Kdo všechno bydlí tady v tom bytě?" zeptal se Kling.

"Moje máma, babička a já," odpověděla Ellie a zavřela dveře do obýváku.

"Co si přejete?"

Obývací pokoj byl zařízený třídílnou soupravou čalouněnou rudým sametem. Na pojízdném stolku stál televizor. Na stěnách nebyly fotografie ani obrazy. Záclonu mělo jen okno vedoucí do ulice. Světlík byl nezakrytý a bylo jím vidět špinavou cihlovou zeď. Ellie se posadila do lenošky a ukázala jim na pohovku. Detektivové usedli naproti ní.

"Co teda chcete?" opakovala.

"Pokud víme, jste přítelkyní Velkého Anthonyho?" řekl Carella.

"Máte pravdu. Velkýho Anthonyho, Čáry. Říkáme mu tak, protože měří metr devadesát tři a ramena má takhle široký," odpověděla Ellie.

"A je členem Amerických rebelů, to je taky pravda?"

"Je, a já taky. Ženská pomocná četa. Je to bezva parta. Já jsem se k ní dala nejdřív proto, že jsem chodila s Čárou, on je pokladník, víte. A jsem ráda, že jsem to udělala. Byla to nuda, než jsem poznala Rebely! Život, víte. Dív jsem se nezcukla z té zdejší školy. A večer taky nebylo co dělat, jen čučet u televize. Teď je všechno jinačí. Taky zásluhou Čáry, to se ví, ale hlavně zásluhou Rebelů. Je to ohromná parta kluků a holek. Docela vážně. Jsou to nejlepší kámoši na světě."

"Pískle k nim nepatří?" zeptal se Carella.

Elliein obličej ztratil jakýkoli výraz.

"Pískle?" zeptala se.

"Pískle. Holka. Rezavé vlasy, výška asi metr sedmdesát, váha ani ne padesát kilo, pihovatý nos, na zápěstí srdcovitý zlatý medailonek s jménem Pískle."

"Tu neznám," řekla Ellie a pokrčila rameny.

"Mysleli jsme, že je taky členka Amerických rebelů," řekl Carella.

"V životě jsem o ní neslyšela."

"Oukej. A kdy jste viděla svého přítele naposledy?"

"Ve středu odpoledne," řekla Ellie.

"Kde?"

"Přišel sem k nám."

"A od té doby jste ho neviděla?"

"Ne."

"Věděla byste, kde je?"

"Taky ne."

"Když byl tady u vás, zmínil se o tom, že chce odjet?"

"Ne."

"Jak dlouho už s ním chodíte?"

"Pomalu to bude rok."

"Zavolal vám od středy?"

"Ne."

"Chodíte s ním rok a on vám neřekl, že odjede, a od odjezdu nezavolal? To vám máme věřit, Ellie?"

"Je to pravda," řekl Ellie a zase pokrčila rameny.

"Proč ho sháníte?"

"Myslíme si, že je s tou dívkou, co jí říkají Pískle," řekl Kling a bedlivě ji pozoroval.

"Čára," opáčila, "že je s... tou holkou, s tou cizí holkou?"

"Podle našeho názoru ano," přisvědčil Kling.

"Ba ne," řekla Ellie a zavrtěla hlavou.

"To je omyl. Čára a já spolu chodíme, chápejte, jsme už skoro zasnoubení. Totiž, chceme se jednou vzít, abyste věděli. Co by dělal s... s ní?"

"S Pískletem?"

"Nojo. To je jedno, jak se jmenuje."

"Pískle. Tak se jí říká. Pokud víme, tak je to moc hezká dívka."

"Dobře, ale Čára by... on by prostě neodjel s jinou holkou. A vůbec, kam by jel? Ale hlavně, neodjel by..."

"Jel by do Turmanu."

"Do Turmanu?"

"Ano, na druhém břehu řeky."

"To ne... a proč si myslíte, že je v Turmanu?"

"Jeho matka nám to řekla. Odjel tam ve středu večer."

"Paní Sutherlandová že to řekla?"

"Řekla."

"Že Čára odjel do Turmanu?"

"Ano."

Dívka se odmlčela. Pokud ji Randy skutečně telefonicky varoval, tak se zřejmě nezmínil o tom, že by detektivové mohli lhát i jí, stejně jako lhali jemu. Ellie se kousala do dolního rtu a zuřivě přemýšlela o tom, co řekli - o možnosti, že její přítel odjel ve středu večer někam na druhý břeh řeky a vzal s sebou dívku, o níž věděla, že je členkou pomocné ženské čety. Trefili se do živého a chtěli toho využít, dokud se nedovědí, co potřebují. To, že Čára odjel ve středu večer do Turmanu s dodávkou Rebelů a že s ním pravděpodobně jela Pískle a ještě jeden člen gangu, bylo mimo vší pochybnost. Šlo jim jen o to, kam v Trumanu jeli.

"Pískle," začal Carella na poněkud obehnanou notu, když se z kuchyně najednou ozvalo: "Eleanor?"

"Ano, babičko?"

"Pojď mi udělat trochu čaje, Eleanor!"

"Už běžím, babičko," řekla Ellie, vyskočila a vyběhla z pokoje.

Carella se podíval na Klunga a vzdychl. Kling unaveně potřásl hlavou. Věděl přesně, co si Carella myslí. Už byli tak blízko, a teď ji možná ztratí úplně.

Dívka se zdržela v kuchyni snad pět minut. Když se vrátila, usedla opět do lenošky, složila ruce v klíně a řekla: "Moc mě mrzí, že vám nemůžu pomoci, ale nevím, kde je Čára, a neznám nikoho, kdo by se jmenoval Pískle." Už zas odříkávala, co jí řekl Randy. Telefonem.

"Byla jste někdy v Turmanu?" zeptal se Kling. Přece nedopustí, aby jim vyklouzla! Budou-li nuceni, prohlásí bez okolků, že její přítel a Pískle byli dopadeni v Turmanu uprostřed hlavní třídy v nejrušnější večerní době in flagranti!

"V Turmanu?"

"Ano, v Turmanu," řekl Carella tentokrát ostřejším tónem.

"Hned za Hamiltonovým mostem. Neříkejte mi, že nevíte, kde je Turman."

Ellie ucukla před jeho drsným tónem.

"Ano, vím, kde je Turman."

"Byla jste tam někdy?"

"Já... nevzpomínám si."

To znamenalo, že byla. Mají vyhráno. Ale místo aby byli vlídnější, začali se chovat drsněji, mluvit naléhavěji. Už způsob, jak seděli, byl tuhý a nesmlouvavý.

"Raději si vzpomeňte," řekl Kling.

"A rychle," dodal Carella.

"Když si nevzpomínám, tak si nevzpomínám," řekla Ellie. Modré oči se jí začaly zalévat slzami.

"Byla jste někdy v Turmanu, ano nebo ne?" vyštěkl Carella.

"Tak dobře, byla. Aspoň myslím. Ale jen jednou."

"Kdy?"

"Nepamatuju se."

"Tak a teď mě poslouchejte, Ellie," řekl Carella a namířil na ni ukazováčkem.

"Dostanete se do pěkné bryndy, jestli nám konečně nezačnete říkat pravdu."

"Ztrácíme čas," řekl Kling se zjevnou nepřiznání.

"Vezmeme ji s sebou na stanici."
"Ne, počkejte, proč?" řekla. Uslazené oči se jí rozšířily a objevila se v nich panika.
"Kdy jste byla v Turmanu?"
"Někdy před Vánoce." "Kde?"
"Nepa "
"Kde, ksakru?" zařval Carella.
"Je to velký město, nepamatuju se."
"Je to malé město a vy si to pamatujete."
"Co se děje, Eleanor?" ozvala se stará paní z kuchyně.
"Kde?" řekl znova Carella.
Kling vyskočil z pohovky.
"Vaše babička za vás bude musít složit kauci," zalhal.
"Tak jdeme, vemte si kabát."
"Ne, počkejte, já..."
"Ano?" řekl Carella.
"Co jsem provedla?" zeptala se Ellie pláčtivě.
"Co jsem podle vás provedla?"
"Zamlčujete důkazy," řekl Kling.
"Jdeme." Sáhl po poutech, která měl u pasu. Tím dosáhl svého. Pro budoucnost si zapamatoval, že se dívka vzdala, jakmile sáhl po poutech, a znova a znova ten trik použil.
"Tak dobře, byla jsem tam v jednom domě," řekla Ellie tiše, sklopila hlavu a upřela oči na své nohy.
"V kterém domě?" zeptal se Carella rychle.
"Anthonyho teta má v Turmanu domek."
"Kde? V které ulici?"
"Nevím. ."
"Zatraceně! Jestli..." začal Kling.
"Já to vážně nevím. Přísahám! Je to žlutý domek, má bílý okenice a na dvorku před domem roste fíkovník. Byl zabalený v dehtovém papíru, když jsme tam v prosinci přišli. Nevím, která je to ulice. Přísahám při pánubohu, že nevím, jak se ta ulice jmenuje."
"Jak se jmenuje ta teta?"
"Martha Walshová."
"Kde bydlí tady?"
"Za rohem. Na Phillipsově třídě."
"Děkuju," řekl Carella.
"Eleanor?" zeptala se paní z kuchyně.
"Jsi v pořádku?"
"Jsem v pořádku," řekla Ellie nepřesvědčivě.

Detektiv Meyer Meyer měl potíže se stykem s veřejností. Montgomery Pierce-Hoyt už zase telefonoval a chtěl vědět, jestli poručík dal nebo nedal Meyerovi svolení k diskusi o vztahu televize k násilným činům.

"Ano, mám od něho povolení," řekl Meyer, "pod podmínkou, že cokoli řeknu, je můj osobní názor, a nebudete to vydávat za oficiální stanovisko policie."

"Ó ano, ovšem," řekl Pierce-Hoyt.

"Kdy za vámi můžu přijít."

"Právě jsem na odchodu," řekl Meyer.

"Kdy se vrátíte?"

"Mám někde přednášku a pak jdu rovnou domů."

"Přednášku?" zeptal se Pierce-Hoyt.

"Jakou přednášku?"

"Na dívčí odborné škole."

"O čem?"

"O znásilnění a jak mu předejít."

"To zní velice zajímavě," řekl Pierce-Hoyt.

"Ano, zajímaví to je," odpověděl Meyer suše.

"Mohl bych jít s vámi?"

"Právě odcházím."

"Setkáme se tedy tam. Rád bych si vás poslechl. Třeba mi vaše přednáška poskytne zajímavé podněty pro můj článek. Která škola to je?"

"Ambersonova."

"V kolik začínáte?"

"Ve tři," řekl Meyer.

"Jestli včas dotelefonuju," neodpustil si.

"Budu tam. Jak vás poznám?"

"Ten člověk, co bude stát na stupínku za katedrou, jsem já."

"Nashle," řekl Pierce-Hoyt rozjařeně a zavěsil.

Meyerovi se Pierce-Hoyt nelíbil. Ještě se s ním nesetkal a už se mu nelíbil. Nelíbilo se mu ani to, že musí jít dolů do města a pak ještě bůhví kam, aby udělal přednášku o tom, jak předejít znásilnění, houfu děvčat, která pravděpodobně žijí na kolejích se studenty ze sousedních škol a milují se do aleluja. Až jeho dcera Susie dosáhne patřičného věku, řekne jí: Ne, bydlet na koleji s chlapcem jako spolunocležníkem nebudeš! Ne, chlapce k nám domů nepřivedeš a spát s ním v jedné ložnici taky nebudeš! Ano, jsem staromódní, je to tak. Kdyby tohle bylo Polsko, odkud pocházel můj dědeček, a šli bychom za vesnickým rabínem a zeptali se ho, jestli se patří, aby moje dcera spala s někým už před svatbou, rabín by zavrtěl hlavou, pohládl si šedivou bradu a odpověděl: Ne, Susie, ne a basta!

Šel k věšáku a zrovna si oblékal zimník, když zazvonil telefon. Cotton Hawes a Hal Willis sloužili s ním, ale od oběda po nich nebylo ani vidu, ani slechu. S bručením zdvihl sluchátko.

"87. pátrací skupina, detektiv Meyer."

"Meyere, tady je Grundy, volám z Turmanu. Máš tam Carellu?"

"Grundy?" řekl Meyer.

"Jakej Grundy?"

"Detektiv Grundy. Turmanská policie."

"Nazdar, Grundy, jak se vede?"

"Ujde to. Je tam Carella?"

"Momentálně není. Můžu ti nějak pomoci?"

"Můžeš. Řekni mu, že jsme našli tu dodávku. Zelená chevroletka, ročník čtyřiašedesát, isolská značka, číslo 74 J - 8309, majitel Randall M. Nesbitt, bytem Dooleyova 1104, Riverhead. Zadek dodávky vydrbaný do čista, nikde ani poskvrnky. Prověřujeme volant, řadící páku, všechno uvnitř i venku, hledáme otisky, ale myslíme si, že najdem starou bačkoru."

"Kde jste..."

"Už jsem u toho," řekl Grundy.

"Asi šest mil od místa, kde jsme našli mrtvolu té holky, je rybník. Dodávka v něm byla napůl potopená, asi si mysleli, že rybník je hlubší."

"V kolik hodin..."

"Našli jsme ji chvilku po poledni. Řidič poštovního vozu, co jel kolem, si všimnul zadku, kterej čouhal z vody."

"Ještě něco?"

"To je všecko. Řekneš to Carellovi?"

"To víš, že jo."

"Kdyby měl nějaký dotazy, jsem tu dneska do šesti večer."

"Nechám mu vzkaz."

"Tak ti d," řekl Grundy a zavěsil.

Meyer napsal vzkaz Carellovi, podíval se na hodiny na stěně a pomyslel si, jestli ho poručík nevybral pro tuhle přednášku jen proto, že když je plešatý, vypadá otcovsky, a je tedy s to vzbudit důvěru těch vymydlených studentek. Meyer si nemyslel, že vypadá otcovsky. Meyer si myslel, že je celkem energicky vyhlížející fešák - a energický musí být, jestli má na přednášku dorazit do tří hodin. Zapínal si zimník a procházel vrátky v hrazení, když zaslechl Carellu a Klinga, jak jdou nahoru po schodech do druhého patra. Objevili se na chodbě, právě když došel ke schodům.

"Volali z Turmanu," řekl.

"Našli tu dodávku. Máš na stole vzkaz." Utíkal ze schodů a volal přes rameno: "Půjdu ze školy rovnou domů. Nashle v pondělí."

"Jaký školy?" křikl za ním Carella.

"O čem to mluvíš?" Ale Meyer už byl pryč.

Carella si přečetl vzkaz na svém stole a hned zavolal Grundyho. Bylo už skoro půl třetí a nesměli ztrácet ani minutu. V telefonu se ozval státní policista a přepojil Carellu na Grundyho.

"Co je?" řekl Grundy.

"Dostal jsem tvůj vzkaz. My jsme tady taky nezaháleli, mluvili jsme s přítelkyní podezřelého a pak taky s jeho tetou. Chceme, aby ses mrknul na jeden domek."

"Tady v Turmanu?"

"Jo. Dám ti adresu, máš tužku?"

"Spust'," řekl Grundy.

"Západní Scovilská, číslo 304. Říká ti to něco?"

"Znám to tam. Komu patří ten barák?"

"Patří tetě podezřelého, jmenuje se Martha Walshová. Řekla nám, že dům je přes zimu zavřenej, ale synovec má klíč."

"Ještě pořád jsi mi neřek, jak se synovec jmenuje?"

"Anthony Sutherland," řekl Carella.

"Aha, Fára, že jo? A ten druhej?"

"Nemám tu chuť."

"Jsem tam co by dup," řekl Grundy.

Zatímco Meyer Meyer vykládal shromáždění ne tak docela panenských studentek, že násilník bývá často duševně chorý jedinec, který není schopen normálního sexuálního styku se ženou, detektiv Grundy jel po silnici lemované

stromy a našel žlutý domek s bílými okenicemi a číslem 304 na venkovní poštovní schránce. A zatímco Meyer vysvětloval svým posluchačkám, že násilník očekává, že jeho oběť bude vyděšená a její strach zvyšuje jeho vzrušení, šel Grundy po cestičce kolem fíkovníku zabaleného do dehtového papíru, zaklepal na vstupní dveře, a když se mu nedostalo odpovědi, otevřel zámek násilím.

"Některá z vás bude mít možná představu, že znásilnění není nic tak hrozného. Pravda, je to násilné vniknutí, je to porušení soukromí vašeho těla - ale když se podřídím, třeba mi násilník jinak neublíží, řeknete si. Možné to je. Ale pamatujte, že z psychologického hlediska přitahuje a vzrušuje toho člověka právě použití síly. A tam, kde někdo použije sílu, jde vždycky ruku v ruce s ní i nebezpečí, že vás surově zbije, nebo dokonce usmrtí."

Na podlaze obývacího pokoje ležel spací pytel a pohovka byla ustlaná ke spaní. Vedle spacáku se povalovala krabice od pizzy a dvě prázdné plechovky od piva. Popelník na stolku vedle pohovky přetékala oharky. Grundy k nim přičichl, jestli náhodou nejsou cítit marihuanou. Nebyly. Šel do kuchyně.

"Nechci z vás řečmi o znásilnění udělat neurotičky. Nechci, abyste začaly křičet, jakmile vám někdo poklepe na rameno. Žebrá třeba jen o pár dolarů, aby se mohl jít napít. Když začnete křičet, bude se vás snažit umlčet, a než se nadějete, máte zlomený vaz. Je to zrovna tak zlé, jako když vás přepadne skutečný násilník. Trochu postrašit vás ale přece jen musím a to první, před čím vás varuju, je stopování. Jestli chcete být znásilněná, nejlepší způsob, jak na to, je postavit se někde u silnice a stopovat. Nemůžu vám zaručit, že když to uděláte dneska, budete znásilněná hned, ale zaručuju vám, že když budete stopovat každý den na stejném místě v stejnou dobu, někdo se vás znásilnit pokusí. Může to trvat týden i déle, ale jednou to někdo provede. A nebude to mít nic společného s tím, jak vypadáte. Můžete tam stát oblečená do pytle od brambor, s natáčkami na hlavě a oparem na rtu, násilníka to neodradí. Je to nemocný člověk a vy jste, jak se dá předpokládat, zdravá. Nedostávejte se, zapřísahám vás, vlastní pošetilostí do hazardní nebo zranitelné situace!"

V ledničce byly dva kartony piva, jeden karton mléka a balíček krájeného chleba, z něhož zbývala už jen polovička. Na kuchyňském stole ležely použité papírové talíře a nádoba na odpadky byla plná plechovek od pečených fazolí, polívek, zeleniny, sekané. V dřezu byly naskládané neumyté hrncečky, šálky, stříbrné příbory, polévkové talíře a nože. Grundy šel do ložnice.

"Jak se říká v té písničce, existuje mnoho různých druhů znásilnění. Jestli máte rande s mužem, kterého znáte, mazlíte se s ním v jeho autě, a on se rozhodne zmocnit se vás proti vaší vůli, je to znásilnění, i když toho člověka znáte třeba od šesti let. V podobné situaci vám radím, abyste se na okamžik přestala mazlit, strčila si prst do krku a vyzvracela se mu do klína. Vážnější znásilnění, je-li vůbec možné hodnotit znásilnění podle stupně vážnosti, je takové, které může vést ke zranění nebo smrti. Muž se na vás znenadání vrhne a ohrožuje vás nožem. Ať vás ani nenapadne říkat mu, že je odporné zvíře, nebo ho zesměšňovat, má nůž a může se rozhodnout ukázat vám, že jste na něho krátká - doslova. Je citově nestabilní a není dobré jeho sebevědomí ještě snižovat. Znal jsem oběti, které unikly znásilnění tím, že se chovaly k útočníkovi laskavě a pokorně, chápaly ho jako člověka, sympatizovaly s ním. Pokaždé se to neosvědčí, ale dá se tím získat čas, než přijde pomoc, nebo než se vám podaří uniknout. Jedna dívka řekla násilníkovi, že věděla, že jde za ní, a pokládala se za nejšťastnější holku na světě, protože je ošklivá a obtloustlá a on je takový statný a hezký muž. Objala ho kolem krku a chovala se velice přítulně. Získala tím čas, protože on to naprosto neočekával a na místě ztratil erekci, pro tu chvíli nebyl ničeho schopen. Než se vrátil k svému původnímu záměru, totiž zmocnit se dívky násilím, objevili se na ulici lidé a dívka byla zachráněna.

Předpokládejme však, že vás muž začne bít hned, jak vás zatáhne do křoví. Vaší přirozenou reakcí - i když máte v úmyslu neprotivit se, nýbrž zůstat a nehýbat se, což by se mohlo v důsledku toho přihodit i jemu - je odvrátit hlavu před ranami nebo si zdviženými rukama chránit obličej, prostě nějak bezděčně projevit odpor a strach. Tím ho ovšem jen vyprovokujete ještě víc. Předpokládejme, že nic z toho, co jste udělala nebo řekla, nepomohlo, vy ležíte na zemi a on vás pořád ještě bije a chystá se vás znásilnit. Teď jde o to, jestli chcete být znásilněná a možná i zabitá, nebo máte odvahu tomu chlapovi ublížit. Rozhodnutí je jen na vás. Odvážíte-li se nebýt obětí, povím vám, jak jemu ublížit a sama vyváznout."

Ložní prádlo bylo zvalené, prostěradlo potřísněné krví. Na podlaze nedaleko postele ležel devíticásý kožený karabáč. Okno bylo dokořán. Grundy k němu přistoupil a vyhlédl. Okno bylo něco přes metr nad zemí. Pečlivě obalil koženou rukojeť karabáče kapesníkem a přivázal na něj identifikační lístek, s nímž ho odevzdá policejní laboratoři v blízkém Allenby. Na sedadle židle s rovným opěradlem ležela dívčí kabelka.

"Pamatujte si, že nejlepším způsobem je nečekaný pohyb. Ležíte na zádech a ten chlap se vás chystá znásilnit. Místo abyste se snažila vykroutit, místo snahy odstrčit ho, začněte ho laskat. Ano, doslova. Hladte ho, hladte jeho genitálie. A pak pusťte ruku na jeho varlata a zmáčknete je. Zmáčknete je vši silou, které jste schopna. Bude ho to bolet a moc, ale v tu chvíli je taky po znásilňování. Napadne vás třeba, že se za vámi poženě, zbije vás ještě víc než předtím, a dokonce že vás i zabije. Zaručuju vám, že doběhnete do Kalifornie a zase zpátky a ten chlap bude dosud ležet na zemi neschopný pohybu. Tohle je jeden způsob, jak se ubránit znásilnění. Pak je ještě další, ale já se obávám, že vaše reakce bude: To se dám radši znásilnit. Všechno záleží jen na vás. Já vám můžu jen nabídnout možnosti."

V dívčině kabelce byly tři rtěnky, balíček papírových kapesníků, dvě žvýkačky, čtyři jízdenky na metro, tři dolarové bankovky, čtyřicet centů v drobných a průkaz členky studentské organizace Whitmanovy střední školy v Riverheadu. Průkaz zněl na jméno Margaret McNallyová. V celém domě ani venku na zahradě nebylo nic, co by svědčilo o totožnosti dvou chlapců, kteří ji pravděpodobně zabili.

"Opět se zachovejte nečekaně," pokračoval Meyer.

"Položte jemně ruce násilníkovi na obličej, dlaněmi na spánky, držte ho něžně za hlavu, mumlejte mazlivá slovíčka, aby si myslel, že se jeho plán daří. Palce máte u jeho očí. Máte-li odvahu vtláčit prsty do vajíčka natvrdo, dokážete taky

vrazit je tomu člověku do očí. Vypíchnout mu oči, oslepit ho. A uniknout znásilnění. Zaručuju vám, že během jeho pokusu vás znásilnit se vždycky najde okamžik, kdy máte možnost pohladit jeho genitálie, nebo mu položit ruce na obličej. Jsou to zranitelná místa, a uděláte-li to nečekaně, neprozradíte-li, že se chystáte k útoku, začne tušit, oč jde, teprve když už je pozdě. Zmáčknete-li mu varlata, znemožníte ho, ale pravděpodobně mu nezpůsobíte trvalé zranění. Vypíchnout mu oči je drastické, můžete snad mít pocit, že je to horší než to, co on chtěl provést vám, že způsob, jak znásilnění odvrátit, je horší než ten trestný čin sám - ale to už záleží na vás, pro co se rozhodnete." Meyer si otřel čelo kapesníkem a pak se zeptal: "Má někdo nějaký dotaz?"

7

To, jak se ty Rudý negři zmocnili Čáry a Joja, byla čirá náhoda a začátek všech dalších průšvihů. Nebýt toho, co se stalo včera, tak byste mě tu dneska neměli.

Ve čtvrtěk pozdě v noci u mě zazvonil telefon, byly snad tři nebo čtyři ráno, vytáhlo mě to z postele. Moje lidi vědí, že jsem k mání ve dne v noci, kdykoli. Sloužím lidu. Do telefonu mluvím vždycky vesele a zdvořile, ať je kolik chce hodin. U mě doma je telefon v kuchyni, tak jsem tam šel v trenkách, bylo strašně zima, v domě se vypíná topení denně kolem jedenáctý, aby krysy nevyhlížely z vyhřátých děr. Dělá si legraci, ale topení je doopravdy zavřený od takových jedenácti do sedmi osmi ráno, znáte domácí v těch lacinech čínáčích, ne? Zkrátka stojím tam a mrznu ve spodním prádle a Čára mi povídá, že volá z budky před motorestem na dálnici číslo čtrnáct v Turmanu a že musel s Písklem přísne zatočit. To je šifra naší party, přísne zatočit. Znamená to, že ji musel oddělat, víte?

Zůstal jsem úplně klidnej. Já jsem klidnej vždycky. Řek jsem Čárovi, že se nejspíš zachoval správně, jestli to podle jeho názoru bylo nutný, a zeptal se ho, jestli přítom byli nějaký svědci. Řek, že ne, totiž myslí, že ne, a já jsem řek, ať se v tom případě vrátí do domu své tety v Turmanu, zachová klid a neukazuje se ve městě. My tady budeme hlídat situaci, jak se vyvine. To bylo ve čtvrtěk v noci - vlastně už v pátek ráno. V sobotu jste přišli vy policajti a mluvili jste se mnou v tý cukrárně, vymysleli jste si nejdřív historku o vloupání do čerpací stanice a pak jste zas říkali, že hledáte Pískle pro krádež, ale já jsem věděl, že to jsou všechno habaďůry. Mysleli jste si, že jste bůhvíjak chytrý, ale na mě si hned tak někdo nepříjde. Dokonce jste mi pomohli. Prozdělali jste mi, že ta dodávka je důležitá a že hledáte Čáru ve spojitosti se zabitím Pískle. To je všechno, co jste tou svou debilní návštěvou dokázali! Prozdělali jste vám jméno Čárovy holky, protože jsem si byl jistý, že se nic nestane, když za ní půjdete, měl jsem přece v úmyslu jí zavolat, jen co vypadnete. Taky jsem to udělal a varoval ji, ať drží jazyk za zuby a řekne vám, že neví, kde je Čára, a že jakživa neslyšela o někom, kdo se jmenuje Pískle. Jen jsem zavěsil, zavola jsem Čáru do baráku jeho tety v Turmanu a řek mu, ať se zbaví dodávky, že je nebezpečná. Taky jsem mu řek, ať odjede z Turmanu a vrátí se do města, předpokládal jsem totiž, že všichni poldové budou tam, no jasně, a nikoho ani nenapadne hledat ho tady. To bylo ode mě chytrý. Já se nikdy nedám zaskočit, vždycky koukám, jak na toho druhýho vyžrát.

Pak přišla neděle, teda včerejšek, a Čára se neozval. Ze začátku jsem myslel, že se naschvál někam uklidil, aby nikdo nevěděl, že se on a Jojo vrátili do města. Řek jsem si, že někam zalezli a nechťejí riskovat ani telefon, protože kdo může vědět, co se tyhle dny odposlouchává a co ne? Uvažuju logicky. Když dokážeme umístit někam štenici my, tak to dokáže každé občán Spojených států. Kdo mu v tom zabrání? A Čára si možná myslí to samý a bojí se zavolat. Koukali jsme v televizi na fotbal, samí dva s Panenkou. Máma byla na návštěvě u své sestry přes ulici, táta někde nasával jako obvykle. Je na podpoře a má souchotiny, ale to mu nebrání, aby chlastal. Nemůže jít okolo výčepu, aby tam nevlez a neopil se do němoty. Je na mě hrdej, protože jsem prezident důležitý party. Vážím si ho a ctím ho, až na ten chlast. Nesnáším, když se něco přehání. Je blázen, že pije tolik a pak se přestává ovládat. V každém případě jsem byl rád, že odešel, protože mi to umožnilo, abych si s Panenkou chvíli oddych a podíval se na fotbal. Hra byla super vzrůso, ale já jsem si nepřestával lámat hlavu, proč Čára nezavola. Bránil jsem se myšlence, že se mu něco stalo, že ho možná sebrali turmanský poldové, ještě než se stačil vrátit do města.

Telefon zazvonil asi ve tři odpoledne, zrovna když byla hra v nejlepším. Šel jsem do kuchyně a doufal, že to bude Čára. Ale místo toho to byl Stratég, ten válečný poradce Rudochů.

Haló, povídá, jakpak se máte tam u vás na Dooleyových? Božsky, povídám. Čemu vděčím za čest, že mi voláš? Máme vaše dva členy, on na to.

Jaký členy? povídám já. O čem to meleš?

Tak mi povídá, o čem mele. Nějakou pitomou náhodou se prej stalo, že Čára a Jojo narazili na pár Rudochů a ty je oba zajali. Bylo to takhle, i když Rudochi vám budou chtít nabulíkovat, že naši dezertovali, ale to není pravda. Byla to jen a jen náhoda, já za jejich věrnost ručím.

Sotva se Čára a Jojo zbavili dodávky, napadlo je, že jestli je nebezpečná dodávka, jsou nebezpečný i jejich klubový bundy, hlavně kvůli tomu, co mají na zádech - náš znak, víte? Tak si sundali bundy a stočili je a šli stopovat jen ve svetr, představte si, pánové, v sobotu byla zima jak v psinci, že mám pravdu? Trčeli na stopu asi dvě hodiny, než jim někdo zastavil. Vyndal je před mostem, oni přešli na druhou stranu, sedli na metro a jeli do Riverheadu. Do průšvihů se dostali, když vystoupili na Hitchcockový.

Průšvih souvisel s poldama a byla to debilní náhoda, co jinýho. Co se stalo? Na ulici napadla smečka psů nějakýho mrňousa a nejmíň tisíc policajtů se snažilo ty zvířata zahnat - Čára mi potom řek, že v životě neviděl tolik poldů pohromadě. Přibíhali z celého okolí na pomoc proti těm zdivočelejm psům, někdo jim zřejmě zavola, a celá ulice se jen hemžila policajtama. Čáru napadlo, že by ho moh některý z nich zastavit, třeba už mají jeho popis, a protože neměl chuť sedět v base někde dole ve městě, tak udělal to, co bych já za těch okolností udělal taky. Vrátil se do metra a jel na příští stanici.

Příští stanice je náhodou Gatesideská třída a tam mají Rudochové svou klubovnu. Čára ví, kde ta klubovna je, a neměl v úmyslu se jí přibližovat. Oba, on a Jojo, chtěli území Rudochů obejít a namířit si to zpátky do centra v naději, že až tam

dojdou, policajti budou už pryč. Ale měli oba velkej hlad, byly asi čtyři odpoledne a začínalo se stmívat. Nejedli od snídaně, protože jak jsem je zavolaal, hned šli a zbavili se tý dodávky a pak se vydali do města. To muselo bejt asi - já nevím, v kolik přesně jste mě našli v tý cukrárně? Asi tak v půl dvanáctý, že jo? Zkrátka, bylo už odpoledne a oni byli hladoví, a tak se zastavili v jedný pizzerii, objednali si velkou pizzu s párkama a zrovna jedli, když se tam objevili negři, všichni v červených bundách s bílema rukávama. Rudý mstitelové.

Čára a Jojo neměli kudy odtamtud včas zmizet. Seděli v malým boxu, a než se nadáli, box byl obklíčenej a Čára a Jojo nebyli ozbrojený, protože měli strach, že by je policajti mohli sebrat, proto nechtěli mít u sebe zbraň, kdyby se to stalo. Jenže ty negři jsou komplet ozbrojený, jeden ukáže Čárovi pětačtyřicítku, máji pod kabátem, a povídá, ať hezky potichu a klidně vstane a jde s ním, jinak že mu to napálí do hlavy, až se rozmázne po tý jeho pizzě.

Čára a Jojo jsou kurážný kluci, nikdy z bitvy neutečou, ale tady byli v příliš nevýhodný situaci. Tak teda šli s těma Rudochama, a tím začala celá ta historie s jejich vězněním. Stratég mi do telefonu řek, že Čáru a Joja hlídá on osobně v místě, který nikdy nenajdeme, a že je nepropustí, dokud spolu neuzavřeme mír, kterej bude vyhovovat jeho partě. Jen tak mezi řečí prohlásil, že projevuje Rebelům velkou milost, když Čáru a Joja na místě neodpraví, protože jsou členy party, která zabila jejich prezidenta a jeho ženu a dítě. Jak se vám líbí takovej argument? Tu akci z minulý neděle jsem nařídil já, protože jsem se snažil uspišit mírový jednání, a teď mi ten jejich Stratég vykládá, že podle něj jsou členové mý party zločinci! Vidíte, co je to za scestný myšlení? Jakmile začnete uvažovat tímhle způsobem, tak všechno, co děláte pro svou čest a bezpečí, i vaše upřímný snahy zajistit tady v okolí mír, vypadají jako něco špatnýho místo dobrýho. Páni, nesežral jsem to Stratégovi ani na minutu, to mi můžete věřit! Já vím, co je správný, a sebrat dva mládence, který jedí pizzu a starají se o své, držet je v zajetí a využít je k prosazení podmínek, který by jinak neměly šanci, to teda správný není!

Tak jsem řek Stratégovi, že dokud nepropustí Čáru a Joja, vyjednávat se nebude, a Stratég povídá, že žádný propouštění nebude bez dalšího vyjednávání. Povídá taky: A co vražda Lewise a jeho ženy a jejich haranta, a já říkám, že nemám tušení, kdo zabil někoho z těchhle lidí, ale že mu rozhodně pomůžu ty lotry najít, jen co propustí vězně. A pak můžeme projednat spravedlivej mír. Taky mu povídám, že jestli někomu z nich ublíží, tak ať si dá zatracenej pozor na svůj čumák. Já nikdy nenadávám, to jsem vám už řek, ale tady jsem měl proti sobě hnusnou bestii a musel jsem s ním mluvit jeho jazykem.

Řek jsem mu to ještě jasněj. Řek jsem, že jestli se něco stane Čárovi nebo jeho kámošovi, tak ať se chystá strávit zbytek života v pevnosti Fort Knox, protože to bude jediný místo, kam se za ním nedostaneme. A povídám mu, ať nám je kouká vrátit před půlnocí, teda ten den, v neděli, nebo si začne v pondělí myslet, že to, co se stalo s jeho prezidentem, byla jen hračka pro nevinný holčičky.

Stratég mi řek, ať si jdu vylízat prdel. Doslova takhle to řek.

Opakuju ty slova, jen abych ukázal, co za bestie jsou ty Rudoši a s kým jsme měli tu čest.

Přišla půlnoc a minula a Čára a Jojo nikde. Svolal jsem schůzi rady a řek jim, co mám v plánu. Johnny to odmít. Ještě nevěděl, že Piskle je mrtvá, ale nesouhlasil s naším plánem, protože prej už má toho prolívání krve a mordů plný zuby. Řek, že radši odejde z party, než aby se zapletl do dalšího vraždění. Vysvětlil jsem jemu a radě, že tohle není vraždění lidí, ale hnusnejch zvířat, je to zabíjení nepřítele. A nezapomeň, řek jsem mu, že Čára a Jojo teď prožívají bůhvíjaký muka a Johnny mě přerušil a zeptal se, co vůbec dělají zpátky ve městě a kde je Piskle.

Řek jsem mu, že se změnily plány, že Piskle je v pořádku, a ať nezavádí řeč jinam. Jde o to, že Čára a Jojo jsou věznění, a my je nepříteli neobětujeme, neoustoupíme mu, dokud má v rukou naše lidi. Řek jsem mu taky, že z party se nevystupuje, a že jestli odmítne jít s náma zejtra večer na Rudochy, budu ho pokládat za dezertéra. Ať rovnou odejde někam pryč, protože na území Rebelů už nesmí nikdy vstoupit, jestli to nechce těžce odpykat. Parta je plná lidí, který jsou ochotný pro dobro celku obětovat i život, plná lidí, jako jsou Čára a Jojo, který upadli právě teď do rukou nepříteli a procházejí strašlivou zkouškou jen proto, abysme mohli nastolit spravedlivej a trvalej mír. Proto se nemůžu dívat vlídně na dezertéra, ať je to kdo chce. Jestli má v úmyslu vycouvat z boje, pak se mýho odpuštění nedočká. Ať si to ještě jednou rozmyslí.

A Johnny řek, že to udělá, i kdyby měl odjet až do Číny. A zejtra večer nikoho nezabije. A já jsem mu řek, ať teda táhne. Kde je Piskle, zeptal se ještě jednou.

Řek jsem mu, že mu do toho nic není, protože zradil naši partu, není už její člen a nemá žádný práva.

On řek, že ji najde, a odešel.

Já jsem po jeho odchodu řek radě, že jsou na místě nejtvrdší opatření, a nařídil jsem Bouchačkovi a Čingovi, ať jdou za Johnnym a postaraj se, aby nedělal další potíže.

Hlášku přijala skupina Charlieho Broughana na stojedniče. Službu měl sám Broughan. Vyšel ven ve čtyři ráno, promluvil s policistou z hlídkového vozu a pak se odebral na prázdnou parcelu, kde schoulená u plotu ležela mrtvola chlapce. Mrzlo, jen praštělo. Z jednoho konce parcely byly natažené šňůry k několika oknům v zadní stěně činžáku za plotem. Chlapec měl na sobě jen kalhoty, ponožky a košili. Bud byl bez bot, když ho vrah zabil, anebo mu někdo boty ukradl, když už byl mrtev. Broughan byl u policie dlouho a věděl, že v téhle části města není vražda pro boty nic nemožného. Na zemi vedle mrtvoly našel dva mosazné knoflíky i s nití a předpokládal, že je někdo utrl z kusu šatstva, pravděpodobně z bundy, kterou měl chlapec přes košili. Dal knoflíky do sáčku a opatřil je štítkem. Pro laboratoř. Na parcelu, kde Broughan pracoval, vtrhla smečka divokých psů. Nedělal s nimi dlouhé cavyky, vytáhl pistoli a zastřelil nejdřív německého ovčáka a pak obrovskou potvoru neznámého původu s bílými skvrnami. Zbývající čtyři příslušníci smečky utekli a Broughan se znova pustil do práce. Hledal šlépěje, zbraně, předměty osobní potřeby, které někdo upustil, cokoli, s čím by se dalo začít. Když byl s mrtvolou hotov policejní lékař, prohledal chlapcovy kapsy. Nenašel žádný průkaz - další takovej případ, pomyslel si Broughan. V tu chvíli ho osvětlil nápad, a tak požádal fotografa,

aby udělal polaroidem snímek chlapcova obličeje. Snímek si vzal s sebou do služebny. V Broughanových archivech byly dva tisíce sto sedmnáct snímků členů riverheadských gangů. Byl u čtyřtého osmašvacátého, když přišel na fotografii, která odpovídala polaroidu zavražděné oběti. Vzadu na snímku bylo chlapcovo jméno: Jonathan Quince, bytem ulice Waverly, číslo 782. Chlapec patřil ke gangu, který si říkal Američtí rebelové.

Broughan se podíval na nástěnné hodiny. Bylo dvacet minut po páté ráno.

Zavolal do služebny sedmaosmdesátky. Sluchátko zdvihl detektiv Bob O'Brien. Broughan se představil a pak řekl:

"Mám něco, co by mohlo zajímat Carellu. Je tam?"

"Přijde kolem osmý," řekl O'Brien.

"Popros ho, ať mi zavolá hned, jak přijde."

"Vyřídím."

"Děkuju." Broughan zavěsil, uvažoval, nemá-li zavolat Carellovi domů, a rozhodl se, že ho nechá spát. Pár hodin to počká. Aspoň doufal.

Matka Jonathana Quince byla asi čtyřicetiletá paní - menší, s mohutným poprsím, modrooká, začínala šedivět. Když za ní 14. ledna v půl deváté ráno přišli Kling s Carellou, byla už oblečená a chystala se do města, kde pracovala v oděvním centru. Představili se a byli vpuštěni do bytu. Paní Quinceová jim řekla, aby byli tak hodní a pospíšili si, protože to má metrem do práce dvacet minut a ještě nesnídala. A ať jí laskavě prominou, že si při hovoru s nimi vypije kávu. Nezeptala se, jestli nechťejí také. Její syn byl členem pouličního gangu a oni věděli, že u ní není policie poprvé. Její srdečnost byla přinejmenším poněkud nucená.

"Paní Quinceová," řekl Carella, "Je mi velmi líto, že vám přinášíme špatnou zprávu, ale..."

"Johnny," řekla bezvýrazně a synovo jméno jí uvízlo někde v hrdle.

"Ano."

"Je vážně zraněnej?"

"Je mrtev," řekl Carella.

"Ne."

Oba policisti mlčeli.

"Ne!" řekla paní Quinceová ještě jednou.

"Bohužel," řekl Carella.

"Jak se to stalo?"

"Někdo ho zastřelil."

"Kdo?"

"To nevíme."

"Ty gangy," řekla a zavrtěla hlavou. Oči měla najednou skelné a celý obličej jako by ztuhl.

"Já mu to říkala."

"Paní Quinceová, znáte dívku, která se jmenuje Margaret McNallyová?"

"Pískle? Znáám. Má s tím něco společného? Poprali se o ni?"

"Ne, paní Quinceová. Ve čtvrtku ji někdo zavraždil, a pokud víme..."

"Panebože," řekla paní Quinceová, "panebože, co se to děje?"

"Pokud víme, chodila s vaším synem."

Paní Quinceová neodpovídala. Dívala se upřeně do šálku s kávou, jako kdyby doufala, že tam najde odpověď.

"Paní Quinceová?"

"Ano," řekla tupě.

"Chodila s ním, ano."

"Je tu možnost, paní Quinceová, že jejich smrt spolu souvisí. Ještě nevíme přesně, co se děje, ale..."

"Kde je?" zeptala se náhle.

"Váš syn? V márnici. Ve Washingtonově nemocnici."

"Je to určitě on?"

"Ano, je to více méně jisté. Detektiv Broughan, který to vyšetřuje -"

"Jak to? To není váš případ?"

"Oficiálně ne. Případ obvykle vyšetřuje detektiv, který o něm přijal hlášení."

"Jak teda víte, že je to Johnny?"

"Protože detektiv Broughan dal pořídit snímek a ten odpovídá -"

"Fotky můžou lhát."

"- fotografii v jeho kartotéce," dořekl Carella.

"Nemyslíme si, že došlo k omylu, paní Quinceová, bohužel."

"Chci jít do márnice," řekla.

"Chci se přesvědčit, chci ho vidět, abych si byla jistá."

"Ovšem"

"Já věděla, že se to stane," řekla.

"Věděla jsem, že se to dřív nebo později stejně stane."

"Máte k tomu nějaký důvod?"

"Od toho potratu jsem věděla, že se to stane."

"Jakého potratu? Můžete nám to vysvětlit?"

"Když si Pískle chtěla dát udělat potrat a oni řekli ne."

"Kdo řekl ne?"

"Johnnyho parta. Chlapci z jeho gangu. Řekli ne, to se nesmí. Obě děti přišly za mnou a řekly, že se chtějí vzít, protože gang prohlásil, že Pískle si nesmí dát udělat potrat. Nedovolila jsem jim to. Holce bylo tehdy teprve patnáct a Johnnymu sedmáct. Jak můžete dovolit, aby se dvě děti vzaly, když jsou tak mladý? Řekla jsem, že souhlasím s tím jejich... jak se jmenuje... s tím, co se tak falešně usmívá, s tím, co je jejich prezident. Můžete dát dítě adoptovat, řekla jsem. Byla to ode mne chyba. Ty děti se z toho nikdy nevzpamatovaly. Oba. A od chvíle, co Pískle porodila a dala dítě k adopci, začal mít Johnny maléry s tím svým gangem. Myslela jsem si, že jedná správně, vždyť byli ještě nedospělí. Jak může člověk svolit ke sňatku dvou dětí? Ony nevědí, co to obnáší... moje vlastní manželství... oni o tom nic nevěděli. Snažila jsem se jim pomoci a udělala jsem chybu. Měla jsem jim dát své požehnání a říct, ať jdou a vezmou se. Možná že by se tohle nebylo stalo. Možná že by se byl nadobro rozešel s tím gangem a tohle se nemuselo stát." Najednou, jako by si vzpomněla na něco mimořádně důležitého, řekla s překvapeným výrazem: "Johnny měl před dvěma týdny narozeniny. Osmnáctý. Chci jít do té nemocnice. Musím se přesvědčit, že je to on. Chápete? Rozumíte mi?"

"Ano, paní Quinceová."

"Protože si musím být jistá."

"Paní Quinceová, vy si určitě přejete, abychom dopadli vraha vašeho syna, a můžete nám k tomu možná pomoci."

"Ano," řekla nezvučně. Zdálo se, že neposlouchá.

"Řeknu vám, co už víme, a také, co si myslíme. Víme, že Pískle, Margaret McNallyová, byla v pátek časně ráno nalezena v lese u dálnice číslo čtrnáct za řekou v Turmanu. Očitý svědek viděl dva chlapce v bundách se znakem gangu Amerických rebelů a také dodávku s jejich znakem na dveřích auta. Opuštěnou dodávku a domek, v němž podle našeho názoru věznili Pískle, jsme našli. Majitelkou domku je jakási Martha Walshová, teta Amerického rebela, kterému se říká Velký Anthony nebo Čára."

"Ano," řekla paní Quinceová.

"Máme vážné důvody věřit, že Velký Anthony a ještě jeden chlapec odvezli ve středu večer Pískle do Turmanu a pak ji z nějakého důvodu zabili. Zatím nevíme proč. A Velkého Anthonyho jsme zatím taky nenašli."

"Myslíte, že mýho syna zabil on?"

"Nevíme. Až ho najdeme, položíme mu několik otázek. Máme toho dost, abychom ho mohli zatknout. A tady nám můžete pomoci vy."

"Jak pomoci?" zeptala se.

"Najít ho. Najít Velkého Anthonyho. Čáru."

"Jak vám v tom můžu pomoci?"

"Existovalo nějaké místo... neznám se Johnny někdy o nějakém místě, kam se členové jeho gangu uchýlovali, když potřebovali... prostě když potřebovali na nějaký čas zmizet?"

"Jak to myslíte?"

"Schovat se."

"Schovat se?"

"Před policií. Existovalo takové místo tady ve městě, kam by mohli jít? Klubovna na Hitchcockově a Dooleyově to není. Místo, o kterém by policie nevěděla."

"Já o žádném takovém místě tady ve městě nevím."

"Z kartotéky detektiva Broughana víme, že Johnny měl už několikrát potíže s policií..."

"Ano," přisvědčila.

"Nás zvláště zajímá červen minulého roku, když policisté 101. revíru nemohli šest dní najít vašeho syna. Nakonec se sám dostavil na stanici a prohlásil, že nevěděl, že ho hledají, ale teď je tady a co po něm chtějí. Zřejmě se někde schovával, zatímco si pro něj vymysleli vhodné alibi. Pamatujete se na to, paní Quinceová?"

"Nepamatuju."

"Tehdy se i střílelo."

"Ne, nepamatuju se."

"Minulý červen. V druhé polovině měsíce."

"Ne."

"Nepamatujete se, jestli Johnny odešel z domova někdy vloni v červnu?"

"Ne."

"Ale vzpomenete si, že sem přišla policie a sháněla se po něm. Detektiv Broughan ze 101. policejního revíru?"

"Ano, na to se pamatuju. Ale já tu totiž nejsem pořád."

"Ale v červnu, když přišel detektiv Broughan a ptal se po Johnnym, tak jste tu byla, paní Quinceová."

"Ano, to jsem tu byla. Vrátila jsem se pro něco, už nevím pro co. Myslím, že jsem si vzala špatný boty, to bude ono. Myslím, že černý, když jsem si měla vzít modrý. Ano, tak to bylo. Já tu totiž moc často nejsem, víte."

"A kde jste?" zeptal se Kling.

"Bydlím u přítele. Můj manžel a já jsme rozvedeni."

"Byla jste u svého přítele v červnu? Když byl Johnny šest dní nezvěstný?"

"Asi ano, ale nepamatuju si to. Já se tady moc nezdržuju, nemám ten dům ráda. Nemám ráda lidi, co tu bydlí. Začínají se sem stěhovat Taliáni. Většinou jsem u svého-přítele. Johnny je už velkej chlapec, dokáže se o sebe postarat."

Zaváhala, když si uvědomila, co řekla.

"Já... já jsem si vždycky myslela, že se o sebe postará," dodala.

"Nedá se ode mne čekat... nedá se čekat, že ho budu v jednom kuse hlídat. Bylo mu osmnáct. Když mně bylo osmnáct, byla jsem už vdaná."

"Máte ještě další děti, paní Quinceová?"

"Měla jsem ještě jednoho syna. Padnul ve Vietnamu."

"Promiňte."

"Ano," řekla paní Quinceová a pokývala hlavou.

"Muž mě nechal v pětadesátém roce. Myslím, že ani neví, že našeho nejstaršího zabili ve válce. Jestlipak se někdy doví, že už jsou oba mrtví? Anebo jestli ho to bude vůbec zajímat. Slyšela jsem, že žije v Seattlu. Někdo mi povídal, že ho tam viděl, už jsem zapomněla kdo. Někdo. Vypadal prý moc spokojeně." Paní Quinceová zase pokývala hlavou.

"Vychovávat sama dva kluky není žádná maličkost, víte. Potřebujou mužského, aby... aby... já nevím," řekla a pokrčila rameny.

"Je to těžký. Snažila jsem se, jak jsem mohla. Snažila jsem se zachovat správně. Když se Roger chtěl přihlásit do armády, řekla jsem ne, ale on mě stejně neposlechnul. A když jsem zjistila, že Johnny se dal k tomu gangu, snažila jsem se s ním promluvit, ale... víte... je to těžký, když v rodině není chlap. Řeknou vám akorát, ať jdete někam, chápete? Jste jejich máma, ale oni řeknou, vlez nám na záda a dělají si, co chtějí. Johnny nebyl žádnéj svatoušek, měl potíže se zákonem už od dvanácti let. Nejhorší to bylo tenkrát, když postřelil toho kluka, aspoň myslím..."

"Bylo to vloni v červnu, paní Quinceová?"

"Jo, jak jste o tom mluvili. Postřelil kluka, kterej patřil k jinýmu gangu, zapomněla jsem, jak se ten gang jmenoval, mají všichni tak nemožný jména, všechno je to tak nemožný..."

"Nejmenovali se Smrtihlavové?"

"To vám nepovím. Nevzpomínám si."

"Když sem přišel detektiv Broughan a sháněl se po Johnnym... věděla jste tenkrát, že někoho postřelil?"

"Věděla."

"Víte, co se stalo s tím chlapcem, kterého Johnny postřelil, paní Quinceová?"

"Vím. Umřel ve Washingtonově nemocnici."

"Ano," řekl Carella.

"Ano, já vím." Zvedla hlavu a její oči se setkaly s Carellovými.

"Co jsem podle vás měla udělat, no, řekněte? Prozradit ho? Byl to můj syn. Jednoho jsem ztratila rok předtím v listo

padu a nechtěla jsem přijít o druhýho. Ted' už na tom nezáleží. Jak jednou žije člověk tady, tak osudu neujde, nemůže." Sklopila zase oči.

"Ještě jsem se nesetkala se syny boháčů, který by padli tam v tý Tramtárii, vy snad ano? A taky nevím o jejich synáčkích, který by zabil někdo o půlnoci někde na ulici. Jestli je nějakej Bůh, milej pane, tak chudý lidi pro něho neexistujou."

"Paní Quinceová," řekl Carella, "když vloni v červnu detektiv Broughan hledal vašeho syna, věděla jste, kde se skrývá?"

"Jo," řekla, "věděla."

"Kde to bylo?" řekl Carella a naklonil se dopředu.

"To vám nepomůže," řekla paní Quinceová.

"Byl v tom baráčku v Turmanu."

To odpoledne ve čtyři hodiny, přesně týden a dvanáct hodin potom, co bylo v telefonním výkopu nalezeno oněch šest mrtvol, zatelefonovala Carellovi Phyllis Kingsleyová, sestra toho vousatého bělocha, který byl s Eduardem a Constantinou Portolesovými

tehdy, když byli všichni zavražděni. Phyllis mu řekla, že se na ni obrátila dívka jménem Lisa Knowlesová, která přiletěla z Kalifornie, jakmile se dověděla o smrti Andrewa Kingsleyho, a přeje si mluvit s policií. Ubytovala se v Isole v hotelu Farragut.

Carella Phyllis poděkoval, zavěsil a hned vytočil číslo hotelu Farragut.

8

Dostal se dolů do města až po páté hodině.

Na město se už snesla noc, pouliční lampy byly rozsvícené, podvečerní shon zaměstnanců kanceláří už začal. Carella objel dva bloky a hledal, kde by zaparkoval, ale nakonec musel dát vůz do garáže. Neměl z toho velkou radost, protože věděl, že mu to neproplatí, bez ohledu na to, jak dlouho tam vůz bude. Ulice byly ponuré a studené. Chodci ho míjeli cestou k zastávkám autobusů, hlavy skloněné proti prudkému větru, rukama svírali límce kabátů nebo je měli vražené do kapes. Podíval se na oblohu a doufal, že nebude sněžit. Neměl rád sněh. Teddy ho jednou přemluvil, aby zkusil lyžovat, a on si hned napoprvé málem zlomil nohu. Odmítal lyže a sněh a studené počasí, které leze člověku do morku kostí a navíc je příčinou mizerné nálady. Myslel na Margaret McNallyovou ležící na zabláceném listí s blůzou ztuhlou nasáklou krví. Myslel na Johnnyho Quince s dvěma kulkami v temeni, bez bot, jen v kalhotách a košili. A myslel na těch šest nahých mrtvol ve výkopu telekomunikační společnosti. Pospíchal do toho hotelu.

Hotel Farragut byl podnik posledního řádu, jeho klienty byly prostitutky, narkomani, zloději a pasáci. Kdyby byl Carella stál o několik zatčení, když už byl jednou tady, třeba proto, aby ta cesta nebyla k ničemu, mohl zatýkat podle libosti. Nebyl však ve svém revíru a dalo se čekat, že tady mají na ochranu občanstva, udržování mravnosti a na nikdy neutuchající boj proti zneužívání drog svoje policajty. Ať se starají oni. Názor, který si předběžně učinil o Lise Knowlesové, nebyl příliš příznivý. Co dělá slušná holka jako ty v takovém pajzlu, ptal se jí ještě dřív, než se s ní setkal.

Ukázalo se, že Lisa Knowlesová je slušná dívka. Prostě neměla moc peněz, a tak si našla pokoj v hotelu Farragut jen proto, že nic lacinějšího nenašla. Lisa byla přímo ukázkou kvetoucího, zdravím kypícího kalifornského mládí. Bylo jí přibližně devatenáct, měřila přinejmenším metr pětasedmdesát, v opáleném obličejí jí jiskřily modré oči, blond vlasy se vlnily po zádech až k pasu. Dlouhé bosé nohy vězely v modrých džínách, pevná ňadra bez podprsenky se rýsovala pod těsným bílým tričkem. Privítala ho u dveří do pokoje a hned se omluvila za díru, v které bydlí, pak mu vysvětlila, že je skoro bez peněz. Carella za ní vešel do pokoje a ona za oběma zavřela dveře. V pokoji byla postel, jediné křeslo, stojací lampa a prádelník se stopami po hořících cigaretách. Lisa si sedla se zkříženýma nohama na postel, Carella se posadil do křesla.

"Prý s námi chcete mluvit," řekl.

"Ano."" Zdůraznila to jediné slovo tím, že krátce potřásla záplavou blond vlasů. Měla velké ruce i nohy a byla vůbec celá veliká. Carella si ji dovedl představit na pláži v Malibu v bikinkách a na surfařském prkně. Dovedl si ji představit - a samotného ho to překvapilo - i v posteli. Rychle se vrátil k věci.

"O čem?" zeptal se.

"O Andrewovi Kingsleym. Dostala jsem od něho dopis čtyři dny potom, co byl zabit. Napsal ho minulou sobotu. Byla bych ho odnesla poldům u nás v Kalifornii..." Zářivě se usmála.

"Na policii, promiňte," řekla.

"Jen jsem si myslela, že by se na to pravděpodobně vykašlali, když to není jejich případ. Měla jsem pravdu?"

"Těžko říct. Policie v Los Angeles je velice schopná," řekl Carella a opětoval její úsměv.

"Určitě by se byli s námi spojili."

"Jak víte, že to bylo v Los Angeles, a ne v San Francisku nebo v San Diegu nebo někde jinde?"

"Protože nám Kingsleyova sestra řekla, že pracoval u Wattse

. A to znamená v Los Angeles."

"Chytřej, chytřej," řekla Lisa a poklepala si na čelo ukazováčkem.

"Zkrátka, sehnala jsem prachy a přijela osobně. Nechtěla jsem riskovat, že se s dopisem nic nebude dít, protože si myslím, že vám může pomoci najít toho, kdo ho zabil. Mimoto moje rodina je v Miami a já už jsem tam měla dávno jet za nima na návštěvu, tak jsem si řekla, že zabiju dvě mouchy jednou ranou. Jestli mi ovšem pošlou prachy na letenku. Mám strach poslat jim adresu tohoto ohavného podniku, mohli by se dovtipit, co je to za pajzl, a spustit povyk. Ale telegram jim poslat musím, protože mám akorát třicet centů - ne, to přeháním, ale vážně jsem skoro úplně švorc. Jestli mi někdo nepomůže, budu se muset přidat ke zdejším štetkám." Najednou se zase zasmála. Představa Lisy Knowlesové jako prostitutky rázem naplnila ten malý, ošumělý a neveselý pokoj. Lisa v podvazkovém pasu a kalhotkách s otevřeným rozkrokem, dlouhé blond vlasy rozprostřené po polštáři, Lisa navštěvovaná a zneužívaná opilými námořníky a...

"Kolik je vám let?" zeptal se Carella zčistajasna.

"Dvaadvacet. Proč?"

"Tak mě to napadlo."

"Stará dost," řekla, "nedělejte si starosti." Zase se usmála tím zářivým úsměvem a Carella se najednou cítil velice nepříjemně a zatoužil vypadnout z toho pokoje, jít domů a říct své ženě: "Hádej, co se mi stalo, milenko? Dneska se mnou koketovala krásná dvaadvacetiletá blondýnka, jen si to představ!" Až na to, že Lisa Knowlesová nekoketovala. Anebo ano? Koneckonců to ona se zmínila o prostituci. Proč se mi zjevují všechny tyto hambaté obrázky, doktore? pomyslel si Carella a usmál se.

"Ano?" řekla.

"Co?"

"Proč se usmíváte?"

"Jen mě napadlo něco legračního," řekl a pak se vrátil k úřednímu tónu.

"Směl bych se na ten dopis podívat?"

"To víte, že jo," řekla, slezla z postele a šla přes pokoj, dlouhé nohy kráčely po linoleu, pevný a kulatý zadeček v těch těsných modrých džínách - Tak poslyš, řekl si Carella a přes své varování ji pozoroval, jak hrábla do kožené kabelky ležící na prádelníku a vytáhla červeně a modře lemovanou leteckou obálku. Vrátila se k němu a zastavila se těsně před lenoškou, málem se ho dotýkala koleny. Přijal od ní obálku, nastavil stínítko lampy, aby lépe viděl, pak vytáhl dopis z obálky a rozevřel ho. Lisa se postavila za lenošku, aby mu mohla číst přes rameno.

"Vidíte datum?" řekla.

"Zabili ho v neděli, že? A ten dopis je napsaný v sobotu."

"Ano, je to tak," řekl Carella a pustil se do čtení dopisu.

MÁ DRAHÁ ZLATÁ PRINCEZNO, JAK SE MÁŠ? JSEM JEŠTĚ TADY A BYDLÍM U SESTRY. JE TO TROCHU OTRAVA ALE UŽ JSEM NA VÁZAL NĚJAKÉ STYKY A MYSLÍM, ŽE SE TADY BUDU MOCT USA DÍT A PUSTIT SE DO PRÁCE- KVŮLI KTERÉ JSEM SE SEM NA VÝCHOD VYDAL.

"Tak mi říkal, zlatá princezna," ozvala se Lisa.

"Hm," řekl Carella.

"Protože jsem blondýnka."

"To vidím."

Měl na jazyku ještě něco, ale rozmyslel si to a pustil se do čtení další části dopisu.

ZÍTRA RÁNO POJEDU NA DRUHÝ KONEC MĚSTA PROMLUVIT SI S PREZIDENTEM JEDNOHO GANGU ŘÍKAJÍ SI SMRTIHLAVOVÉ. ČLENY JSOU PORTORIKÁNCI A JEJICH VŮDCE SE JMENUJE EDU ARDO PORTOLES. SEZNÁMIL MĚ S NIM JULIO CABRERO- PAMATUJEŠ SE NA NĚJ, JE TO TEN CO HRÁVAL NA PIANO V BARU U SLUNCE NA HLAVNÍ TRIDĚ. TADY TEĎ HRAJE VE ČTVRTEK A PÁTEK V JEDNOM PODNIKU VE ČTVRTI A SOTVA SE UŽÍVÍ, ALE DĚLÁ TO- CO HO BAVÍ A TO JE NAKONEC TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ NEMÁM PRAVDU- ZLATOVLÁSKO?

"Říkal mi taky Zlatovláško," ozvala se Lisa.

"Určitě proto, že jste blond."

"Jak jste na to přišel?"

"Chytřej, chytřej," řekl Carella a poklepal si na čelo, jako to udělala předtím ona.

ZKRÁTKA JULIO MĚ SEZNÁMIL S TÍM PORTOLESEM• KTERÝ BYDLÍ BLÍZKO MÍSTA, KDE JULIO VYROSTL A TAK JSEM SE DOVĚDĚL. JAK TO TAM VYPADÁ. VYÁDRĚM LI SE MÍRNĚ, TAK TO TAM PÁCHNE, SITUACE JE PRÁVĚ TAK ZRALÁ, ABY SE DO NÍ ULOŽILI TAKOVÍ LIDÉ JAKO TVŮJ VĚRNÝ ANDREW KINGSLEY MÁ DRAHÁ A SNA ŽILÍ SE TROCHU S TÍM HNOUT K LEPŠÍMU, NEŽ SE VŠICHNI NAVZÁJEM ZAMORDUJOU. LISO, TY GANGY TEĎ VĚZÍ AŽ PO UŠI V NĚČEM CO SE DÁ KLIDNĚ NAZVAT TOTÁLNÍ VÁLKOU. A JESTLI JIM NĚKDO NEUKÁŽE MÍRUMILOVNĚJŠÍ ZPŮSOB, JAK ŘEŠIT VZÁ

JEMNÉ ROZPORY ODSKÁČE TO SPOUSTA NEVINNÝCH LIDÍ. TVRDÍM TO, PROTOŽE VÍM, ŽE PŘED DVĚMA TÝDNY JEDNA MATKA KTERÁ VEZLA SVÉ DÍTĚ V KOČÁRKU PARKEM, BYLA OMYLEM ZA STŘELENÁ, KDYŽ ČLEN GANGU KTERÝ SE JMENUJE RUDÍ MSTITELÉ, ZAČAL. PÁLIT PO ČLENU PORTOLESOVA GANGU. SITUACE JE. JAK SE ZDÁ ZVLÁŠTĚ NAPJATÁ MEZI TŘEMI ZDEJŠÍMI GANGY: PORTOLESOVÝM, KTERÝ SI ŘÍKÁ SMRTIHLAVOVÉ. ČERNOŠSKÝM ZVANÝM RUDÍ MSTITELÉ A JEDNÍM BĚLOŠSKÝM NAZVANÝM AMERICKÍ REBELOVÉ. ŘÍKÁM SI, ŽE KDYBY SE MI PODAŘILO PŘIMET JE. ABY PRACOVALI SPOLEČNĚ NA NĚČEM KONSTRUKTIVNÍM, SNAD BY PŘESTALI ZABÍJET JEDEN DRUHÉHO. UŽ JSEM NĚCO PODOBNÉHO OPATRNĚ NAZNAČIL PORTOLESOVI, A JEHO TO- JAK SE ZDÁ- ZAUJALO SNAD PROTO- ŽE PŘED ŠESTI MĚSÍCI V ČERVNU NĚKDO ZAVRAŽDIL JEHO NEJBLIŽŠÍHO PŘÍTELE. ŘEKL BYCH ŽE HO TA NESMYSLNÁ VÁLKA UŽ UNAVUJE A ŽE BY S NÍ RÁD SKONCOVAL. ŘEKL MI TAKY, ŽE PREZIDENT RUDÝCH MSTITELŮ JE ŽENATÝ- NEDÁVNO SE MU NARODILO DÍTĚ A JE UŽ SKUTEČNĚ TROCHU STARÝ NA TYHLE POULIČNÍ ŠARVÁTKY. PORTOLES SI MYSLÍ, ŽE BY SE S NIM DALO TAKY MLUVIT. NEJVĚTŠÍ PROBLÉM BUDE ASI PREZIDENT TĚCH AMERICKÝCH REBELŮ ASPOŇ PODLE PORTOLESE, JE TO SOBECKÝ A BRUTÁLNÍ PURITÁN- V PODSTATĚ ČLOVĚK BEZ SMYSLU PRO HUMOR KTERÝ NIKDY NIKOMU NIC NEODPUSTÍ A KTERÝ SI NAMLUVIL, ŽE ON JEDINÝ Z CELÉHO OKOLÍ ZNÁ PRAVOU A SPRÁVEDLIVOU CESTU A ŽE KAŽDÝ KDO S NIM NESOUHLASÍ JE BUĎ BLÁZEN, NEBO CHCE ZKŘÍŽIT JEHO VELKOLEPÉ A NAPROSTO EGOCENTRICKÉ PLÁNY. JMENUJE SE RANDALL NESBITT A JÁ SE BUDU SNAŽIT SI S NIM PROMLUVIT. NEJDŘÍV SE ALE SEJDU ZÍTRA VEČER S PORTOLESEM A NĚKDY V TÝDNU S ATKINSEM, VŮDCEM MSTITELŮ.

"Hele, vy náhodou nebydlíte tady ve městě?" zeptala se Lisa najednou.

"Bydlím. Totiž ne přímo tady, ale nahoře v Riverheadu."

"Tak mě to napadlo," řekla.

"Napadlo mě," pokračovala, "že jestli strávím v tomhle podniku ještě jednu noc, tak se zblázním. Jdu dneska nahoru po schodech a vidím chlapa, jak si nahoře na druhém patře píchá injekci, no řekněte? Měl ruku nad loktem převázanou gumou, víte, žílu vystouplou a jehlu připravenou, jen ji zabodnout. Tady na schodech, prosím! A po chodbách běhaly celou noc holky ve spodním prádle a všude se potloukali neznámí mužský a ťukali mi na dveře. Tohle je hotel, to vám povídám! Proto jsem se ptala, jestli nebydlíte tady ve městě."

"Jak to myslíte?" zeptal se Carella, ačkoli moc dobře věděl, jak to dívka myslí, a doufal, že to tak myslí, ale současně zase, že ne.

"Jestli bych nemohla jít k vám," řekla prostě a pokrčila rameny.

"No," řekl Carella. Najednou měl sucho v ústech.

"Je mě sice kus," řekla, "ale zaberu moc málo místa, a slibuju, že zůstanu na své straně postele." Přešla k jeho křeslu, zastavila se před ním, klesla na kolena, podívala se mu vzhůru do obličeje a řekla: "Co vy na to?"

TEĎ ALE CHCI, MOJE ZLATÁ PRINCEZNO, DÁT TENHLE DOPIS NA POŠTU, NEŽ MI JI ZAVŘOU. BUDU SE SNAŽIT NAPSAT ZASE ZÍTRA ODPOLEDNE. POZDRAVUJ ČAUČAUA. DOUFÁM ŽE SI I NADÁLE ZACHOVÁVÁ ČISTÝ ŠTÍT, ŘEKNI MU TO. ZDRAVÍM TĚ. MÍR S TEBOU.

ANDY.

"Pomůže vám to?" zeptala se Lisa.

Podíval se na ni. Dosud před ní klečela, seděla si na patách. Její oči v opáleném obličeji byly neuvěřitelně modré.

"No, my toho vlastně už většinu víme. Ohromně by nám to bylo pomohlo před několika dny."

"Já jsem to dostala až ve čtvrtek."

"Snad jste přece jen měla zajít na policii v Los Angeles."

"Tak bych nikdy nepoznala vás," řekla a usmála se. Položila mu ruku na koleno.

"Tak co říkáte? Vezmete mě s sebou domů?"

"Jsem ženatý," řekl.

"A co má být?"

"Nemyslím, že by má žena zrovna jásala, kdybych vás při. vedl. I kdybyste zůstala na své straně postele."

"Na tom něco je," řekla s úsměvem a Carella měl dojem, že ji jeho odpověď bůhvíproč povzbudila. A začal uvažovat, jestli se vlastně nesnažil ji povzbudit, jestli si s myšlenkou vzít kvetoucí mladistvou Lisu Knowlesovou domů nepohrával ať už by pro dnešní noc bylo doma kdekoli.

"Tady byste nechtěl zůstat, že ne?" zeptala se.

"Nechtěl."

"Já jsem si myslela, že ne. Včera v noci tu běhaly krysy. Jedna mi dokonce vyskočila na postel. Málem bylo po mně. A to ani nemluví o tom, co běhalo venku po chodbách. Já se sbalím," řekla a vyskočila.

"Za minutku jsem hotová. Můžeme jít někam jinam. Tady ve městě se přece něco najde, nebo ne?"

"Najde, kolik chcete, ano," řekl.

"Liso, já jsem ženatý."

"To je v pořádku, mně to nevadí. A nemusíme ani nic dělat, když nebudete chtít. Mně se prostě líbíte a ráda bych vás líp poznala."

"A taky byste se ráda dostala tady z toho pajzlu."

"Ano, ale to až na druhém místě. Vážně. Jak se jmenujete? Já vím, ukázal jste mi odznak a řekl jste mi své jméno, ale zapomněla jsem ho."

"Carella. Steve Carella."

"Steve," řekla.

"Hezký jméno. Je Carella italský jméno nebo španělský nebo jaký?"

"Italské."

"To se mi líbí," řekla.

"Opravdu se mi to líbí. Tak oukej? Jdeme někam?"

"Ne, nejdeme nikam Liso," řekl a vstal a podal jí dopis... Pak si sáhl do kapsy. Z peněženky vyndal tři dvacetidolarové bankovky.

"Tady máte," řekl.

"Co to má být?"

"To vám stačí, abyste si zaplatila slušný pokoj, dobrou večeři a zavolala své rodiče."

"Já od vás nemůžu vzít peníze," řekla.

"To je půjčka."

"Jak vám to vrátím?"

"Dám vám adresu. Sbalte si kufr, ano? Nechci, abyste šla dolů sama. V tomhle podniku vás může někdo oddělat, jen sem vkročíte." Najednou se usmál.

"Já se skoro sám bojím jít dolů. Tumať. Vemte si to."

"Děkuju," řekla a přijala peníze. Rychle a s velkými rozpaky nactpala bankovky do kapsy džínů.

"Děkuju," opakovala.

"Ale..."

"Ano?"

"Nemyslete si, že jsem... Chci říct..." Pokrčila rameny.

"Já jsem z vás nechtěla vytáhnout peníze na hotel. Docela vážně. Já bych vás opravdu ráda poznala. A ženatý muž je jsem měla už dřív, takže... Chci říct, že by mi na tom nezáleželo. Mně ne, ale za ty prachy stejně děkuju. Vrátil vám je. Nezapomeňte mi dát svou adresu."

"Dám," řekl Carella.

"A teď zmizme, než si to rozmyslím."

"Kéž by!" řekla a zasmála se.

"Nepadá v úvahu," řekl.

Presto byl nervózní, když si balila věci, a pospíchal s ní pryč. Úplně se mu ulevilo, teprve když ji posadil do taxíku a dal řidiči adresu malého, levného, ale slušného hotýlku v jižní části města.

Díval se za taxikem, jak odjíždí od chodníku. Lisa oťřela zadní okénko, mávala na něj za sklem a taxík zmizel v mraku kouře z výfuku.

Věděl, že Teddy nic neřekne. Neřekne: "Hádej, co mě dneska potkalo, milenko! Dneska se mnou koketovala krásná dvaadvacetiletá blondýnka, co ty na to?" Protože říct to Teddy by bylo skoro totéž jako vlézt s Lisou do postele. A jestliže nemá zapotřebí povzbudit své mužské sebevědomí jedním stupidním způsobem, tak tím druhým už docela určitě ne.

Cítil se dobře.

Štíplavou zimou kráčel rychle ke svému autu. Začínalo sněžit.

To pondělí večer v půl osmé se detektivu Charliemu Broughanovi ze 101. revíru cestou do práce podařil parádní kousek. Byla to spíš náhoda než něco jiného.

Broughan vyšel z podzemní dráhy na Concorfské třídf, pět bloků od policejní stanice, a energicky kráčel popadávajícím sněhem. Pod nohama už to trochu klouzalo. Před obchodem s gramofonovými deskami se přátelsky - aspoň to tak vypadalo - dohadoval chlapec s dívkou. Chlapec měl na sobě bílou kazajku švédské armády se známým znakem Smrtihlavů: černá obluda s planoucím rudým jazykem. Broughan se na kazajku a znak díval s unavenou netrpělivostí. Podle něho obývali tento svět jen špatní lidé a dobří lidé. Broughan patřil k těm dobrým a všichni členové Smrtihlavů (nebo některého z těch idiotských gangů v téhle čtvrti) ke špatným. Chlapec a dívka spolu mluvili španělsky, a jak se Broughan blížil, jejich hlasy zesílily. Broughan nehledal nějakou nepravost, ani ji nečekal. Policajt, který jde do práce, není rytíř Galahad na bílém koni a nemíchá se do vedlejších sporů, nechá lidi, ať si je vyřídí sami, a jde dál do své služebny, kde na něho čekají důležitější záležitosti - jako ten šílený vrahoun, který po celém městě rozřezává prostitutky, a nikdo neví, kdo to je, a který teprve včera poněkud změnil svůj modus operandi, když v zapadáku nazvaném U královského erbu utopil jednu šlapku ve vaně.

"Entonces que hacías en el techo con ella?" zeptala se dívka.

"Yo le estaba enseñando las palomas de Tommy," odpověděl chlapec.

"Tú estabas tratando de chingarla, eso es lo que tú estabas haciendo," řekla dívka a otevřela kabelku.

"No! Solamente le estaba enseñando las palomas," řekl chlapec a v dívčině pravé ruce se najednou objevila žiletka, která se s překvapivou rychlostí přiblížila k chlapcově obličejí a řízla ho přes kořen nosu a pravou tvář. Pod ostrím vytryskla krev a sledovala žiletku, která se mihla pod bradou a téměř přerázla karotidu, což by bylo smrtelné. Po bílé armádní kazajce se řinula krev. Užaslý chlapec sáhl do kapsy a vytáhl velikou pistoli, v které Broughan okamžitě poznal kolt pětačtyřicetky, a namířil ji na dívku.

Broughan byl skokem u nich.

Nepronesl ani slovo. Na to, aby vytáhl svou pistoli, nebyl čas. V následujících třech vteřinách mohla zbraň v chlapcově ruce vystřelit a Broughan měl na krku vraždu. Chlapec stál zády k němu. Broughan ho udeřil do temene oběma zaťatými pěstmi jako kladivem. Chlapec klesl na chodník napůl v bezvědomí, a když Broughan vytáhl pistoli, dívka se dala na útěk. Natáhl nohu, dívka přes ni klopýtla, rozplácla se na chodníku a poranila si ruce, když se snažila pád zmírnit. Broughan jim oběma nasadil pouta, řekl majiteli obchodu s gramofonovými deskami, ať zavolá na stojedničku a řekne, že detektiv Broughan potřebuje hlídkový vůz a sanitku. Pak se obrátil k davu, který se začínal sbíhat, a řekl: "V pořádku, rozejděte se, už je po všem."

Nebylo po všem. Noc teprve začínala.

Chlapec se jmenoval Pacho Miravities.

Seděl s ovázaným obličejem na bílém stole v ambulanci Washingtonovy nemocnice a odmítal s Broughanem mluvit. Broughan na něj chrlil otázky v přítomnosti lékaře, který se obával, že pacient začne zase krváct, dokonce snad tady na stole, a odpovědný za to bude on, a ne ten policajtský hromotluk, který obtěžuje někoho, kdo právě utrpěl těžké zranění.

"Proč jsi měl u sebe tu bouchačku?" zeptal se Broughan. Pacho neodpovídal.

"Takhle hloupý přece nejsi, Pacho. Vy pankáči jakživo nechodíte ozbrojení, dokud se něco neděje. Tak co se děje teď, řekneš mi to?"

"Pane," začal lékař, ale Broughan řekl: "Mlčte, prosím vás," a obrátil se zase k Pachovi.

"Kdo je ta holka?"

"To je moje holka," odpověděl Pacho. Zřejmě si myslel, že to je bezpečné téma.

"Jak se jmenuje?"

"Anita Zamorová."

"Proč tě pořezala?"

"Myslela si, že chodím za jinou."

"Za kým?"

"Za Isabel Garridovou."

"A chodíš za ní?"

"Ne." Vzal jsem ji s sebou na střechu, abych jí ukázal holuby mého bráchy."

"V tomhle počasí?"

"To jsem jí chtěl právě ukázat, jak se holubi všichni nacpou do holubníku, aby se zahřivali, víte."

"Zahřívala tě ona, když jste byli tam nahoře, Pacho?"

"Dyť je jí teprve třináct, já bych za tak mrňavou holkou nechodil. Opravdu jsem ji tam zavedl, jen abych jí ukázal ty holuby." Otočil se k lékaři.

"Mně se zdá, že to pod obvazem pořád ještě krvácí."

"Pane detektive, já bych opravdu..."

"A já bych zas opravdu rád zjistil, proč tenhle mládenec měl v kapse kabátu automatickou pistoli ráže pětačtyřicet. Vy jste svoje udělal, zastavil jste krvácení, pěkně jste ho obvázal. Tak teď byste mohl jít ven a vykouřit si cigaretu, co říkáte?"

"Kouření způsobuje rakovinu," řekl lékař automaticky.

"Tak jděte dolů do kantýny a dejte si kafe. Nebo jděte ven, kde čeká řůra pacientů na ošetření, oukej?"

"Ten chlapec je taky můj pacient."

"Já se o něj postarám, nedělejte si starosti," řekl Broughan.

"Nechal byste nás ksakru pět minut o samotě?"

"Já za nic nemůžu."

"Dobře."

"Říkám vám, že kdyby se s ním něco stalo, já za to nemůžu."

"Co si myslíte, že se stane?"

"Mohl by spadnout ze stolu," řekl lékař.

"Mohl by uklouznout na šlupce od banánu, které se tu válejí po zemi."

"Jaké banánové slupky?"

"Žádný tu nejsou," řekl Broughan.

"Běžte se projít, buďte tak hodnej."

"Oukej, ale já za nic nemůžu," řekl lékař a odešel.

"Tak co řekneš, Pacho?"

"Řekl jsem všechno, co jsem chtěl říct."

"Pověz mi o té bouchačce."

"Nemám, co bych řekl."

"Máš povolení nosit zbraň?"

"Vy víte, že ne."

"Prosím. Tak pro začátek tě zatýkám pro nedovolené nošení zbraně. Víš, co ještě máme proti tobě?"

"Nemáte proti mně nic."

"Jsi na omylu, Pacho. Máme proti tobě dvě velice zajímavé věci. Měl jsi v ruce nabitou zbraň a mířil s ní na svou roztomilou holku, která tě předtím pořezala a která bude obviněna z přeapadení prvního stupně. Mýtě přinejmenším můžeme obvinít z téže věci, protože -"

"Ta bouchačka nic neznamená."

"Ale jdi, Pacho, znamená a moc. Znamená, že jsi porušil odstavec 340 trestního zákona. Napadl jsi druhou osobu nabitou zbraní."

"Ani jsem na ni nešáh! Nevystřelil jsem."

"Strčil jsi jí zbraň pod nos. Dá se předpokládat, že jsi měl v úmyslu vystřelit. Ale napadení je to nejmenší, Pacho."

"Můžeme se rozhodnout, že tě místo toho obviníme z pokusu o vraždu. To je horší trestný čin."

"Já jsem nechtěl nikoho zabít! Chtěl jsem ji jenom postrašit. A vůbec, bylo to v sebeobraně."

"Tak dobrá, nebudeme to soudit hned tady, co říkáš, Pacho? Já se ti jen snažím vysvětlit, jak dlouho si docela jistě posedíš za mřížema a jak dlouho by sis tam mohl posedět, jestli porota bude mít stejný názor jako obvodní státní zástupce. Pokud jde o tu bouchačku, tak docela určitě a beze všech pochyb dostaneš rok za to, že máš u sebe nabitou zbraň bez příslušného povolení. Za napadení můžeš vyfasovat deset let a za pokus o vraždu pětadvacet. Kolik je ti, Pacho?"

"Devatenáct."

"Ať tak či onak, až vyjdeš z basy, nebudeš už žádný mladík. Jak se ti to líbí?"

"Nelíbí."

"Tak mi řekni, proč jsi měl u sebe tu zbraň?"

"Vyližte si prdel," řekl

kl Pacho.

Bert Kling se chystal požádat Augustu Blairovou, aby si ho vzala.

Bylo už skoro půl desáté a oni dojedli večeri a dopili kávu. Kling objednal pro oba koňak, a tak čekali, až ho přinesou. Na stole stála svíčka v červeném průsvitném svícnu, vrhala něžnou záři na Augustin obličej a změkčovala jeho rysy - ne že by to Augusta potřebovala. Byly doby, kdy Klinga přiváděla Augustina krása do vytržení. V její přítomnosti ztrácel řeč a dech, byl nemotorný, přihlouplý a neschopný čehokoli, dokázal na ni jen s úžasem a vděčností civět. V posledních devíti měsících si však už na její krásu nejen zvykl a cítil se v její přítomnosti volně, ale začal za ni pociťovat i jakousi odpovědnost - jako kustod v muzeu, který si myslí, že vzácné obrazy na stěnách sám nejen objevil, ale dokonce i vytvořil.

Být Kling malíř, byl by namaloval Augustu přesně tak, jak vyhlíží, nebylo nutné ji zdokonalovat nebo na ní něco přikrašlovat. Augusta měla rudé vlasy nebo rezavé nebo do červena, to záleželo na světle, ale vždycky v červené škále, a nosila je většinou dlouhé až do půli zad. Někdy je nechala volně spadat a jindy si je svazovala do ohonu nebo splétala do copů, které jí visely po obou stranách obličeje. Někdy je dokonce vyčesávala do koruny zářící jako rubíny. Oči měla nefritově zelené, nad lícními kostmi trochu zešíklé, a jemný nosík, pod nímž mírně ohnutý horní ret odhaloval rovné bílé zuby. Byla vysoká a štíhlá, s pevnými pažerami, úzkým pasem, širokými boky a nádhernými nohami. Byla nejkrásnější žena, kterou Kling v životě potkal - však také pracovala jako fotomodelka. Byla také nejpozoruhodnější člověk, kterého v životě potkal, a proto se s ní chtěl oženit.

"Augusto," řekl, "chci se tě zeptat na něco důležitého."

"Ano, Berte?" řekla. Podívala se mu přímo do obličeje a on pocítil totéž, co tenkrát před devíti měsíci, když vešel do jejího vykradeného bytu a spatřil ji, jak sedí na pohovce a oči jí přetékají slzami. Neohrabane si s ní tenkrát potřásl rukou a zastavilo se v něm srdce.

"Já jsem moc přemýšlel," řekl.

"Ano, Berte?"

Číšník přinesl koňak, Augusta zdvihla skleničku a otáčela ji mezi dlaněmi. Kling vzal svoji a málem ji upustil, takže trocha koňaku vyšpláchla na ubrus. Utřel jej ubrouskem, chabě se na Augustu usmál a položil si ubrousek zpátky na

klín a skleničku na stůl, než si ji vyleje na košili a na kalhoty a na koberec a snad i na hedvábným brokátém potažené stěny toho velice exkluzivního francouzského podniku, který zvolil, protože ho pokládal za přiměřeně romantické prostředí pro svou nabídku, i když ho to stálo půl týdenního platu.

"Augusto," řekl a odkašlal si.

"Ano, Berte?"

"Augusto, chci tě požádat o něco moc důležitého."

"Ano, Berte, to už jsi říkal." Vypadalo to, že se lehce usmívá. Oči jí zářily veselím.

"Augusto?"

"Ano, Berte?"

"Promiňte, pane Klingu," řekl číšník.

"Máte tu telefon."

"Ne, k sak -, " začal Kling, pak přikývl a řekl: "Děkuju vám, děkuju." Odstrčil svou židli a při vstávání upustil ubrousek. Sebral ho, řekl: "Promiň mi, Augusto," a odcházel od stolu, když Augusta velice tiše řekla: "Berte?"

Zastavil se a otočil.

"Říkám ano, Berte."

"Ty říkáš ano?" zeptal se.

"Vezmu si tě," řekla.

"Oukej," řekl a usmál se.

"Já si tě taky vezmu."

"Oukej," řekla.

"Oukej," řekl on.

Přešel rychle přes místnost. Číšník se za rum zvědavě díval, protože ještě neviděl, aby někdo upadl do transu jen proto, že ho někdo volá telefonem. Kling zavřel dveře budky, kývl přes místnost na Augustu, počkal, až mu odpoví stejně, a pak řekl: "Haló?"

"Berte, tady je Steve. Snažil jsem se tě dovolat doma, dali mi tohle číslo."

"Dobrá, Steve, co se děje?"

"Radši bys měl přijít, a to hned," řekl Carella.

"Tady se co nevidět rozpoutá peklo!"

9

Jako prezident pokládám za svou povinnost vědět všechno, co se kde děje. Ze štěnice, kterou máme instalovanou v klubovně Rudochů, jsme se dověděli, kde vězně Čáru a Joja. Chtěli jsme je osvobodit, ale nešlo jen o to. Museli jsme potrestat Rudochy za to, co spáchali.

Chci, aby bylo všechno jasné. Vy si zapisujete, co říkám, taky to natáčíte, a tak chci, aby nedošlo k omylu. Není vždycky snadný pochopit, proč někdo udělal to nebo ono. Vidíte jen vnějšek a myslíte si: aha, to udělal ze sobeckejch důvodů, nebosc ukvapil, nebo tak. Můžete se vytasit s tisícem dohadů, proč nějaký člověk něco udělal, ale doopravdy to ví jen on, nikdo jiný. Proto vám chci přesně vyličit, proč jsem to udělal, a chci taky, aby bylo jasné, co jsem udělal a co ne.

Dneska večer jste mě chytli s rukama od krve. Prosím, ale to nemusí nic znamenat. Poctivě vám říkám, že jsem nikdy nikoho nezabil. A taky že ačkoli jsem nařídil zabíjení, který ukončilo válku jednou provždycky - a ukončil jsem ji, je po válce, tady v okolí se už nikdy válčit nebude, na to nezapomínejte -, já osobně jsem se toho zabíjení nezúčastnil.

Vypadalo to všelijak, přiznávám, že jsem měl ruce od krve, ale důkazy můžou zavádět, jak vy, pánové, jistě víte. Při pohledu na tu krev se mohlo stát, že jste zapomněli na velice podstatný věc, který jsem dokázal. To je taky důvod, proč vám to všechno povídám. Přinutit mě, abych řek něco, co nechci, nemůžete, přece si nemyslíte, že to nevím?

Říkám vám tady pravdu, protože chci, abyste si to zapsali správně. Nechci, abyste pro stromy neviděli les.

Tak teda zavřeli Čáru a Joja do sklepa tý cukrárny na rohu Gatsbyovy a Jednapadesátý. Majitel cukrárny je ten chlap, ten Lamp Hawkins. Je to negr a v padesátech letech v jedny pouliční rvačce ztratil oko, někdo ho do něj píchnul. Dřív bydlel v Diamondbacku a tam byl tenkrát mezi gangama velké neklid. Byly to ale strašně primitivní, sprostý rvačky, chápete? Používali doma vyrobený kvěry a utrhávali antény z aut, měli vystřelovací nože a házeli ze střech cihly.

Dětské hračky! Když to porovnáte se zbraněma, který máme my teď a který užíváme s rozvahou, je to skoro k smíchu. Abyste mi dobře rozuměli. Než jít do kriminálu kvůli doma vyrobený bouchačce, kterou mám v kapse, tak je lepší mít tu opravdickou, že mám pravdu? Mimochodem, chci zdůraznit, že já jsem byl čistej, když jste mě dopadli, nenašli jste u mě žádnou zbraň, na to nezapomínejte!

Zkrátka ten chlap Hawkins, když ho pustili z vězení, kde seděl pro kšefty s drogama, se přestěhoval z Diamondbacku sem a otevřel si tady tu cukrárnu na Gatsbyovy, ale tu má jen jako, vzadu za kšeftem se sází. Na černo. Vy to, pánové, bezpochyby víte, jistě vám za to něco platí, že jo? A ten Lamp Rudochům dovolil, aby tam ty dva vězně přivedli, protože potřebuje, aby ho jejich gang chránil. Proti nám, proti komu jinému. On totiž věděl, že jediný, co Americký rebelové nestrpí, jsou drogy a všechno, co s nima souvisí. Vy teď můžete říct, že Lampa sebrali kvůli drogám v šedesátech letech a že si své odseděl a odpýkal, ale mně to nestačí. Já mám paměť jako slon. Jak někdo jednou prodával fet nevinnejm prckům, můžete se vsadit, že se k tomu dřív nebo později vrátí. A v tomhle nemá naše parta slitování s nikým, kdo má co dělat s fetem na jakýkoli úrovni - ať fetuje sám, nebo prodává, nám je to jedno. Naše klubový pravidla říkají: žádný fet a žádný feťáci. A tak Lamp žil celou dobu ve strachu o život, protože věděl, že jestli ho jednou přistihneme při činu, uděláme s ním to, co on tenkrát v šedesátech letech dělal těm svejm dětskejm zákazníkům. Zničme ho. A proto dovolil, aby Stratég přived ty dva vězně do cukrárny a zamknul je do sklepa. Bylo to

riziko, to se ví, ale jít po ulici bez ochrany Rudochů bylo ještě horší.

Strávil jsem dneska celý odpoledne tím, že jsem vymyslel plán útoku.

Ohromně mi pomáhala Panenka, to musím uznat. Je neúnavná, příklad pro naše ostatní holky. A je to dáma. Dneska odpoledne, když jsem plánoval útok a mluvil většinou nahlas pro sebe, Panenka tu byla a ptala se, jestli nechci kafe nebo jestli mi nemá namasírovat hlavu v týlu, dělá to vždycky, když mě od napětí bolí hlava, a vůbec mi všeobecně a všestranně pomáhala. Asi ve čtyři jsem měl pohromadě plán, řekl bych, že dobře, a ačkoli bych normálně nesvolával radu a nežádal ji o názor, tohle byla věc ohromně důležitá pro partu i celý okolí. Tak jsem to radě předložil.

Ze všeho nejdůležitější, řekl jsem jim, je vysvobodit vězně, a nesmí se přitom stát nic, co by ohrozilo jejich bezpečný návrat. Podle mě bylo nejlepší začít přepadením cukrárny, protože Čára a Jojo byli ve sklepe, a střelení nahoře je nemohlo ohrozit. O naše vlastní bezpečí nešlo, chystali jsme se jít tam s těžkejma zbraněma a měli jsme na své straně taky moment překvapení. Byli jsme v té cukrárně předtím už dvakrát, riskovali jsme tenkrát, že se na nás Rudoši vrhnou a ublíží nám, ale museli jsme říct panu Lampu Hawkinsovi, že jestli ho jen zahlédnu jít po ulici samotného ve dne nebo v noci, pověsíme ho na nejbližší kandelábr. Při těch příležitostech jsme to ale neriskli, byli jsme na území Rudochů a jen bysme byli urychlili válku, kterou jsme se snažili ukončit.

Zařízení cukrárny nebylo nijak složitý. Venku na dřevěném stojanu měl Lamp noviny. Vevnitř hned nalevo za dveřma byl stojan s časopisama a lacinějma knihama, většinou porno další důvod, abysme s Lampem zatočili, jen co se naskytne příležitost. Naproti byl pult s barovejma židličkama před ním, kontejnery se zmrzlinou a sodou a všechno ostatní za ním. Vzadu v krámě byly dveře do sklepa. Podle našeho plánu jsme měli vrazit rovnou dovnitř, na místě vyřadit Lampa a dát si pozor, abysme neublížili nevinnejm hostům v cukrárně. Pak se skupina odebere do zadního kumbálu, najde dveře do suterénu, vykopne je, protože budou pravděpodobně zamčený, a zlikviduje Rudochy, který tam hlídají Čáru a Joja. Usoudil jsem, že čtyři správný chlapi k dobytí cukrárny úplně postačí.

Majzlík, můj válečný poradce, navrhnul, abysme tam šli s ručníma granátama a zmocnili se přední části cukrárny bez rizika. Rada to odhlasovala a bylo rozhodnuto, že dva členové hodí dovnitř granáty (máme jich v našem arzenálu čtyřiašedesát, ale sehnat je není už tak snadný jako dřív), ty další dva je budou krejt pro případ, že by se něco zmršilo - jako kdyby například Lamp nebo některý host vyhodil ty granáty zase ven z cukrárny, dovedete si to představit? V tom případě by ty čtyři prostě vrazili dovnitř a postříleli to tam. Jinak řečeno: podle plánu A vyhodíme do vzduchu přední část cukrárny a pak poběžíme do sklepa podle plánu B, to znamená, kdyby granáty selhaly, vrazíme dovnitř a budeme střílet.

Jenže to ještě není všechno. Já jsem byl přesvědčen, že jedinej způsob, jak tuhle válku ukončit, je zničit nepřítele totálně. Řek jsem radě, že nepřítelem nemíním jen Rudochy, který drží v zajetí naše lidi, ale taky Smrtihlavy, protože se nepoučili před tejdnem, když jsme zorganizovali tu dvojitou akci. Zbejvá jediná možnost, jednat rychle a zlikvidovat je do posledního muže. Ví, že je to drasták, ale přesvědčil jsem radu, že když tu nezůstane nikdo, kdo chce bojovat, válka automaticky přestane.

Jeden člen rady, jmenuje se Hardy, řekl, že nechápe, proč vůbec tuhle válku vedeme, a já jsem mu vysvětlil, že my jsme s ní nezačali, ale že jsme nejmocnější parta v okolí, ne-li v celém městě, a tak je to naše povinnost. Jsme za to odpovědný, nastolit mír, i když jsme sami se střelením nezačali. Připomněl jsem mu taky, jak to dopadlo s někdejším členem Americkéjch rebelů, Jonathanem Quincem, kterej začal pochybovat o tom, co děláme. Hardy se okamžitě omluvil a řekl, že o ničem nepochybuje, že jen uvažoval nahlas, protože válka se vede, co on pamatuje, prakticky od doby, kdy byl ještě v plínkách. Vysvětlil jsem mu, že válka neskončila jen proto, že jsem tehdy ještě nebyl prezident. To je jedinej důvod.

A Hardy, ten debil, mi přede všema řekne, že jsem prezidentem podruhé, tak proč jsem to neudělal, když jsem byl prezidentem poprvý, proč jsem neskončil válku hned tenkrát bez dalšího prolívání krve a zabíjení. Mluvil stejně jako Johnny, jako bych ho slyšel, ale zachoval jsem klid, nerozčílil se. Měli jsme před sebou důležitý úkoly a já jsem nemoh ztrácet čas s takovým idiotem. Jen jsem mu připomněl, že nepřítel je neústupnej, a že proto jsem se nakonec rozhod pro drastickéj postup. A taky jsem mu řekl, ať drží jazyk za zuby a chvíli pro změnu poslouchá, že se třeba leccos přiučí. Chtěl říct ještě něco, ale Čingo mu dal přes hubu, a Hardyho protest tím skončil.

Po dobytí cukrárny, povídám radě, si přeju, abysme zaútočili na klubovny Rudochů a Smrtihlavů. Řek jsem jim, že si přeju, aby to byly skutečně masový útoky s účastí skoro všeho členstva. Já jako vrchní velitel povedu útok na klubovnu Rudejch mstitelů, protože se chci setkat s tím jejich Stratégem, kterej na mě vychrlil po telefonu ty sprostárny. Řek jsem radě, že si přeju, aby z Rudochů a Smrtáků, až s nima skončujeme, nic nezbylo. Řek jsem jim, že jsme poskytli oběma klubům spoustu příležitostí k vyjednávání, ale oni naši blahověli a naše kompromisy odmítli, a tak přišla doba, kdy končí všechna legrace a nastal čas zničit jejich bojeschopnost a válku vůbec. Zmínil jsem se taky o tom, a myslel jsem to upřímně, že dnešní večer znamená konec zabíjení a krveprolití a že ode dneška budeme snad moc kráčet po našich ulicích beze strachu a hrdě s vědomím, že jsme obhájili svou čest. Myslím, že radu to dojalo. Z jedenácti hlasovalo deset pro můj plán, jak jsem ho před nima rozvinul, a Bouchačka navrhnul, ať se ten, kdo hlasoval proti (to se ví, že Hardy), připojí, aby hlasování bylo jednomyslný. Hardy to taky bez dalšího přesvědčování udělal. Útok na cukrárnu byl stanoven na půl desátou. Představoval jsem si to takhle: až budeme mít Čáru a Joja zpátky, Rudoši svolají do své klubovny schůzi a budou se radit, jak čelit tomuhle novému vývoji. Ze zkušenosti s nima jsme věděli, že dovedou jednat ohromně rychle, když chtějí. Shromáždějí se asi v deset, a tak bezpečná hodina k útoku na jejich barák v Gatesideský bude půl jedenáctý. Nultá hodina pro náš útok.

Na Smrtáky uhodíme ve stejnou hodinu, v půl jedenáctý, ale zaútočí jinej oddíl za předpokladu, že zpráva o srážce mezi náma a Rudochama je příměje, aby taky svolali schůzi, a my je v té jejich díře, v té klubovně, zastihneme všechny hezky pohromadě s prezidentem Čtyřokým Henrym v čele. A bude amen se všema.

My jsme ale nevěděli, že Smrtihlavové mají zase svůj plán. Všechno zkazili oni, Smrt'áci.

Pochůzkář Franciscus ze 101. pátrací skupiny jel v hlídkovém voze jako druhý, když on a řidič, strážník Jenkins, zaslechli výbuch. Nějakou dobu už sněžilo, a tak ani ne před dvaceti minutami zastavili na chodníku, aby dali na kola sněhové řetězy. Když zazněl výbuch, Jenkins instinktivně přibrzdl a zadek vozu sebou přes řetězy smýkl prudce doleva. Jenkins zaklel, vyrovnal vůz a řekl Franciskovi: "Do prkenný vohrady, co je to?"

"Já nevím," řekl Franciscus. Až dosud naplň ucha poslouchal proud skřeků z rádia a podřimoval. Podíval se na hodinky. Bylo půl desáté, jeho služba skončí teprve ve tři čtvrtě na dvanáct. Zbývají dvě hodiny a patnáct minut a jako na potvoru praskne někde plynový potrubí nebo něco, a to znamená, že bude muset v týhle příšerný ledárně vystoupit a řídit dopravu a davy chodců.

"Vypadá to, jako kdyby to přišlo odněkud tady za rohem," řekl Jenkins.

"Jo," řekl Franciscus.

"Víš, na co mi to vypadá?"

"Jo, na plyn."

"Ba ne. Znělo to, jako když jsem byl dole ve městě na trojce a tam vybuch v suterénu jedný hospody na rohu bojler.

Vyrazilo to celou jednu stěnu baráku. Takhle to znělo."

"Já myslím, že to bylo plynový potrubí," řekl Franciscus.

"Jdem se kouknout," řekl Jenkins a zapnul sirénu.

Když zabrzdili u chodníku, našli na místě cukrárny doutnající zříceninu. Franciscus vzdychl: bude to něco horšího než plyn. Jenkins už rádiem informoval, co se stalo, dispečerku, která odpověděla na jeho volání. Na dotaz o podrobnostech řekl, že na Gatsbyově 1155 došlo v jedné cukrárně k výbuchu z neznámé příčiny. Když vystoupil z auta Franciscus, vypoťácel se z cukrárny černoš s klapkou na pravém oku. Z šatů se mu kouřilo a měl je potřísněné krví, takže vypadaly jako vzorkované. Z tváře a z čelistí mu visely dlouhé cáry masa. Když doklopýtal k okraji chodníku, zdvihl levou ruku, pravděpodobně, aby si otřel krev ze zdravého oka, a najednou se zhroutil na zem. Franciscus řekl "Ježíši" a zařval na Jenkinse, že budou potřebovat ambulanci. Pak vběhl do cukrárny.

Podlaha místnosti byla posetá paperbacky a časopisy, rozbitými sklenicemi a bizarně zkroucenými přibory. Barovým židličkám se v polovině ohnuly nohy a místo sedaček tu byly zčernalé prašivky zpustošené bouří. Zrcadlo za pultem bylo na padrť a střepy se válely na zprohýbané desce pultu a v břečce zmrzliny a sirupu na podlaze za ním. O stěnu na konci místnosti, v níž visely na jediném pantu polámané a roztržité dveře, byla opřená polonahá mladičká dívka.

Výbuch z ní serval většinu šatstva a ona tam stála se zkrvavenými řadry a pažemi, v kalhotkách nadranc a s jedním střevíčkem na levé noze. Když Franciscus vešel dovnitř, opírala se o stěnu a třeštila na něj nevidomé oči.

Rychle k ní přistoupil se slovy: "Je to v pořádku, slečno, zavolali jsme ambulanci," a vzal ji za paži, aby ji odvedl ven.

Sevřel jí prsty loket pravé ruky co nejšetrněji a dívka se odlepila ode zdi a skácela se obličejem na podlahu. Franciscus si uvědomil, že je mrtvá a že drží její paži přesto, že mu dívka leží u nohou. Oči se mu rozšířily hrůzou, pustil utrženou paži, otočil se obličejem do rohu ke dveřím visícím na jednom pantu a vyzvracel se do dlaní.

Venku Jenkins objednával rádiem ambulanci, když najednou zahlédl šest chlapců v modrých bundách, jak vybíhají z uličky, která vedla zadem k cukrárně. Když vyrazili z uličky a pustili se ke Gatsbyově, spatřil jejich bundy zezadu: byly ozdobené vlajkou Konfederace. Vyskočil z vozu s pistolí v ruce a zařval: "Policie, stát!", ale chlapci neposlechli a utíkali k rohu ulice.

"Hej," zařval znova, "slyšíte mě?" a vystřelil varovně do vzduchu. Chlapci se nezastavili, zahnuili za roh a zmizeli mu z dohledu. Jenkins se vrátil do auta a řekl dispečerce: "Máme šest podezřelých, prchají k severu po Tolandově, všichni mají bundy Americkéjch rebelů."

Pak vešel do cukrárny a našel Franciska, který stál v rohu místnosti s mrtvou dívkou u nohou a rukama páchnoucíma krví a zvratky si zakrýval obličej. Plakal. Jenkins za všechna svá léta u policie neviděl policistu plakat.

"No tak, Ralphe," řekl, "přestaň, kamaráde!" Ale Franciscus vzlykal a nebyl k utišení.

Carella se dostal na riverheadskou stojedničku teprve pár minut po desáté. To už dosáhl strážník Jenkins svými telefonáty toho, že o čtyři bloky dál zatkla policie Americké rebely, které viděl prchat od dějiště výbuchu. Všech šest mláďenců bylo shromážděno v místnosti pro výsledky na policejní stanici 101. revíru a povalovalo se na dřevěných židlích kolem dlouhého stolu. Charlie Broughan potřeboval oholit a Carellu napadlo, jestli se vůbec někdy holí.

"Tebe znám a tebe taky," řekl Broughan a ukázal na dva výrostky.

"Tohle je Velký Anthony Sutherland neboli Čára," řekl Carellovi, "a tohle Jojo Cottrell."

"Hledám vás," řekl Carella.

"Že by?" odpověděl Velký Anthony a pokrčil rameny. Byl to obrovitý mládenec s širokými rameny a hrudními svaly vzpěrače, které pod bundou nadouvaly modrou košili. Tvářil se unuděně a rukou odhrnul z čela dlouhé blond vlasy.

"Byl jste mimo město, pokud vím?" Velký Anthony opět pokrčil rameny.

"Kdo jste vy čtyři?" zeptal se Broughan ostatních chlapců. Neodpověděli.

"Jak se jmenujete?"

"Klidně mu to povězte," řekl Velký Anthony.

"Já jsem Páter," řekl jeden chlapec.

"Celý jméno, o ty vaše klubovní názvy nestojíme," řekl Broughan.

"Mark Priestley."

"A ty?"

"Charles Ingersoll."

"Ale, ale, tak my jsme chytili velký zvířata, co?" řekl Broughan.

"Máme tu samotného Činga, vykonavatele Amerických rebelů?"

"Jo, to jsem já," přisvědčil Čingo.

"A ty?"

"Peter Hastings."

"A tenhle?" zeptal se Broughan posledního ze šestice.

"Frank Hughes."

"Dobrá, hoši. Pročpak jste utíkali od zadního vchodu té cukrárny?"

Nikdo neodpovídal.

"Já se teď budu ptát tebe, Čingo, oukej?" řekl Broughan.

"Když máš v organizaci takovou funkci."

"Nejdřív mě informujte o mých právech," řekl Čingo.

"Proč? Ty jsi něco provedl?"

"Vůbec nic."

"Tak nač potřebuješ znát svoje práva? Stejně je asi znáš."

"Mám mizernou paměť," řekl Čingo.

"Zopakujte mi je."

"My tě z ničeho neobviňujeme, jde nám jen o informace, týkající se jednoho trestného činu," řekl Broughan.

"Promiň mi, Charlie," řekl Carella zdvořile, "ale neměli bychom nejdřív probrat tu věc turmanské policie?"

"Ale ano, ovšem, Steve," řekl Broughan, "pusť se do toho."

"Díky," řekl Carella s úsměvem. Úsměv mu však zmizel z tváře, když namířil prstem na Velkého Anthonyho a řekl:

"Ty."

"Já."

"Ty"

"Neukazujte, není to zdvořilý."

"Policie v Turmanu má na tebe zatykač. Pověřili nás, abychom tě zadrželi a vyslechli ve věci vraždy Margaret McNallyové z minulého čtvrtka. Od této chvíle se pokládej za zatčeného."

"Když mě turmanská policie chce, tak ať si mě vyžádá," řekl Velký Anthony.

"Vezmem to hezky po řadě," řekl Carella.

"Chceš nám odpovědět na několik otázek? Může to být jen obrovský omyl a všechno se vyjasní v deseti minutách. Jestli se stala chyba, zavolám na turmanskou policii a řeknu jim, že jsi nevinný. Co tomu říkáš?"

"Nechci odpovídat na žádný otázku."

"Dobrá. Pro případ, že by sis to rozmyslel a v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu v kauze Miranda proti Arizoně, sděluji ti, že nemáme dovoleno klást ti otázky, dokud tě neupozorníme, že máš právo na obhájce a na to, že nejsi povinen vypovídat ve svůj neprospěch."

"To je teda pravda," řekl Velký Anthony.

"Protože ti ale chci položit několik otázek..."

"Ušetřte si námahu."

"... tak ti teď říkám, že za prvé máš právo mlčet, přeješ-li si to. Rozumíš tomu?"

"Se ví."

"Za druhé, nemusíš odpovídat na žádné otázky, když nechceš."

"To platí i pro ty druhý pankáče, tak radši všichni poslouchajte," řekl Broughan.

"Rozumíš tomu?"

"Ale jó," řekl Velký Anthony.

"A vy ostatní?"

Ostatní chlapci cosi zamumlali nebo přikývli na souhlas.

"Za třetí," řekl Carella, "Jestli se přece jen rozhodneš odpovídat na otázky, které..."

"Už jsem řekl -"

"Zavři zobák a poslouchej," řekl Broughan.

"To už je porušení mých práv," ohradil se Velký Anthony.

"Kdepak jsi vyštudoval práva?" zeptal se Broughan.

"Já nepotřebuju študovat práva, abych -"

"Zavři už tu zatracenou hubu a poslouchej," řekl Broughan.

"Kdyby ses přece jen rozhodl na některé otázky odpovědět," řekl Carella, "tak ty odpovědi můžou být použity jako důkazy proti tobě. Rozumíš tomu?"

"No jó."

"A máš taky právo poradit se s advokátem, a to před výsledkem i při něm. Jestli nemáš na obhájce peníze, opatříme ti ho my."

"K čemu jsou, prosím vás, všechny tyhle kecy?" zeptal se Velký Anthony.

"Máme u nás demokracii," odpověděl Broughan suše.

"Kecy kecy plác plác," odpověděl Velký Anthony.

"A nakonec," řekl Carella, "Jestli se rozhodneš odpovídat na otázky, ať už v přítomnosti právníka, nebo bez něho, můžeš kdykoli přestat. Je ti jasné i tohle?"

"Jasný jak facka. Nemám co říct."

"Výborně. My tě tu v každém případě zadržíme do příchodu turmanské policie."

"Já ani neznám někoho, kdo by se jmenoval Margaret, nebo jak jste to říkali."

"Turmanská policie má svědka, který tě viděl ve čtvrtek v noci v lese u dálnice číslo čtrnáct. U nohou ti ležela mrtvola dívky a svědek slyšel, jak se hádáš s tím druhým chlapcem, jestli ji máte zahrabat nebo ne."

"Dokažte to."

"Neboj se, dokážeme to. Nebo spíš oni ti to dokážou. Nebo někdo jiný. Máme tolik institucí na ochranu zákona, že to s tebou vypadá bledě. Ale nemáš-li co říct, prosím. Charlie, máš tu někoho, kdo by ho zaregistroval a umístil do cely předběžného zadržení?"

"To se rozumí," řekl Broughan a sáhl po telefonu na rohu stolu.

"Máte na ochranu zákona akorát dvoje policajty," řekl Velký Anthony.

"Pokud do toho nevstoupí FBI," řekl Carella.

"Proč by do toho vstupovali oni? Říkal jste -"

"Mám dojem, že podle turmanských policistů jde i o únos přes státní hranici. To automaticky znamená vstup FBI, Anthony. Zavraždit oběť únosu je vážná věc."

"Haló, to je Mike? Máme tu někoho, koho potřebujem zapsat a posadit do chládku," řekl Broughan do telefonu.

"Pošli sem strážníka, prosím tě." Chvilí poslouchal a pak dodal: "Zatykač z Turmanu. Únos a vražda. Ne, stenografa nepotřebujeme, ten člověk odmítá mluvit. V pořádku, děkuju." Broughan vrátil sluchátko do vidlice, otočil se ke Carellovi a řekl: "Zařizeno. Nemyslíš, že bysme si teď měli promluvit tady s těma mladýma pánama? O těch dvou vraždách v cukrárně?"

Mladí pánové poslouchali konverzaci mezi Carellou a Velkým Anthonym s poněkud vylekaným úžasem, najednou si uvědomili, že teď je řada na nich. Oba ti policajti jednali tak věcně, tak naprosto lhostejně a tak opravdově, že v té malé místnosti bez oken kupodivu vzniklo jakési neskutečné ovzduší. Žádný z těch chlapců (a zvláště ne Velký Anthony, kterému právě řekli, v jak vážné situaci se nalézají) nebyl připravený na to neosobní, antiseptické jednání, které z nich činilo něco menšího než lidi. Tady se nedalo říct: Hele, koukněte, páni policajti, my jsme jednali na rozkaz, chápete, tady nekráčí o žádnou vraždu, to si jen dvě party vyřizují účty, byly už málem dohodnutý, kdybyste se do toho nemontovali.

Ale běda, tihle poldové byli profesionálové. Hovoří klidně a chladně o spáchaných zločinech a o trestech za ně, o všelijakých institucích na ochranu zákona, které se postarají, aby ty činy někdo odpykal! Jeden z chlapců, Charles "Čingo" Ingersoll, všemocný a uctíváný vykonavatel Amerických rebelů, najednou zjistil, že se mu strašně chce močit, a doufal jen, že si před kamarády nezamokří kalhoty. Má požádat policajty, aby mu dovolili jít na chodbu na záchod? Byl si jistý, že odmítnou. Jsou to tvrdý profíci a nebudou mrhat úředním časem kvůli někomu, kdo se chce vyčurat! Čingo měl strach. Všichni měli strach. A jak Carella, tak Broughan to věděli.

"Čingo," řekl Broughan a chlapec sebou při tom oslovení viditelně trhl.

"Ano," řekl a snažil se předstírat normální klid, i když jeho levé dolní víčko sebou začalo neovladatelně cukat.

"Chceš nám říct, co se dělo v té cukrárně?"

"Nic se nedělo."

"Mně se zdálo, že to tam vypadá jak po bitvě."

"Jo, někdo tam musel něco provést," řekl Čingo.

"Ale my jsme to nebyli."

"Proč jste tedy tak utíkali z té zadní uličky?"

"My jsme si tam povídali, a když jsme zaslechli policejní sirénu, tak jsme se rozešli. To je všechno."

"Aha, tak vy jste si tam povídali?" řekl Broughan.

"Přesně tak."

"Ve tmě?"

"No... měli jsme baterku."

"Kdepak je?"

"Co kde je?"

"Ta baterka."

"Zřejmě nám vypadla, když jsme se rozešli."

"Takže vy jste si v té uličce za cukrárnou na území Rudých mstitelů jen tak povídali. To ti máme věřit?"

"Jo."

"Americký rebelové si jen tak povídají na -"

"Oni nevěděli, že jsme tam," řekl Čingo.

Dveře místnosti se otevřely. Vstoupil strážník, sňal z opasku pouta a bodře řekl: "Tak kde mám toho zákazníka?"

"Tenhle obr to je," řekl Broughan.

"Tak jdem, kamaráde," řekl strážník, přistoupil k Velkému Anthonymu a sklapl mu zubatou čelist pouta kolem pravé ruky.

"Máma tě zřejmě dobře krmí," řekl.

"Kolikpak měříš?"

"Metr devadesát dva."
"Kluk jako buk," řekl strážník.
"Tak jdem, chce tě vidět seržant."
"Já jsem nic neproved," řekl Velký Anthony strážníkovi.
"Dyt' já vím," řekl strážník chápavě.
"Nikdo nikdy nic neproved."
"Já tu holku ani neznám," řekl Velký Anthony.
"Tak jsme si kvit," řekl strážník.
"Já taky ne."
"Heleďte, proč neřeknete tady těm..."
"Já? Já jsem tu jen zaměstnanec," řekl strážník.
"Řekni jim to sám.
"Myslí si, že jsem někoho zabil."
"Jestli ne, tak se to určitě vyjasní. Zatím pojď se mnou dolů, protože seržant ti chce položit pár otázek a taky si chce zapsat tvý jméno do jedné velké knihy. Oukej?" Obrátil se k Broughanovi.
"Poučili jste ho o jeho právech?"
"Poučili, ale řekni Mikeovi, ať mu je zopakuje."
"Pro koho ho zadržujeme?"
"Pro turmanskou policii. A s největší pravděpodobností i pro federálku."
"V pořádku," řekl strážník a zatahal za pouto.
"Jdem." Zbývající Američtí rebelové se dívali, jak strážník vyvádí mlčícího Velkého Anthonyho z místnosti. Dveře s matovým sklem se zavřely.
"Při tom výbuchu zahynul člověk, který se jmenuje Lucas Hawkins," řekl Broughan Čingovi.
"Říkal si Lamp. Má jen jedno oko. Vzpomínáš si, že bys ho byl někdy viděl?"
"Ne," řekl Čingo.
"Taky to zabilo mladou holku. Myslím, že si zrovna prohlížela časopisy na stojánku, nebo jen seděla u pultu, když tam někdo hodil bombu. Jmenovala se Daisy Cooperová. Hezké jméno, nemyslíš?"
"Hezký," řekl Čingo.
"Daisy Cooperová. Když jsme přišli, byla už mrtvá. Lamp zemřel cestou do špitálu. Je to zatracená věc, taková bomba. Chceš nám o tom něco říct?"
"Nemám co říct," zašeptal Čingo.
"Cože? Mluv nahlas, chlapče."
"Já..." Čingo si odkašlal a promluvil hlasitěji.
"Povídám, že nemám co říct."
"Dobrá, jak chceš, záleží na tobě. Někdo z vás ostatních?"

Zbývající Američtí rebelové se pátravě podívali jeden na druhého, pak na Činga, a zavrtěli hlavami.

"Jak je libo," řekl Broughan.

"Musíme vás tedy zavřít všechny, chápete, dokud se nedostaneme té historie na kloub. Ale dole máme hezký čistý celý předběžný zadržení s pěkněma hajzlíkama a vším příslušenstvím. Uvidíte, jak vám u nás na stojedničce budou báječně fungovat stěva. Chceš se ještě na něco zeptat, Steve?"

"Chtěl jsem jen podotknout, že náš očitý svědek určitě identifikuje toho, kdo byl s Velkým Anthonym ten večer, kdy došlo k vraždě. Mohl by si usnadnit situaci - ale ne, nemůžu nic slíbovat."

"Ne, to opravdu nemůžeš, Steve."

"Já vím. Říkám jen, že bych ocenil, kdyby se přihlásil ten, kdo snad byl s Velkým Anthonym ten večer."

Nepřihlásil se nikdo.

"Čekal jsem to," řekl Carella a vzdychl.

"Snad víte, co děláte, mládenci. Ale sami si přitěžujete. Tak ať je někdo dovede dolů, co, Charlie?"

"Jo, to bude nejlepší," řekl Broughan a sahal po sluchátku, když telefon zazvonil.

"Broughan," řekl a poslouchal.

"Kde?" Podíval se na nástěnné hodiny. Bylo za pět minut půl jedenácté.

"Oukej," řekl Broughan.

"Už letím."

"Co je?" zeptal se Carella.

"Vypukla třetí světová válka," řekl Broughan.

Šli jsme po Gatesideský, byli jsme už skoro na rohu, tam co mají Rudochové klubovnu. Gatesideský a Delaneyový. Bylo nás dvacet, já v čele. V stejnou dobu ved Majzlík útok na klubovnu Smrt'áků na Concorfský. Všechno bylo načasované, mělo to klapat bez chybičky.

Musím vám vysvětlit, že jsme nešli po špičkách, neschovávali jsme se ve vchodech do baráků, kráčeli jsme rovnou prostředkem ulice. Chtěli jsme Rudochy překvapit, to se ví, ale nejsme padlí na hlavu, věděli jsme, že se k nim nemůžeme připlížit. Mají hlídky a kurýry zrovna tak jako my. Věděli jsme, že jejich arzenál je daleko od klubovny, náš taky, kdyby jako přišli chlupatý, aby nemohli nikoho obvinít z držení zbraní. Našli by jen pár kluků, který sedí spolu a kecají, a za to nemůžete nikoho zavřít. Proto jsme věděli, že nemají u sebe bouchačky, a představovali jsme si, že i

kdyby k nim doběhli kurýři se zprávou, měli by tak tři minuty, ale tři minuty nestačí, aby utekli z klubovny a zachránili se před tím, co je čekalo. To, co je čekalo, jsme byli my, Americký rebelové, čtyřiatřicet chlapů pochoduujících po ulici a hrdě ukazujících svoje barvy - červenou, bílou a modrou. A dalších dvacet na Concordský třídě, připravených skončit současně i válku se Smrtákama.

Mělo to jen jeden zádrhel. Smrtáci na Concordský nebyli. Smrtáci byli na Gatesideský.

Měli totiž v plánu zlikvidovat Rudochy a pak jít na nás a ovládnout celý okolí.

Těch jejich bílých bund, co nosí švédská armáda, si všimnul nejdřív Bouchačka. Nebylo je hned vidět, protože chumelilo, ulice byly zasněžené a ty bílé bundy jim sloužily jako maskáče. Ale Bouchačka má oči jako rys. Vidí ve tmě jako kočka a neoblahe ho ani bílá na bílý. Popad mě za ruku a povídá, ať se kouknu dopředu, ale já vidím jen ten vířící sníh a skrz ten sníh něco jako pohyblivý se sněhovou hradbu, dovedete si to představit? Jenže ona to není sněhová hradba, ale asi tucet kluků v bílých bundách, oni jsou to Smrtáci, který jdou proti nám a rovnou na nás.

První, co mě napadlo, bylo, že Majzlík vyrazil příliš brzy a že ho i s jeho partou zlikvidovali. Ale to nebylo Majzlíkovi podobný. Srovnali jsme si hodinky, než jsme vyrazili, a Majzlík věděl, že obě party mají zaútočit přesně v půl jedenáctý. Teď bylo teprve půl za pět minut a já Majzlíka znám, určitě se právě dívá na hodinky, aby to spustil na minutu přesně. Jediný, co nesouhlasilo, bylo, že Smrtáci byli tady, a ne tam, kde je Majzlík očekával.

Mně to vždycky nejlíp myslí, když je zle.

Prožil jsem v životě asi šest důležitých krizí a nikdy jsem neuhnul, vždycky jsem se s nima vypořádal. Tohle byla jen další krize a nelišila se od těch předešlých. Proti nám bylo fotbalové mužstvo, který postupuje po hřišti, vyzbrojený po zuby, ale myje porazíme a tuhle válku vyhraje. Jen se musí změnit plán. Místo abysme zaútočili na Rudochy a Smrtáky současně, půjdeme nejdřív na Smrtáky tady, na ulici, a na Rudochy potom.

Dal jsem rozkaz k útoku.

Co vám mám povídat! Bylo to tak vzrušující, že se mi postavil, nevím proč.

Setkali jsme se v prostředku ulice. Výzvědná služba mi donesla, že Smrtáci jsou skvěle vyzbrojení, ale takovej odpor jsem od nich přece jen nečekal. Odjakživa jsem podezíral, že se paktují s jednou partou z Calm's Pointu, a to, co teď proti nám použili, mě přesvědčilo, že je zásobuje ta druhá parta. Kde by jinak sebrali to, co na nás teď házeli? Přes tu jejich těžkou municí nás bylo víc a v těch prvních třech minutách boje jich uprostřed ulice leželo šest nebo sedm a krvácelo na ty své fešácký bílé bundy.

Jenže já jsem si měl uvědomit, že něco není v pořádku, už v tu chvíli, co si jich Bouchačka všimnul. Bylo jich málo. Jestli to měl být rozhodující útok na klubovnu Rudochů, proč poslali Smrtáci jen dvanáct lidí, když nás připochoďovalo čtyřiatřicet? Že by Smrtáci podcenili sílu Rudochů? Ne, to určitě ne. Jejich výzvědná služba je zrovna tak dobrá jako naše a krom toho museli vědět, že Rudochi jsou silnej klub. Proč jich teda mělo zaútočit tak málo?

Odpověď přišla jako totální překvapení, ačkoli, když na to teď myslím, byl to vynikající vojenskej plán. Já mám vždycky uznání pro to, co si uznání zaslouhuje, a když Smrtáci naplánovali dobrej útok, poctivě to přiznám. Byl to útok z boku, víte? Chystali se vtrhnout do domu ze dvou stran. První skupina, ta, kterou jsme potkali, měla zřejmě vniknout dovnitř předním vchodem, ta druhá, která přicházela po Delaneyových, měla, jak si myslím, vtrhnout postranníma dveřma do suterénu. Jenže to dopadlo jinak. Tahle skupina nás zahlídla, jak jsme se utkali s tou hlavní útočnou skupinou na Gatesideský, a než jsme se nadáli, octli jsme se v kleštích. Gatesideskou skupinu jsme měli před sebou a delaneyskou za zádkama. Špatná situace. Zbejvalo nám jen jedno, a i to bylo riskantní, ale udělali jsme to. Vběhli jsme do domu.

Bouchačka a šest našich kluků nám krylo záda. Zůstali u vchodu a střelili ven na ulici, nepouštěli Smrtáky blíž a my jsme se zatím hnali po schodech vyfídit Rudochy. První Rudoch, kterýho jsme potkali, byl malej černej pankáč, Jeremy Atkins, ještě neplnoletej brácha Lewise Atkinse, kterýho jsme zlikvidovali minulej tejden. Běžel dolů po schodech, pravděpodobně chtěl vidět, co se děje, co je to venku za randál, a Malej Anthony do něj napálil tři rány za sebou, takže sletěl po hlavě ze schodů. Ustoupili jsme mu z cesty a Dok ho kopnul do žeber, když se zastavil asi na desátým schodu zdola.

Nahoře na schodech stál sám Stratég.

Já jsem nebyl ozbrojený, jak víte, už jsem vám to řekl. Já vím, že mi nevěříte, ale je to svatosvatá pravda, nebyl jsem ozbrojený a Stratéga jsem nezabil. Nevím, kdo to udělal. Ale ať to byl, kdo chtěl, střílet uměl. Dvě kulky zasáhly Stratéga mezi oči, jedna za druhou, pic pic, dvě úhledný díry vyvrtané mezi očima, přímo nádherná! Bylo na místě po něm. Přelezli jsme ho a běželi do velký místnosti, co maj tam nahoře a co páchne negerskejma chcankama a potom, a všichni, co tam byli, se hrabali na nohy a věděli, že je to nájezd na ně a že to s nima špatně dopadne. Dok dostal kulku v momentě, kdy jsem zaslechl sirény. Střelili ho do břicha. Všichni střelili a ječeli a začínali utíkat z té haluzny, protože věděli, že sirény znamenají chlupatý, a tohle měl být konec války, a ne se dát zatknout a hnit v lapáku. Lezlo to přese mě a Dok se snažil vstát a držel si vnitřnosti, někdo ho trefil z pistole s velkou ráží, mohla to být pětáctýřícitka, negři milujou silný zbraně. Upad na mě a já jsem se ho snažil zdvihnout, ale byl kluzkej a mokrej a já měl celý ruce od krve, a pak jsem slyšel, jak někdo dole řve: "Policie, všichni stát!" a pak jste přišli nahoru a nasadili mi pouta a přivedli mě sem. A jestli se mě ptáte, proč jsem to udělal, zeptám se já na něco vás. První otázka je: Proč jsem udělal co? Proč jsem se snažil nastolit v naší čtvrti mír? Proč jsem se snažil skoncovat s tou válkou, která zuřila mezi partama bůhvíjak dlouho? Proč jsem se to snažil vyřešit tvrdě a čestně? Proč jsem se snažil zbavit ulice dvou part, který ohrožovaly možná celý město? Jestli se ptáte na tohle, tak odpovídám to, co jsem už řekl.

Udělal jsem to, protože jsem prezident, proto. Jsem zvolenej vůdce a mojí povinností je postarat se o lidi, kterejm sloužím. Jsem za ně odpovědný.

A to je všechno. Víc nemám co říct.

Odvedli Randalla Nesbitta ze služebny v poutech. Kráčel se vztyčenou hlavou, na tech ten typický úsměv televizní

hvězdy. Na konci chodby se otočil a mávl rukou na pozdrav detektivům, kteří se za ním dívali.

"On pořád ještě neví, co spáchal," řekl Kling.

"Nebude to vědět nikdy," odpověděl Carella.

"Porota mu to připomene."

"Ano." Díky bohu, že máme ještě poroty."

Meyer Meyer, který minul Nesbitta a jeho eskortu venku na schodech, vešel do služebny, sundal si klobouk a řekl:

"Kdo to byl?"

"To byl prezident," řekl Carella.

"Máme dole plnou klec lidí. A Broughan má na stojedničce zatčený dva další gangy. Je jich tolik, že se do jedné policejní stanice nevešli."

"Ale?" řekl Meyer.

"Co provedl?"

"Ukončil válku," řekl Carella.

"Odkud jdeš ty?" zeptal se Kling.

"Já? Byl jsem na večeři, pozval mě jeden spisovatel."

"Na večeři?" řekl Kling a podíval se na hodiny. Bylo dvacet minut po jedenácté.

"Na večeři, prosím. V nóbl restauraci. A pak jsme se prošli a já jsem mu vyložil své názory na souvislost televize s násilnými činy."

"Cos mu řekl?" zeptal se Carella.

"Řekl jsem mu, že v naší zemi jsou horší vlivy než televize. Řekl jsem mu, že když chce někdo napodobovat násilnický hrdiny, najde jich spoustu kolem sebe a na obrazovku nemusí ani mrknout."

"Kohopak jsi měl na mysli?" zeptal se Carella.

Z anglického originálu HAIL TO THE